

Ἀκολουθία

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΚΑΙ Οἶκοι ἤτοι ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟὶ
Τῆς Ὁσίας ΜΗΤΡὸς ἡμῶν Ζένης

Ἐποινῆσαν ἐν ἁγίῳ ὄρει
ὑπὸ

Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου
ὑμνογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ
Ἐκκλησίας

Ἐγκρίσει τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἐκδοσις ἱεροῦ ναοῦ Ὁσίας Ζένης Χαριλάου - Θεσσαλονίκης

Ἐπιμελεία

† πρωτοπρεσβυτέρου Δημητρίου Καταβέλου

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1980

Ἀκολουθεῖα

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΚΑΙ Οἶκοι ἤτοι ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ
ΤΗΣ Ὁσίας ΜΗΤΡΟΣ Ἡμῶν Ζένης

Ἐποινήθησαν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει
ὑπὸ
Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου
ὑμνογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ
Ἐκκλησίας

Ἐγκρίσει τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

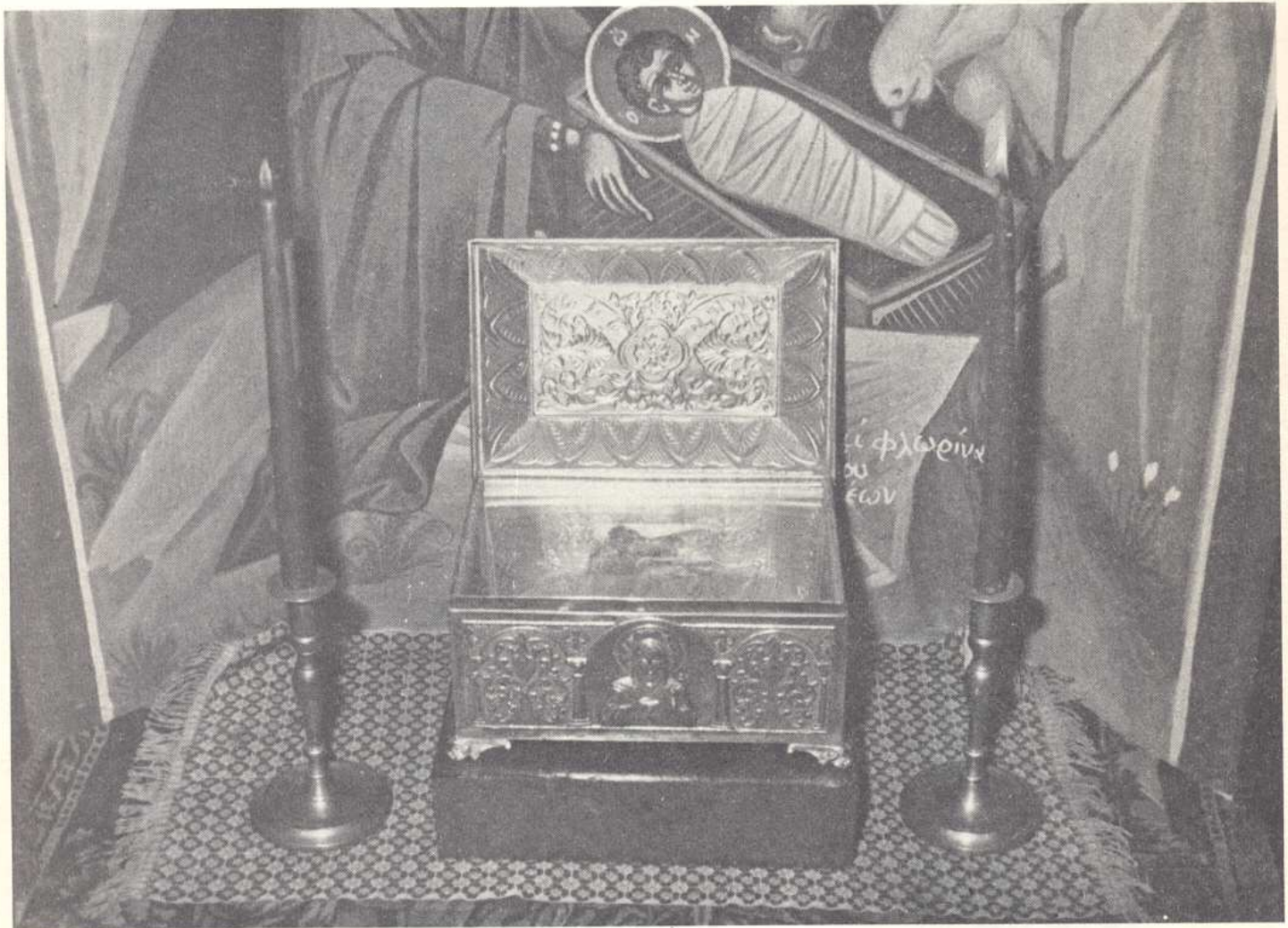
Ἐκδοσις Ἱεροῦ Ναοῦ Ὁσίας Ζένης Χαριλάου - Θεσσαλονίκης

Ἐπιμελεῖα
† Πρωτοπρεσβυτέρου Δημητρίου Καταβέλου

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1980

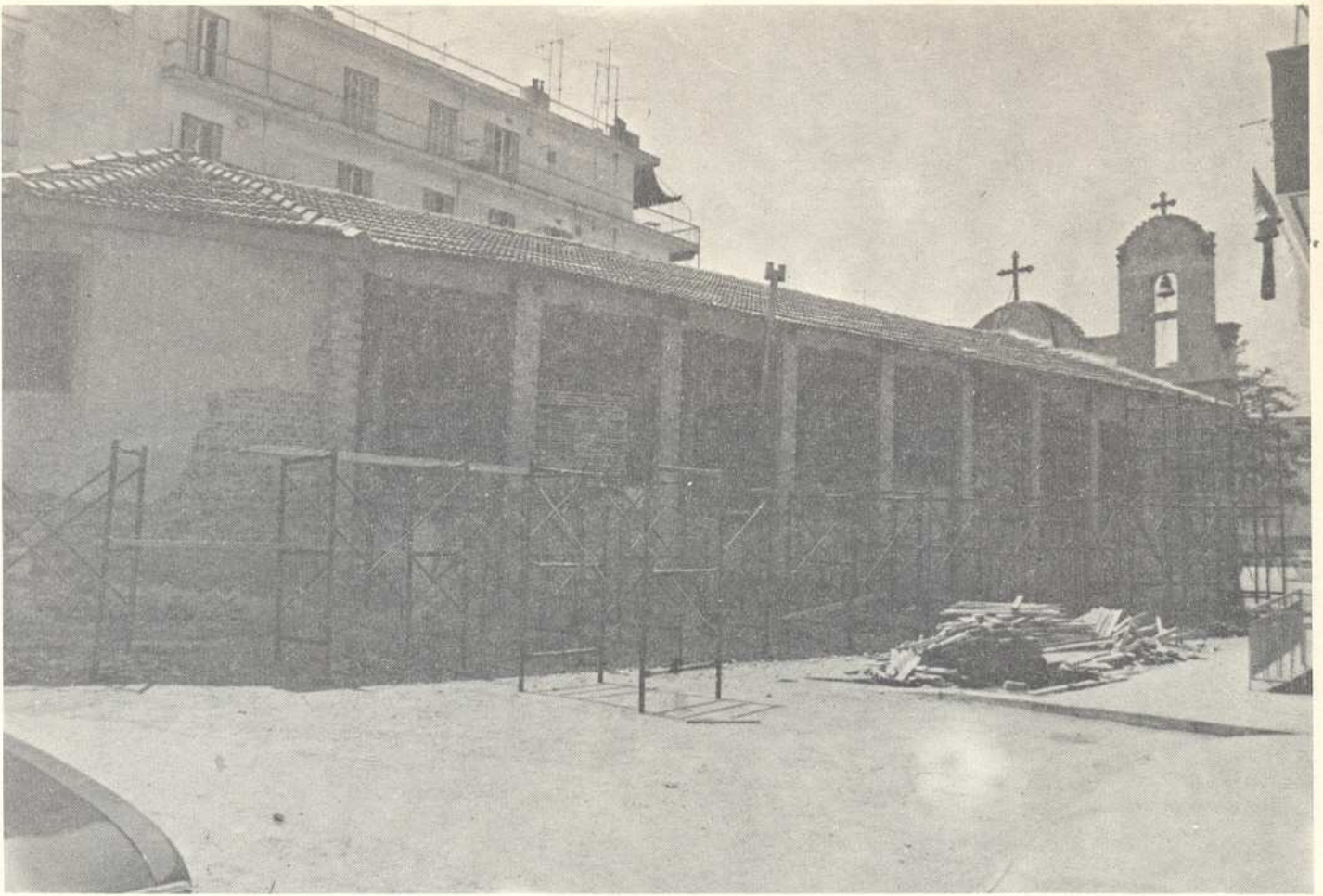

Λειψανοθήκη εύρισκομένη εις τόν Νέον Ἱερόν Ναόν τῆς Ὁσίας Ξένης, ἔνθα φυλάσσεται τό
ἐκχωρηθέν ὑπό τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Τιμίου Προδρόμου Καβάλας ἐλάχιστον τμήμα ἐκ τοῦ
Ἁγίου Λειψάνου τῆς Ὁσίας Μητρός ἡμῶν Ξένης.

Ὁ Νέος περικαλλής Ἱερός Ναός Ὁσίας Ξένης Χαριλάου, ἐγκαινισθεῖς τό ἔτος 1967, ἀγιογραφημένος μέ ὀραίας βυζαντινάς παραστάσεις.

*Ο παλιός Ἱερός Ναός Ὁσίας Ξάνης Χαριλάου, ἤδη ἐξωραϊζόμενος καί ἐπισκευαζόμενος μέ
προϋπολογισμὸν δαπάνης 1.850.000 δρχ.*

Ἡ Ἱερά καί Ἁγία Εἰκὼν τῆς Ὁσίας Μητρός ἡμῶν Ξένης, φυλασσομένη εἰς τόν παλαιόν Ἱερόν Ναόν, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Παπαναστασίου.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (Τ.Τ. 140)

ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 3474
ΔΙΕΚΠ. 2152

ΑΘΗΝΗΣΙ ΤΗ 23. 10. 1980
ΘΕΜΑ:

Πρός
Τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην
Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονα

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,
Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 486/12. 8. 1980 ὑμετέρου ἐγγράφου δι' οὗ ὑποβάλλετε τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ξένης, ποιηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Μοναχοῦ Γερασίμου Μικραγιαννανίτου, Συνοδικῇ ἀποφάσει ληφθεῖσα ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς 10. 10. 1980 κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθμ. 12/12. 9. 1980 Εἰσηγήσεως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θ. Λατρείας καὶ Ποιμαντικοῦ Ἔργου, ἐγκρίνομεν ταύτην ὡς καλῶς ἔχουσαν, καθ' ὅσον οὐδὲν τό ἀπᾶλλον πρὸς τε τὰ δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας περιέχεται ἐν αὐτῇ καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως κατὰ τὴν τάξιν ὑποβάλλητε ἡμῖν πέντε (5) ἀντίτυπα τῆς ἐκδοθησομένης ἀνωτέρω Ἱερᾶς Ἀκολουθίας διὰ τό Ἀρχεῖον τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ποιμαντικοῦ Ἔργου καὶ Θείας Λατρείας.

Ἐπί τούτοις κατασπαζόμενοι τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα ἐν Κυρίῳ, διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης.

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΙΣ
Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν Θ. Λατρείας
Παρ' Ἡμῖν

Ο ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
ὑπογραφή
ΑΡΧΙΜ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΛΙΑΠΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
Ἀριθμ. Πρωτ. 486

12. 8. 1980

Πρός
τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
Κύριον Κύριον ΣΕΡΑΦΕΙΜ
Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
ΑΘΗΝΑΣ

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,
Διά τοῦ παρόντος ἡμῶν ἐγγράφου, πάνυ εὐλαβῶς παρακαλοῦμεν τήν Ὑμετέραν πεπνυμένην
μοι Μακαριότητα ὡς καί τήν περί Αὐτήν Ἱεράν Σύνοδον, ὅπως ἀγαθνομένη ἐγκρίνη τήν Ἀκο-
λουθίαν τῆς Ὁσίας Μητρός ἡμῶν Ξένης, ἣτις ἐποιήθη ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ὑπό τοῦ Ὁσιολογιωτάτου
Μοναχοῦ Γερασίμου Μικραγιαννανίτου, Ὑμνογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἐγκαρδίως εὐχαριστοῦντες Ὑμᾶς ἐκ τῶν προτέρων, διατελοῦμεν

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μεταξύ τοῦ χοροῦ τῶν Ὀσιοπαρθένων ἐξέχουσαν θέσιν κατέχει ἡ Ὁσία Μήτηρ ἡμῶν Ξένη. Αὕτη καταγομένη ἐκ τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης, γονεῖς ἔσχεν ἐπιφανεῖς καί πλουσίους, μέ βαθεῖαν πίστιν πρὸς τὸν Θεόν, παρ' ὧν ἔτυχεν ἐπιμελελημένης ἀνατροφῆς «ἐν παιδείᾳ καί νοουθεσίᾳ Κυρίου».

Ἐλθοῦσα εἰς νόμιμον ἡλικίαν, ἐζητήθη παρὰ πλουσίου νέου, ἐξ οἰκογενείας ἀνωτέρας τάξεως προερχομένου, μεθ' οὗ καί ἐμνήστευσαν αὐτὴν οἱ γονεῖς αὐτῆς. Ἀλλ' αὕτη ἡ μακαρία, δεχθεῖσα ἐν τῇ ψυχῇ τὴν φλόγα τῆς θείας ἀγάπης, εἶχεν ἤδη ἀφιερωθῆ εἰς τὸν οὐράνιον νυμφίον Χριστόν, χωρὶς τοῦτο νὰ γνωρίζουν οἱ γονεῖς αὐτῆς. Καί ἐνῶ ἠτοιμάζοντο τὰ τοῦ γάμου, ἀνεχώρησε κρυφίως ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου, μετὰ δύο θεραπαινίδων αὐτῆς, καί εὐροῦσα πλοῖον ἔφθασεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν τῆς Αἰγύπτου καί ἐκεῖθεν εἰς τὴν νῆσον Κῶν, ὅπου εὗρεν ὄσιον τινὰ Μοναχόν, πεπληρωμένον θείας χάριτος, ὀνόματι Παῦλον, εἰς ὃν μεθ' ὅλης τῆς ψυχῆς προσῆλθε, ταχθεῖσα ὑπὸ τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ ὁδηγίαν καί προστασίαν.

Ἀναχωρῶν οὗτος ἐκεῖθεν διὰ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα Μύλασσαν, πόλιν τῆς ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ Καρίας, ἠκολούθησε καί αὕτη μετὰ τῶν θεραπαινίδων, καί ἔφθασαν ἐκεῖ πλήρεις πνευματικῆς χαρᾶς. Ἀναχωροῦσα ἡ Ὁσία ἐκ Ρώμης, ἤλλαξεν τὸ ὄνομά της διὰ νὰ ἀγνοηθῆ τελείως, καί ἀντὶ Εὐσεβίας ὡς ἐκαλεῖτο, ὠνομάσθη Ξένη.

Ἐν Μυλάσση, εὐλογοῦντος τοῦ πνευματικοῦ αὐτῆς πατρός Ὁσίου Παύλου, ἵδρυσεν Μοναστήριον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου, ἐνθα ὑπεβλήθη εἰς αὐστηροτάτους ἀσκητικούς ἀγῶνας, δι' ὧν κατέστη δοχεῖον καί κατοικητήριον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καί πλήρης θεοῦ φωτός, ἡ δὲ φήμη τῆς ἀρετῆς αὐτῆς συνήθροισεν ἐν τῇ Μονῇ οὐκ ὀλίγας παρθέτους, τῶν ὁποίων κατέστη ἡγουμένη καί ἀσφαλῆς ὁδηγὸς πρὸς ἀρετῆς τελειότητα.

Προϊδοῦσα τὴν ἑαυτῆς ἐκδημίαν πρὸς Κύριον, καί νοουθετήσασα ὡς ἔδει τὰς ὀσίας ἀδελφάς, μετέστη πρὸς τὰς οὐρανόους μονὰς τῆ κδ'. Ἰανουαρίου, ἀγνώστου οὔσης τῆς χρονολογίας τῆς κοιμήσεως αὐτῆς, τυχούσα πανδῆμου καί συγκινητικῆς κηδείας, ὁ δὲ Κύριος ἄνωθεν διὰ κύκλου φωτεινῶν ἀστέρων καί Σταυροῦ ἐφάνέρωσε καί ἐδόξασεν αὐτὴν. Πάντα δὲ τὰ ἑαυτῆς διηγῆσατο καί κατέστησε γνωστά τοῖς πᾶσι, μετὰ τὸ ἅγιον τῆς Ὁσίας τέλος, μία τῶν θεραπαινίδων αὐτῆς, ὡς περιγράφονται ἐν τῷ κατὰ πλάτος βίῳ αὐτῆς.

Τὸ σεπτὸν τῆς μακαρίας Ξένης λείψανον, χαριτωθὲν θεῷ Πνεύματι, ἐσώζετο ἐν Μυλάσση, θαυματουργοῦν καί πλείστας ἰάσεις παρέχον, ἀλλὰ λόγῳ τῆς ὀλεθρίου Τουρκικῆς ἐπιδρομῆς, μετεφέρθη εἰς Κωνσταντινούπολιν καί ἐκεῖθεν εἰς Σηλυβρίαν τῆς Θράκης, καί κατὰ τὸ 1922, κατὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν πληθυσμῶν, εἰς τὴν Ἑλλάδα. Εἰς τὴν Καβάλαν σῶζεται τὸ πλεῖστον αὐτοῦ, ἐν τῷ ἐκεῖ Μητροπολιτικῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, καί ἐν Νικαίᾳ Πειραιῶς τμήμα, μεταφερθὲν ὑπὸ εὐσεβῶν Μυλασσέων, ὅπου καί ναόν ἡγειραν ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὁσίας.

Ἀλλὰ καί ἡ μεγαλόπολις Θεσ/νίκη κέκτηται μεγαλοπρεπῆ Ἱερόν Ναόν τῆς Ὁσίας, ἐν τῇ συνοικίᾳ «Χαριλάου», ἐνθα φυλάσσεται μέρος τῶν ἐκχωρηθέντων ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου Καβάλας, ἱερῶν λειψάνων, τῆς Ὁσίας Μητρός ἡμῶν Ξένης, τῇ ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νεαπόλεως, Φιλιππων καί Θάσου, καί μέ πᾶσαν πνευματικὴν μεγαλοπρέπειαν, πανηγυρίζει τὴν μνήμην αὐτῆς.

Εἰς τὸν Ἱερόν ἐνοριακόν τοῦτον ναόν διακονοῦντες Χάριτι Θεοῦ, διεπιστώσαμε τὴν προφανῆ ἔλλειψιν πλήρους ἁσματικῆς ἀκολουθίας τῆς Ὁσίας διὰ τὸν λαμπρότερον ἑορτασμόν τῆς ἱερᾶς αὐτῆς μνήμης, δι' ὃ, εὐλογία καί προτροπῇ τοῦ Παναγιωτάτου Πατρός καί Μητροπολίτου ἡμῶν κ.κ. Παντελεήμονος, ἀπετάθημεν εἰς τὸν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἀσκούμενον Ὀσιολογιώτατον Μοναχόν Γέροντα Γεράσιμον Μικραγιαννανίτην, Ὑμνογράφον τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὅστις ἀρίστως συνέταξε τὴν παροῦσαν πλήρη καί πανηγυρικὴν ἀκολουθίαν μετὰ παρακλητικοῦ κανόνος καί χαιρετισμῶν, ἧτις ἐγκριθεῖσα παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί ἐν συνεχείᾳ ἐκδοθεῖσα, παραδίδοται τῷ εὐσεβεῖ πληρώματι τῆς Ἁγίας Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, πρὸς δόξαν Θεοῦ καί τιμὴν τῆς Ὁσίας Μητρός ἡμῶν Ξένης, ἧς ἡ χάρις καί ἡ βοήθεια εἶψαν μετὰ πάντων ἡμῶν.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 17ῃ Νοεμβρίου 1980
Πρωτοπρεσβύτερος Δημήτριος Ἀγγ. Καταβέλος
Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὁσίας Ξένης

Πατριάρχης
Παυρόπουλος Νικόλαος

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ'
ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ
ΚΥΨΕΛΗΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΗΣ
ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΞΕΝΗΣ

ΕΠΟΙΗΘΗ ΕΝ ΑΓΙΩ. ΟΡΕΙ
ΥΠΟ
ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΜΙΚΡΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΟΥ
ΥΜΝΟΓΡΑΦΟΥ
ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΕΤΟΣ : 19 - 1 - 2005

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΚΔ΄.
ΜΝΗΜΗ
ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΞΕΝΗΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ.

Ἰστῶμεν στίχους δ΄. καὶ ψάλλομεν τὰ
ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὸν δι' ἡμᾶς ξενωθέντα δι' ἀγαθό-
τητα, ποθήσασα Ὁσία, ὀλοτρόπῳ
καρδία, ἀπάντων ἐξενώθης τῶν γενηρῶν, καὶ
αὐτῷ ἠκολούθησας· ἐντεῦθεν ξένων ἠξίω-
σαι δωρεῶν, Ξένη Μήτηρ παμμακάριστε.

Μεταναστεύουσα πρώην τῇ διαθέσει
σεμνή, καὶ βεβαιοῦσα ἔργῳ, τό κρι-
θὲν σοι ἐννοία, ἐξηλθες τῆς ματαίας τῶν
ἡδονῶν, μακαρία λειότητος, καὶ ἀρετῶν
τῇ τραχεῖα εὐθυδρομεῖς, ἀναβάσει ξενιτεύ-
σασα.

Εν τῷ λιμένι τοῦ θείου προσορμισθεῖ-
σα ἰσθμοῦ, διαπερᾶς κυμάτων, τῶν
τοῦ κόσμου τὸν σάλον· ψυχῆς δέ σου τό
πλοῖον ὅλον σεμνή, ἀδιάκλυστον φέρουσα,
ἐξ ἡδονῶν τῆς πικρίας τῶν μυστικῶν, ἀγω-
γίμων μένεις ἔμπλεως.

Θεοπρεπεῖ τῇ μιμήσει σύ ξενιτεύσασα,
τοῦ δι' ἡμᾶς ἐξ ἄνω, πρὸς ἡμᾶς κα-
τελθόντος, ὑψῶσαι τοὺς πεσόντας μένεις
σεμνή, συγγενέσι μὲν ἄγνωστος, ἀλλ' εὐ-

σεβέσι γνωστή ὡς πρὸς τὸν Θεόν, Ξένη
πάντοτε πρεσβεύουσα.

Δόξα. Ἦχος α΄.

Τῷ πυρί τῆς θείας ἀγάπης, ἀναφλε-
χθεῖσα τὴν ψυχὴν, ἀσκητικοῖς κα-
μάτοις ἔλαμψας, ὡς λαμπάς θεόφωτος, Ξένη
πανεύφημε· πᾶσαν γὰρ ὕλην ἀποθεμένη, ἔξω
κόσμου καὶ σαρκός ἐβίωσας, τῷ σῷ νυμφίῳ
Χριστῷ ἀναγομένη· οὐ νῦν τῆς δόξης τρυ-
φῶσα, καὶ τό ἄχραντον κάλλος ὀρῶσα, πρέ-
σβευε δεόμεθα, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομέ-
νη, καὶ θλιβομένων στεναγμόν μὴ
παρορῶσα πρέσβευε τῷ ἐξ ἄγνων λαγόνων
σου, σωθῆναι ἡμᾶς Παναγία Παρθένε.

Ἀπόστιχα.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Ξένη ἐπὶ τῆς γῆς, ζωὴν πολιτευθεῖσα,
ὦ Ξένη μακαρία, ξενίας οὐρανοῦ,
περιφανῶς ἠξίωσαι.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ
προσέσχε μοι...

Κάλλος παρθενικόν, ἀσκήσεως ἀγῶσι,
λαμπρότερον Κυρίῳ, παρέστησας Ὁ-
σία, τῷ σέ λαμπρῶς δοξάσαντι.

**Στίχ. Καί ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας
μου...**

Βρύει σου ἡ σορός, ἡ τῶν λειψάνων
Μήτηρ, ἰάσεων τά ρεῖθρα, καὶ ἄνθρα-
κας σβεννύει, πολυειδῶν κακώσεων.

Δόξα. Τριαδικόν.

Δύναμιν πανσθενῆ, ἐκ σοῦ Τριάς Ἁ-
γία, Πάτερ Υἱέ καὶ Πνεῦμα, λαβοῦσα
ἡ Ὁσία, ἀσκητικῶς ἠρίστευσε.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Εσχες ἐν τῇ γαστρί, ἀνερμηνεύτῳ λό-
γῳ, τόν φέροντα τά πάντα, καινί-
ζοντα Παρθένε, ἡμᾶς δι' ἀγαθότητα.

**Νῦν ἀπολύεις, τό τρισάγιον, τό Ἀπολυτί-
κιον ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ καὶ ἀπό-
λυσις.**

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῷ.

**Μετά τόν Προοιμακόν, τό μακάριος ἀνὴρ.
Εἰς δέ τό Κύριε ἐκέκραξα ἰστῶμεν στίχους
στ'· καί ψάλλομεν τά ἐξῆς Προσόμοια.**

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Ξένην φερωνύμως βιοτήν, πάντων τῶν
ἐν κόσμῳ ἡδέων, σοφῶς ἐβίωσας,
Ξένη παμμακάριστε, νύμφη Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ· διά τοῦτο δεδόξασαι, δυνάμεσι θείαις,
καί ξένοις χαρίσμασι, Πνεύματος χάριτι.
Ὅθεν τήν ἁγίαν σου μνήμην, χαίροντες
τελοῦμεν Ὁσία, καί τόν σέ δοξάσαντα
δοξάζομεν.

Γένους περιφάνειαν σεμνή, ἔρωτι τρω-
θεῖσα τῷ θεῷ, ἐμφρόνως ἔλιπες,
πλοῦτον διαρρέοντα, καί δόξαν πρόσκαιρον,
καί μνηστῆρα τόν γήϊνον, καί τῷ ἀθανάτῳ,
χαίρουσα μεμνήστευσαι, ὡς καλλιπάρθενος·
ὄθεν οὐρανίων θαλάμων, Ξένη θεοφόρε
μετέσχες, κάλλος καθορῶσα τό ἀμήχανον.

Λάθρα τῆς πατρίδος σου σεμνή, καί
τῆς πατρικῆς σου ἐστίας, ἀναχω-
ρήσασα, ἄρασα ἐπ' ὤμων σου, τόν τοῦ
Σωτῆρος ζυγόν, ἀνενδότῳ φρονήματι, καί
διά θαλάσσης, ἐπὶ Ἀλεξάνδρειαν, καί Κῶν
χωρήσασα, εὖρες ὃ ἐζήτεις Ὁσία, πάντων
τῶν φθαρτῶν νεκρωθεῖσα, μετά τῶν διττῶν
θεραπευαίνιδων σου.

Παύλῳ τῷ θεράποντι Θεοῦ, Μήτηρ
κολληθεῖσα ὁσίως, ὡς πλήρει χά-
ριτος, σὺν αὐτῷ προσέδραμες, εἰς πόλιν
Μύλασσαν, ἔνθα οἶκον δομήσασα, Στεφάνῳ
τῷ θεῷ, τύπον θείων πράξεων, σαυτήν πα-
ρέστησας, Ξένη ταῖς σεμναῖς μοναστηρίαις,
καί τοῦ ἀρχεκάκου Βελίαρ, πᾶσαν τήν ἰσχύν
καταπεπάτηκας.

Οτε ὁ νυμφίος σου Χριστός, πρὸς τοὺς
οὐρανίους θαλάμους, σέ προσελάβε-
το, τότε διά κύκλου σε ἀστέρων ἔδειξε, οὐ-
ρανόθεν τοῖς πέρασι, τήν σὴν φανερώσας,
δόξαν καί λαμπρότητα, Ὁσία ἅπασι ὄθεν
καί ἰάματα πλεῖστα, ἔβλυσε τό θεῖόν σου
σκῆνος, Ξένη πρὸς ταφὴν σεπτῶς ἀγόμενον.

Κρήνην ἰαμάτων δαυιλῆ, ἔσχε σου τό
ἅγιον σκῆνος, πάλαι ἡ Μύλασσα,
καί ἡ Σηλυβρία δέ αὐτῷ πλουτήσασα, ἐν
αὐτῷ Μήτηρ ἔχαιρεν, ἡμεῖς δέ ἐκ τούτου,
τμήματα κατέχοντες, ἀγιαζόμεθα. Ὅθεν καί
τήν θείαν σου μνήμην, ἐν τῷ ναῷ συνελ-
θόντες, Ξένη γηθοσύνης ἐορτάζομεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ὡς σελήνη πλησιφαῆς, ἡ τῆς
Ὁσίας Ξένης μνήμη, τῇ Ἐκκλησίᾳ
ἀνέτειλεν· ἐκ τοῦ Ἥλιου γάρ τοῦ νοητοῦ,

τό φῶς λαμβάνουσα, καταλαμπρύνει τούς βοῶντας· χαίροις ἢ τὴν γυναικείαν ἀσθένειαν ἀπορρίψασα, καὶ πρὸς ἀνδρικούς ἀγῶνας, στερροτάτη ψυχῇ χωρήσασα· χαίροις ἢ προσφυεῖ προσηγορίᾳ, τὴν οἰκείαν ζωὴν δηλοῦσα, ὡς οὐρανόφρων ἐν πᾶσι· χαίροις Παρθένων ἀγλαΐσμα, Ὁσίων δόξα, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἰσοστάσιε· μεθ' ὧν πρόσβευε τῷ σῶ νυμφίῳ Χριστῷ, σώζεσθαι ἡμᾶς πάσης θλίψεως.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Τίς μή μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε, τίς μή ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρός ἐκλάμπας Υἱός μονογενής, ὁ αὐτός ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος, ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτόν ἰκέτευε, σεμνή παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν, τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τό Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. λα'. 10 — 26)

Γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὐρήσει; τιμωτέρα δέ ἐστι λίθων πολυτελῶν ἢ τοιαύτη. Μηρυομένη ἔρια καὶ λῖνον, ἐποίησεν εὐχρηστον ταῖς χερσίν αὐτῆς. Ἐγένετο ὡσεὶ ναῦς ἐμπορευομένη μακρόθεν, συνάγει δέ αὐτὴ τὸν βίον. Καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτῶν, καὶ ἔδωκε βρώματα τῷ οἴκῳ, καὶ ἔργα ταῖς θεραπαίνοις. Θεωρήσασα γεώργιον ἐπρίατο, ἀπὸ δὲ καρπῶν χειρῶν αὐτῆς, κατεφύτευσε κτῆμα. Ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὀσφύν αὐτῆς, ἤρεισε τούς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον. Ἐγεύσατο ὅτι καλόν ἐστι τό ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀποσβέννυται ὄλην τὴν νύκτα ὁ λύχνος αὐτῆς. Τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐκτείνει ἐπὶ τὰ συμφέροντα, τούς δὲ πήχεις

αὐτῆς ἐρείδει εἰς ἄτρακτον. Χεῖρας δὲ αὐτῆς διήνοιξε πένητι, καρπὸν δὲ ἐξέτεινε πτωχῷ. Ἰσχύν καὶ εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, καὶ εὐφράνθη ἐν ἡμέραις ἐσχάταις.

Σοφίας Σολομῶντος τό Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ε'. 15 — στ'. 3)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθός αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρά Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τό βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τό διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὀσιότητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ρομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τούς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἢ ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρά Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρά Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τό Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. δ'. 7 — 15)

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τό πολυχρόνιον, οὐδέ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιά δὲ ἐστι φρόνησις ἀνθρώ-

ποις, καί ηλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καί ζῶν μεταξύ ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἑρπάγη, μή κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήση ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γάρ φανερὰ ἀμαυροῖ τὰ καλά, καί ρεμβασμός ἐπιθυμίας, μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς· ἀρεστή γάρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καί μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τό τοιοῦτον· ὅτι χάρις καί ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καί ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄.

Εὐφραίνεται πάλαι, ἡ τῆς Καρίας Μύλασσα, τῷ τιμίῳ λειψάνῳ σου, καυχωμένη Ὁσία· ἡμεῖς δὲ ἐξ αὐτοῦ πλουτοῦντες, χάριν καί ἔλεος καρπούμεθα, καί βελτίωσιν ἡθῶν, καί ἰλασμόν πταισμάτων· καί τῷ ἀγίῳ σου ναῷ προστρέχοντες, ἐναργῶς κομιζόμεθα, τῆς προστασίας σου τὰς δωρεάς· καί τὴν θεῖαν σου τελοῦντες μνήμην, εὐλαβῶς βοῶμέν σοι· Ξένη Ὁσία Μητέρα, μὴ παύση πρεσβεύουσα, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Ὁ αὐτός.

Ρώμη ἢ περίβλεπτος, ὡς ρόδον σέ ἦνθησε, καί Μύλασσα δεξαμένη σε, τῷ Χριστῷ προσήγαγεν, ἀσκητικῶς γεωργηθεῖσαν· πᾶσα δὲ ἡ Ἐκκλησία, τῇ εὐωδίᾳ τοῦ βίου σου, εὐφράνθη Ὁσία· ὡς γὰρ νεᾶνις ἐκλεκτὴ, εἰς ὁσμὴν μύρων Χριστοῦ ἔδραμες, καί τοὺς ἰδρωτάς τῶν καμάτων σου, ὑπὲρ μύρα καί ἀρώματα, αὐτῷ προσενήνοχας· ὅθεν ἀξίως δοξασθεῖσα, Ξένη μακαρία, ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Τὴν τοῦ βίου περιφάνειαν, καταλιποῦσα ὡς πρόσκαιρον, ἐπτερώθη

θεῖῳ ἔρωτι, πρὸς δόξαν τὴν κρείττονα· καί τῷ Χριστῷ νυμφευθεῖσα, φθαρτοῦ νυμφίου κοινωνίαν, ἐμφρόνως ἀπόσω, ἀπανθούσης μακρυνθεῖσα εὐκλείας· σύ γάρ ἐν κόσμῳ νεκρωθεῖσα, πρὸς ζωὴν ὑπερκόσμιον, διὰ μεγίστων καμάτων, ἔσπευσας Μητέρα· καί νῦν τυχοῦσα τῆς ἐφέσεως, ἐν οὐρανίοις ἀλλίξῃ θαλάμοις, ὑπὲρ ἡμῶν Χριστῷ πρεσβεύουσα, Ξένη παναοίδιμε.

Ἦχος γ΄.

Ενωθεῖσα τῶν φθαρτῶν, καί τὴν φερόνυμον κλήσιν προσηκαμένη, ξενοτρόπως ἐβίωσας, τῇ ξένη ἀσκήσει σου, Ξένη Ὁσία θεόσοφε· ἐν γὰρ χώρα ξένη γεγонуῖα, πάντα τὰ σά ἀνέθου, τῷ ξένῳ νυμφίῳ σου Χριστῷ, τῷ σέ δυναμώσαντι, τῷ τῆς ἀσκήσεως σκάμματι· καί Παύλου τοῦ Ὁσίου χερσίν, ἰθυνομένη ὀσίως, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἄνω κλήσεως, λαμπαδηφόρος ἀνέδραμες, οἷα φρονίμη παρθένος. Ἄλλ' ὡς τὸν καρπὸν δρεπομένη τῆς ζωῆς, ἰκέτευε Μητέρα, τυχεῖν καί ἡμᾶς ζωῆς τῆς κρείττονος.

Δόξα. Ἦχος δ΄.

Τὴν ἐν Ὁσίοις παρθένον, καί νύμφην Χριστοῦ ἀμώμητον, Ξένη τὴν θεόφρονα, πᾶς ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὕμνοις καί ᾠδαῖς τιμήσωμεν· ὡς ξένη γὰρ καί πάροιχος, πολιτευθεῖσα ἐπὶ γῆς, τῷ δι' ἡμᾶς ξενωθέντι Χριστῷ, περιφανῶς εὐηρέστησεν, ἀσκητικοῖς ἀγῶσιν· ὅθεν τὸν βίον αὐτῆς, ὁ τῆς δόξης δοξάζων Κύριος, δι' ἀστέρων φαεινῶν, οὐρανόθεν ἐν κύκλῳ φανέντων πᾶσιν ὑπέδειξεν, οἷας δόξης καί τιμῆς ταύτην ἠξίωσεν, ὡς καλῶς ἠγωνισμένην, καί οἰκείαν θεραπείαν· καί δι' αὐτῆς ἡμῖν δωρεῖται, πλήθος οἰκτιρμῶν, καί ἰάματα ψυχῆς τε καί σώματος.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων...

Εἰς τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις Ὁσία Ξένη σεμνή, θείας ἀγάπης ὁ λειμών ὁ μυρίπνοος, ἀγνείας ἄνθος εὐῶδες, τῶν ἀρετῶν λαμπηδών, νύμφη τοῦ Σωτῆρος παναμώμητος· παρθένων ἀγλαΐσμα, ἐγκρατεῖας κειμήλιον, τῆς ἀπαθείας, μυροθήκη πολύτιμος, θείας χάριτος, μυροφόρον ἀλάβαστρον· στήλη ἢ θεοτύπωτος, ἡθῶν τῆς ἀσκήσεως, τῆς κατανύξεως ρεῖθρον, τοῦ Παρακλήτου θησαύρισμα· Χριστόν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τόν Κύριον καί προσέσχε μοι...

Χαίροις Ὁσία Ξένη σεμνή, ἡ ξενωθεῖσα τῶν γηϊνῶν τῆς σχέσεως, ἀγάπη κραταιοτάτη, τοῦ σοῦ νυμφίου Χριστοῦ, καί φθαρτόν μνηστῆρα καταλείψασα· ἐντεῦθεν ἰσάγγελον, πολιτείαν ἐζήλωσας, καί ἠγωνίσω, ἐν σαρκί ὡσπερ ἄσαρκος, θείου Πνεύματος, ἀνδρωθεῖσα τῇ χάριτι· ὅθεν λαμπρῶς δεδόξασαι, πλουσίους χαρίσμασι, καί οὐρανίων θαλάμων, περιφανῶς κατηξίωσαι, Χριστόν δυσωποῦσα, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Καί ἔστησεν ἐπί πέτραν τούς πόδας μου...

Χαίροις Ὁσία Ξένη σεμνή, ἡ ξένον βίον ἐν Μυλάσση βιώσασα, καί μόνον Χριστοῦ τό κάλλος, ἀναζητοῦσα θερμῶς, φύσεως τούς ὄρους ὑπερβέβηκας, συντόνῳ ἀσκήσει σου, καί στερροῖς ἀγωνίσμασι, δι' ὧν ἐπλήσθης, οὐρανόθεν ἐλλάμψεως, καί ἡμαύρωσας, τοῦ ἐχθροῦ τά σοφίσματα· ὅθεν ἐν τῷ ἀγίῳ σου, ναφ' ἀθροίζόμενοι, τήν σήν παγγέραστον μνήμην, περιχαρῶς ἑορτάζομεν, Χριστόν ἀνυμνοῦντες, τόν δοξάσαντά σε Μητέρα, θαυμάτων χάρισι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Στομωθεῖσα τήν ψυχήν, θείας ἀγάπης τῇ δυνάμει, ὑπέρ φύσιν ἀγῶνας, ἐν γυναικείῳ σώματι, Μητέρα Ὁσία ἠγωνίσαι· ὄλω νοῖ γάρ προσβλέπουσα, τῷ σῷ νυμφίῳ καί Σωτῆρι, παρ' αὐτοῦ ἐδέχου κράτος ἀπροσμάχητον· καί τόν τύραννον ἐχθρόν, καταβαλοῦσα τοῖς πόνοις σου, ἅπαντας ἐξέπληξας, τῇ πολιτείᾳ σου Ξένη θεόληπτε. Ἄλλ' ὡς ἔχουσα παρρησίαν, ἀδιαλείπτως ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι...

Νῦν ἀπολύεις, τό τρίσάγιον, καί τά Ἀπολυτικά.

Ἦχος πλ. α'. Τόν Συνάναρχον Λόγον.

Τήν Ἀμνάδα Κυρίου τήν καλλιπάρθενον, τήν Ὁσίαν νῦν Ξένην ἀνεφυμοῦντες πιστοί, καί ἀγγέλοις ὁμοδίαιτον ὑμνήσωμεν, τήν τοῦ κόσμου τά τερπνά καί τήν δε πρόσκαιρον ζωήν ὡς ὄναρ λογισάμενην, ὑπέρ ἡμῶν δέ Κυρίῳ, ἀδιαλλείπτως πρεσβεύουσαν.

Ἔτερον. Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τήν ξένην βιοτήν σου μεγαλύνων ὁ Κύριος, Ὁσία Μητέρα Ξένη θαυμαστῶς σε ἐδόξασε, καί μέτοχον πλουσίων δωρεῶν, ὡς νύμφην σε ἀνέδειξεν αὐτοῦ· διά τοῦτο ἀναβλύζεις χάριν αἰεί, τοῖς κράζουσί σοι πάνσεμνε· δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διά σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Ἔτερον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Ξένην ἠνυσας, ζωήν ἐν κόσμῳ, ξένην ἔσχηκας, προσηγορίαν, ὑπεμφαίνουσαν τῇ κλήσει τόν τρόπον σου· σύ γάρ νυμφίον λιποῦσα τόν πρόσκαιρον, τῷ ἀθα-

νάτω όσίως νενύμφευσαι. Ξένη ένδοξε, Χριστόν τόν Θεόν ίκέτευε, δωρήσάσθαι ήμίν τό μέγα έλεος.

Θεοτοκίον.

Σέ τήν μεσιτεύσασαν...

Ήπόλυσις.

Είς τόν Όρθρον.

Μετά τήν α΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ήχος α΄. Τόν τάφον σου Σωτήρ.

Ως πέφευγας σεμνή, έκ του οίκου σου λάθρα, γονέων τήν στοργήν, και τήν σχέσιν λιπούσα, και πλούτον τόν επίγειον, και μνηστήρα τόν πρόσκαιρον, αγαπήσασα, τήν του Σωτήρος πτωχείαν, ήκολούθησας, αυτου τοις ίχνεσι Μητερ, ως άγγελος ζήσασα.

Θεοτοκίον.

Αγάπη τη θερμη, του Υιου σου Παρθένε, τρωθείσα τήν ψυχήν, ή θεόληπτος Ξένη, ως ξένη τε και πάροικος, των έν κόσμω έβίωσε, και προσήγαγε, τουτω ως ευοσμον μύρον, της ασκήσεως, της ιερās τούς ιδρωτας· έντευθεν δεδόξασται.

Μετά τήν β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ήχος πλ. α΄. Τόν συνάναρχον Λόγον.

Ενοτρόπως έν κόσμω Μητερ βίωσασα, ούκ έ γνώσθης τίς ήσθα τοις σέ όρωσι σεμνή· διά τουτο ό Χριστός έν τω τέλει σε, δι' αστέρων φαιινών, ουρανόθεν φανεροί, τοις πασιν Όσία Ξένη, και

δόξαν ήν σοι παρέχει, ό δοξασθείς έν τη ασκήσει σου.

Θεοτοκίον.

Απορρήτως Παρθένε Χριστόν κηύσασα, τόν της αρχαίας κατάρας άπαν τό γένος ήμων, λυτρωσάμενον 'Αγνή δι' αγαθότητα, και δοξάσαντα λαμπρώς, των θαυμάτων δωρεά, τήν Ξένην τήν πανοσίαν, αυτόν δυσώπει ως Μητηρ, έλεθηήναι τάς ψυχάς ήμων.

Μετά τόν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ήχος γ΄. Τήν ωραιότητα.

Τήν ωραιότητα, Χριστου ποθήσασα, τουτω μεμνήστευσαι, ως καλλιπαρθενος, και προσενηνοχας αυτω, ως προικα αγίαν Μητερ, σώματος τήν νέκρωσιν, και ψυχής τήν λαμπρότητα, και τάς της ασκήσεως, ευαγεις άριστείας σου, και δόξαν άνεδήσω τήν θείαν, Ξένη Όσία θεοφόρε.

Θεοτοκίον.

Τόν υπερούσιον, Λόγον κηύσασα, έν ύλη σώματος, άτρέπτως Πάναγνε, έκ των αιμάτων σου φρικτως, λαβόντα ήμων τήν φύσιν, έμψυχον άνάκτορον, του Δεσποτου της κτίσεως, και ναός περιδοξος, αληθώς έχρημάτισας· διό σοι ευλαβώς έκβοωμεν· χαίρε ή Κεχαριτωμένη.

Τό α΄. αντίφωνον του δ΄. ήχου και τό Προκείμενον.

Ή υπομένων υπέμεινα τόν Κύριον και προσέσχε μοι.

Στίχ. Και έστησεν επί πέτραν τούς πόδας μου...

Ευαγγέλιον των δέκα Παρθένων.

Ζήτει αυτό τω ιζ΄. Σαββάτω του Ματθαίου.

‘Ο Ν’. Δόξα. Ταῖς τῆς σῆς ‘Οσίας...

Καί νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

‘Ιδιόμελον. ‘Ηχος πλ. β’.

Στίχ. ‘Ελέησόν με ὁ Θεός κατά τό μέγα
ἔλεός σου...

Παρθενικαῖς ἠγλαϊσμένη χάρισιν, ἀσκητικοῖς ἐλαμπρύνθης ἀγῶσιν, ‘Οσιοπάρθενε Ξένη· καί δι’ ἀμφοτέρων Χριστῶ εὐαρεστήσασα, λαμπαδηφόρος εἰσήλθεις, εἰς τόν νυμφῶνα τῆς ζωῆς, μεθέξει θεία θεουμένη. ‘Αλλ’ ὡς τῶν πόθων τήν πλήρωσιν εὐροῦσα, καί τοῦ σοῦ νυμφίου τήν δόξαν ὀρῶσα, ἰκέτευε ὑπέρ τῶν τιμῶντων σε.

‘Ο ‘Ιερεύς. Σῶσον ὁ Θεός τόν λαόν σου...

Εἶτα οἱ κανόνες, τῆς Θεοτόκου καί τῆς
‘Αγίας φέρων τήν δε ἀκροστιχίδα.

«Ξένῳ βίῳ ἔλαμψας ἐν κόσμῳ Ξένη. Γερασίου».

‘Ωδή α’. ‘Ηχος πλ. δ’. ‘Αρματηλάτην
Φαραῶ.

Ενοπρεπῶς ἐπί τῆς γῆς βιώσασα, Ξένη ‘Οσία σεμνή, ξένων χαρισμάτων, δαψιλῶς τετύχηκας, παρά Θεοῦ θεόπνευστε, ἐξ ὧν δίδου μοι Μήτηρ, σταγόνα ὅπως ὑμνήσω σου, τά τῆς πολιτείας παλαίσματα.

Εκ ρίζης Μήτηρ εὐκλεοῦς ἐβλάστησας, οἶα βλαστός εὐθαλής, καί Χριστῶ τῷ Λόγῳ, ὡς καρπούς προσήγαγες, ἀγνείας τήν λαμπρότητα, καί ἀγάπης τόν πλοῦτον, καί τῆς λοιπῆς πολιτείας σου, τά θεοειδῆ κατορθώματα.

Νυμφίον μόνον τόν Χριστόν ποθήσασα, ἐν θερμοτάτῃ ψυχῇ, τῷ φθαρτῷ μνηστῆρι, οὐ προσέσχεσες πάνσεμνε, ἀλλά

τῷ θείῳ ἔρωτι, πτερουμένη ‘Οσία, πάντα ὡς ὄναρ λελόγισαι, ἄνω τήν καρδίαν σου ἔχουσα.

Θεοτοκίον.

Ωραιοθεῖσα καλλοναῖς τοῦ Πνεύματος, Παρθενομήτορ ‘Αγνή, καί τῆς Παρθενίας, ταῖς ἀυγαῖς ἀστράπτουσα, σωματοφόρον τέτοκας, ὑπέρ νοῦν τε καί λόγον, τόν ποιητήν πάσης κτίσεως, λύοντα ἀρᾶς τό ἀνθρώπινον.

Καταβασία. Χέρσον ἀβυσσοτόκον...

‘Ωδή γ’. ‘Ο στερεώσας κατ’ ἀρχάς.

Βίου τήν εὐκλειαν φθαρτοῦ, καί τῶν τεκόντων τήν δόξαν, καταλείψασα ἐμφρόνως ‘Οσία, τοῦ ποιμένου τῆ φωνῆ, Χριστοῦ χαίρουσα ἔσπευσας, τοῦ σοῦ νυμφίου Μήτηρ, ὡσπερ ἀμνάς καλλιπάρθενος.

Ισχύν λαβοῦσα θεϊκῆν, ἐν τῇ ἀπλάστῳ ψυχῇ σου, τῶν ἠδέων καί τερπνῶν ἀντηλλάξω, τήν ἰσαγγελον ζωῆν, καί πόρους τῆς ἀσκήσεως, Ξένη ἐπειγομένη, ἰδεῖν Χριστοῦ τήν λαμπρότητα.

Ωσπερ νεᾶνις ἐκλεκτή, τό πῦρ δεχθεῖσα τό θεῖον, παραυτικά καταλέλοιπας πᾶσαν, ὑλικῶν τήν μετοχήν, καί κοσμικήν τερπνότητα, ὧ Ξένη μακαρία, ἄυλον βίον ποθήσασα.

Θεοτοκίον.

Εκ τῆς ‘Αχράντου σου γαστρός, μετά σαρκός ἐπεφάνη, καί διέσωσεν ἡμᾶς τῆς κατάρας, ὁ τῶν ὄλων Ποιητής, δι’ ἔλεος ἀμέτρητον, Θεογεννητορ Κόρη, ἀμαρτωλῶν ἰλαστήριον.

Καταβασία. Τό στερέωμα...

Κάθισμα. ‘Ηχος πλ. δ’. Τήν Σοφίαν καί
Λόγον.

Τόν δι' οἶκτον ὀφθέντα ἐπὶ τῆς γῆς, ἀγαπήσασα Λόγον Θεοῦ Πατρός, αὐτῷ ἠκολούθησας, ὡς νυμφίῳ πανόλβιε, καί φθαρτόν νυμφίον, προθύμως κατέλιπες, καί ἐνεγκαμένην, καί πλοῦτον ἐπίκηρον ὄθεν ἐπὶ ξένης, φερωνύμως βιοῦσα, τά πάθη ἐνέκρωσας, καί τῶν ζώντων ἀπειλήφας, κληρουχίαν θεόπνευστε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Πειρασμοῖς πολυτρόποις περιπεσῶν, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καί ὀρατῶν, τῷ σάλῳ συνέχομαι, τῶν ἀμέτρων πταισμάτων μου, καί ὡς θερμῇ ἀντιλήψει, καί σκέπη μου Ἄχραντε, τῷ λιμένι προστρέχω, τῆς σῆς ἀγαθότητος ὄθεν Παναγία, τόν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἀσπόρως ἰκέτευε, ὑπὲρ πάντων τῶν δούλων σου, τῶν ἀπαύστως ὑμνούντων σε, πρέσβεύουσα αὐτῷ ἐκτενῶς, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἀξίως, τόν πανάγιον τόκον σου.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς.

Λαμπροφανής, ἡ πολιτεία σου γέγονε, λαμπομένη, ἀπαθείας χάρισι, καί τῶν θαυμάτων τῇ δωρεᾷ, Ξένη μακαρία, μοναζουσῶν ἐγκαλλώπισμα· Χριστῷ γάρ τῷ Σωτῆρι, ἐν ἀσκήσει ἐβόας· τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ανω σεμνή, πρὸς τόν νυμφίον τόν ἄχραντον, τόν σόν πόθον, ἀνενδότως ἔχουσα, τὴν γονικὴν ἔλιπες στοργήν, καί λάθρα φυγοῦσα, ἐκ τῆς οἰκίας σου πάνσεμνε, ἐξῆλθες τῆς πατρίδος, καί Χριστόν ὀλοψύχως, ἀνεζήτηεις τελείῳ φρονήματι.

Μετά τῶν σῶν, θεραπαινίδων θεόπνευστε, συμφωνία, γνώμης ἐπομένων σοι, ἀπὸ τῆς Ρώμης μετὰ σπουδῆς, θεία κυβερνήσει, εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἔφθασας, καί Κῶν καταλαβοῦσα, τῷ Σωτῆρι ἐβόας·

τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ψυχῆς τῆς σῆς, ἰδὼν ὁ Παῦλος ὁ Ὅσιος, θεοφόρε, τὴν κρυφίαν ἔλλαμψιν, καί τὴν ἀγάπην πρὸς τόν Χριστόν, ἠγάσθη Ὅσια, τὴν πρὸς τά κρείττω σου ἔφεσιν ᾧ πιστεῖ κολληθεῖσα, πρὸς τὴν Μύλασσαν Μῆτερ, σὺν αὐτῷ παρεγένου ὡς ἄγνωστος.

Θεοτοκίον.

Αγγελικαί, χοροστασίαι ἐξίστανται, καθορῶσαι, τὴν τῶν μεγαλείων σου, μεγαλοπρέπειαν θαυμαστήν· σὺ γάρ τούτοις Κόρη, παρέχεις ἅπασαν ἔλλαμψιν, ἀμέσως δεχομένη, ταύτην ἐκ τῆς Τριάδος, ὡς μεθόριον Κτίστου καί κτίσματος.

Καταβασία. Ἐκάλυπεν οὐρανοῦς...

ᾠδὴ ε'. Ἰνα τί μέ ἀπόσω;

Συντονία τῶν πόνων, τῶν τῆς μακαρίας ἀσκήσεως ἔνδοξε, σκεῦος χαρισμάτων, θεϊκῶν ἀνεδείχθης θεότευκτον, καί ἐν τῇ Μυλάσσει, τῶν ἀρετῶν ταῖς φωταυγείαις, διαλάμπεις Ὅσια θεόληπτε.

Εν τῇ κλήσει σου κρύπτεις, τῆς περιφανείας σου Μῆτερ τό εὐδοξον, καί ἐν τούτῳ πᾶσαν, τοῦ Βελίαιρ κακίαν ἐγύμνωσας· σὺ γάρ ἐν πτωχείᾳ, ἐν ξένη χώρα ὡσπερ ξένη, καί πολλῇ ταπεινώσει ἐβίωσας.

Νεκρωθεῖσα τῷ κόσμῳ, οἶκον τὴν ψυχὴν σου τῆς χάριτος ἔδειξας· ἐνθεν ναόν θεῖον, τῷ Χριστοῦ Πρωτομάρτυρι ἠγείρας, μεθ' οὗ συγχορεύεις, οἶα Χριστοῦ ἄφθορος νύμφη, εἰς ναόν ἐπουράνιον ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Καθαιρέτης ἐδείχθη, Κόρη ὁ τεχθεῖς ἐξ ἀχράντων αἱμάτων σου, πάσης ἁμαρτίας, ἀρετῶν φυτουργός δέ ὡς εὐσπλαγ-

χνος, ὦν τήν τρίβον πίστει. Ξένη βαδίσασα ὀσίως, οὐρανίων θαλάμων ἠξίωται.

Καταβασία. Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας...

Ὡδή στ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Οβίος σου ἀληθῶς, ταῖς ἀρεταῖς σεμνυνόμενος, κανὼν ἐδείχθη σαφῶς, καὶ θεῖον ὑπόδειγμα, Ξένη παμμακάριστε, ταῖς ἐφεπομέναις, μοναζούσαις τῇ ἀσκήσει σου.

Σταυρώσασα σεαυτήν, τοῖς ὀρωμένοις θεόπνευστε, ἐγκράτειαν ἀληθῆ, ἀγρυπνίαν πάννουχον, καὶ νηστείαν σύντονον, ἐξήσκησας Μητέρα, ὡσπερ ἄσαρκος ἐν σώματι.

Μοναστριῶν καλλονή, καὶ τῶν παρθένων ὠραΐσμα, καὶ κῆπος πανευθαλής, βίου καθαρότητος, Ξένη θεοδόξαστε, ἀληθῶς ἐδείχθης, ἐν Μυλάσση τῇ ἀσκήσει σου.

Θεοτοκίον.

Ως τέξασα ἐν σαρκί, τὸν φύσει ἀπεριόριστον, γενόμενον ὃ ἐσμέν, δι' ἄφατον ἔλεος, σαρκὸς μου Πανάμωμε, παῦσον τήν ὀδύνην, καὶ τὸν νοῦν μου καταλάμπρυνον.

Καταβασία. Ἐβόησέ σοι, ἰδὼν ὁ Πρέσβυς...

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου ρεῖθροις.

Τὸ σὸν ξενότροπον Ξένη μνημόσυνον, ἐπιτελοῦντες οἱ πόθῳ τιμῶντές σε, ἕμνοῦμεν Χριστόν τὸν ἐν ἅπασι, σοὶ παρέχοντα ἰσχύν τῶν ἰάσεων· ὃν πάντοτε δυσώπει, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Ιλεων Ξένη, τὸν ξενοτρόπως ἐκ Παρθένου τεχθέντα, ἐκδυσώπει Χριστόν

ἡμῖν γενέσθαι ἀοίδιμε, τοῖς κατὰ χρέος σοι προσφοιτῶσιν, ἐκ ψυχῆς καὶ καρδίας καθαρωτάτης, καὶ εὐσεβῶς τήν σὴν μνήμην ὑμνήσαι σπουδάζουσιν, ἦν πᾶσαι τῶν οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις ἀξίως ἐτίμησαν, ὡς φωτοφόρον καὶ ἄμωμον, καὶ ἁγίαν πανήγυριν ἔνδοξε, πρεσβεύουσα ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ κδ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ξένης, καὶ τῶν δύο αὐτῆς θεραπαινίδων.

Στίχ. Ἀποξενοῦται τοῦδε τοῦ βίου Ξένη.

Οὐ ζῶσα καὶ πρὶν, ὡς ἀληθῶς ἦν ξένη.

Θνήσκουσιν ἄμφω τῆς Ξένης αἱ δουλίδες
Οὐ τῶν ἐκείνης ἀρετῶν οὔσαι ξένοι.
Εἰκάδι οὐρανοῦ εἰς ξενίην Ξένη ἦλθε τετάρτη.

Ημακαρία αὕτη καὶ ἀοίδιμος Ξένη, ἐκ τῆς μεγαλοδόξου γέγονε πόλεως Ρώμης, γένους ἐντίμου καὶ ζηλευτοῦ. Τῶν οὖν γεννητόρων αὐτῆς, γάμφ ταύτην ἐκδοῦναι βουλομένων, καὶ τῶν κατὰ τὸν γάμον πάντων εὐτρεπισθέντων, ἐξ αὐτῆς τῆς παστάδος, μεθ' ἑτέρων γυναικῶν, δύο παιδισκῶν, ἀποφυγοῦσα, καὶ διὰ θαλάσσης τήν πορείαν ποιησαμένη, ἄλλους ἀμείψασα τόπους, τήν πόλιν τῶν Μυλασσῶν κατέλαβε. Μᾶλλον δὲ παρά τοῦ θεσπεσίου Παύλου τοῦ Μοναχοῦ, (ὃς αὐτῇ θεόθεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ φανείς, ὁδηγὸς γέγονε τῶν κρειτόνων), εἰς τήν τοιαύτην πόλιν κατέστη. Ἐνθα μικρὸν εὐκτήριον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου πηξαμένη, ἅμα ταῖς δυσὶ θεραπαινίσι, καὶ τινῶν ὀλίγων Παρθένων συνελθουσῶν, πολλὴν ἄσκησιν ἐπεδείξατο, διὰ πάσης καρτερίας καὶ ἀποχῆς τῶν κατ' αἴσθησιν ἡδονῶν, εἰς τήν οὐράνιον ἑαυτὴν ἄγουσα πολιτείαν. Καλῶς οὖν διεξεληθοῦσα τὸν βίον, μετὰ τήν ὀσίαν ἐκείνην καὶ μακαρίαν τελευτήν, ἄ-

νωθεν ἔσχε τὴν μαρτυρίαν. Καί γάρ με-
σοῦσης ἡμέρας, ἡλίου κατὰ γῆν φωτίζον-
τος, δι' ἀστέρων ὤφθη Σταυρός· ὅς συνέ-
κλειε, καί εἰς τό μέσον συνείχεν ἕτερος
ἀστέρων χορός, ὡς δοκεῖν στέφανον αὐτόν
εἶναι τῆς μακαρίας, τῆς μακρᾶς ἕνεκα νη-
στείας, καί ἀγρυπνίας, καί ἀφθορίας ἀντι-
δοθέντα αὐτῇ πρὸς Θεοῦ. Καί τοῦτο δῆλον,
ὅτι τῇ τοῦ λειψάνου ταύτης ὑπὸ γῆν ἀπο-
θέσει, οὐκέτι θεατός ἦν ὁ τῶν ἀστέρων χο-
ρός τε καί κύκλος. Ἐγνώσθη δέ τὰ κατὰ τὴν
Ἰοσίαν, μιᾶς τῶν θεραπειῶν αὐτῆς, ἐν
τῷ μέλλειν τελευτᾶν, διηγησαμένης τὴν
τῆς μακαρίας πατρίδα, καί τό τοῦ γένους
ἐπίσημον, καί τὴν ἐκ γονέων προσηγορίαν,
Εὐσεβεία γάρ ἐκαλεῖτο· καί ὅτι λαθεῖν σπου-
δάουσα, Ξένην ἑαυτὴν ἐπωνόμασεν.

Ταῖς αὐτῆς πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός
ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἦδὴ ζ'. Παῖδες Ἰβραίων.

Ξένη ἀπάντων τῶν ἐν κόσμῳ, Μῆτερ
γέγονας, Χριστῷ οἰκειωθεῖσα, τῇ ἀ-
σκήσει τῇ σῇ· φερώνυμον ἐντεῦθεν, προ-
σηγορίαν ἔσχηκας, καί διέλαθες τοὺς πάν-
τας.

Ἔχεν ἡ Μύλασσα μὲν πάλαι, τό σόν
λείψανον, ὡς πλοῦτον ἀφθαρσίας·
νῦν ἡμεῖς δέ σεμνή, ἔχοντες τόν ναόν σου,
ἐκ τούτου κομιζόμεθα, εὐφροσύνην καί
υγείαν.

Νόσων ἰῶνται πᾶσαν λύμην, τὰ σά
λείψανα, τῇ θεῖα ἐνεργείᾳ, ἃ τῇ
νεύσει τῇ σῇ, κέκτηνται πλεῖσται πόλεις, ὡς
νοητόν ἀγίασμα, Ξένη Μῆτερ μακαρία.

Θεοτοκίον.

Ἦστραψε Κόρη ἐκ γαστρὸς σου, μετά
σώματος ὁ Ἥλιος τῆς δόξης· οὐ
φωτὶ τῷ γλυκεῖ, ἀπέλασον τό σκότος, τό
τοῦ νοός μου Ἀχραντε, καί μετάνοιάν μοι
δίδου.

Καταβασία. Σέ τόν ἐν πυρὶ δροσίσαντα...

Ἦδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Γεγαυρωμένον φρόνημα, τοῦ ἀλάστο-
ρος ἤσχυνας, τῇ σῇ ταπεινώσει Ξένη
παμμακάριστε, καί χαίρουσα ἔδραμες, πε-
ροῖς τοῖς τῶν καμάτων σου, πρὸς ὑπερκο-
σμίους, ἐκβοῶσα σκηνώσεις· οἱ Παῖδες εὐ-
λογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε,
Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐἰς πᾶσαν γῆν διήχεται, τῆς λαμπρᾶς
πολιτείας σου, Ξένη μακαρία φθόγ-
γος ὁ ξενήκουστος· ὡς ξένη γάρ πάνσεμνε,
ἐν ξένη γῆ βεβίωκας, ἅπαντας λαθοῦσα,
καί βοῶσα Κυρίῳ· οἱ παῖδες εὐλογεῖτε,
ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε, εἰς πάν-
τας τοὺς αἰῶνας.

Ρώμην ἀκαταμάχητον, καί υγείαν καί
λύτρωσιν, ἐκ τοῦ σοῦ λειψάνου Μύ-
λασσα ἐλάμβανε, καί τοῦτο δέ ὕστερον, ἡ
Σηλυβρία δέχεται, ὡς περ θησαυρόν, πλου-
τοποιῶν δωρημάτων, Ἐλλάς δέ τοῦτο πά-
λιν, πλουτήσασα καρποῦται, σωτηριώδεις
δόσεις, Ξένη Ἰοσία Μῆτερ.

Θεοτοκίον.

Ἀδιαφθόρως τέτοκας, καί μαζῶ σου
ἐθήλασας, τόν ἐκ τοῦ μή ὄντος πάντα
συστησάμενον, καί τρέφοντα ἅπαντα, οἰ-
κεία ἀγαθότητι, λύοντα ἀρᾶς, τῆς παλαιᾶς
τοὺς γενάρχας· διό σε ὡς αἰτίαν, τῆς ἡμῶν
σωτηρίας, ὑμνοῦμεν Θεοτόκε, Ὑπερευλο-
γημένη.

Καταβασία. Ἀστέκτω πυρὶ ἐνωθέντες...

Ἦδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Στεφάνῳ δι' ἀστέρων ἐν οὐρανῷ, ὄρα-
θέντων Χριστός σε ἐδόξασε, πάση
τῇ γῇ, ὅτε σου τό λείψανον τό σεπτόν, πι-
στῶς δορυφορούμενον, ὑπὸ πάντων ἤγετο
πρὸς ταφήν· ὁ πάντες κατιδόντες, μεγαλο-

φώνως Μητερ, τόν σέ δοξάσαντα άνύμνησαν.

Ιδοῦσαι ἐν ναῶ σε πλήρη φωτός, αἱ Μονάστριαι Μητερ ἐξέστησαν, καί τῆς ὁσμῆς, τῆς ἐπουρανίου καί θαυμαστῆς, αἰσθόμεναι προσέδραμον, καί περιχυθεῖσαι σοι ἐν κλαυθμῶ, ἐβόων. Μή ἐλλίπης, ἡμᾶς ἐκ τῶν ὑψίστων, Ξένη Ὁσία ἐποπτεύουσα.

Μαράνασα τό κάλλος τό αισθητόν, τήν ψυχὴν σου ἐκάλλυνας πάνσεμνε, ταῖς καλλοναῖς, τῶν κατορθωμάτων σου τῶν σεπτῶν, καί ὅλη καλή ἔδραμες, τῷ ὡραίῳ κάλλει Μητερ Χριστῷ· ᾧ νῦν συνηδομένη, μή παύση δυσωποῦσα, ὑπέρ ἡμῶν Ξένη πανεύφημε.

Οὐράνιον νυμφῶνα καί θαυμαστόν, ἔνθα ἦχος ἀδόντων ἀκούεται, ὕμνον καινόν, τῷ τῶν ὅλων Κτίστη καί Βασιλεῖ, περιπολοῦσα πάνσεμνε, καί λαμπρυνομένη θείῳ φωτί, καταύγασον τόν νοῦν μου, Ξένη Ὁσία Μητερ, ταῖς φωτοφόροις ἰκεσίαις σου.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦμέν σου τήν δόξαν τήν ὑπέρ νοῦν, Ὑπερένδοξε Κόρη Πανύμνητε· ὅτι Θεόν, τέτοκας ἀφράστως μετά σαρκός, καί ὡσπερ ἦς μεμένηκας, πρό τοῦ τόκου ἄφθορος καί Ἀγνή· ἐν σοί γάρ μεγαλεῖα, ὁ τῶν ἀπάντων Κτίστης, καθάπερ ἔφης ἀπειργάσατο.

Καταβασία. Θεοτόκε ἡ ἐλπίς... Ἐν νόμῳ σκιᾶ καί γράμματι...

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ξενίαν τήν οὐράνιον, ποθοῦσα Ξένη πάνσεμνε, ξένην σαυτήν θεοφόρε, πατρίδος πλούτου καί γένους, φιλευσεβῶς πεποίηκας, τόν σταυρόν σου δέ ἄρασα, Χριστῷ προθύμως ἔδραμες, τῷ ξενοτρόπως ἐλθόντι, σῶσαι βροτούς ἐκ Παρθένου.

Θεοτοκίον.

Ωράθης ὑπερέχουσα, τῶν ποιημάτων Δέσποινα, σαρκί τεκοῦσα Παρθένε, Θεόν τῶν ὅλων καί Κτίστην· οὐ τῷ Σταυρῷ ρωννύμεναι, γυναῖκες αἱ θεόφρονες, νεανικῶς ἠρίστευσαν· μεθ' ὧν σε πάντες ὕμνοῦμεν, Εὐλογημένη Μαρία.

Εἰς τοὺς Αἶνους.

Ἰστῶμεν στίχους δ'· καί ψάλλομεν τά ἐξῆς Προσόμια.

Ἦχος πλ. δ'· Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Ξένη Ὁσία θεόληπτε, τῇ ἀγαπήσει Χριστοῦ, κοσμικὴν ματαιότητα, καί γένους τήν εὐκλειαν, καί μνηστῆρα τόν πρόσκαιρον, καταλιποῦσα κατηκολούθησας, τῷ ἀθανάτῳ νυμφίῳ χαίρουσα· ᾧ τῶν ἀγῶνων σου! δι' ὧν καταβέβληκας, ἐν ἀπαλῷ, σώματι πανεύφημε, ἐχθροῦ τό φρύγαμα.

Ξένη Ὁσία θεόσοφε, λάθρα οἰκίας τῆς σῆς, οὐρανίῳ φρονήματι, ὡς διψῶσα ἔλαφος, ἐμακρύνθης καί ἔδραμες, εἰς ξένην χώραν ἀσχέτῳ ἔρωτι, ἐπειγομένη πρός τά οὐράνια· ᾧ τῆς ἀμέμπτου σου, πολιτείας πάνσεμνε! δι' ἧς Χριστῷ, μυστικῶς νενύμφευσαι, ὡς καλλιπάρθενος.

Ξένη Ὁσία πανεύφημε, ξένην ζωὴν ἐπὶ γῆς, μετὰ σώματος ἤνυσας, ἐχθρόν τόν ἀσώματον, καθελοῦσα τῷ τρόπῳ σου· ἐντεῦθεν κλῆσιν πρόσφορον ἔσχηκας, καί ξένων ὄφθης χαρίτων μέτοχος· ὅθεν ἐκάστοτε, βλύζεις τά ἰάματα, τοῖς εὐλαβῶς, σπεύδουσι τῇ σκέπῃ σου, καί σέ γεραίρουσι.

Ξένη Ὁσία πανένδοξε, τῶν ὑπέρ νοῦν ἀγαθῶν, καί τῆς δόξης τῆς κρείττονος, ἐντρυφῶσα πάντοτε, καί φαιδρῶς ἀπολαύουσα, τοὺς προσκυνοῦντας τήν τῶν λειψάνων σου, σορόν ἀγίαν χάριν πηγάζουσαν, καί τήν φωσφόρον σου, μνήμην ἐορτάζον-

τας, ρύου αεί, πάσης περιστάσεως, τῇ ἀντιλήψει σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν ὁσίων παρθένων ὁ χορός, ἐν τῇ σῇ ἐκδημίᾳ πρὸς Θεόν, κύκλω τῆς κλίνης σου σεμνή ἐστῶσαι, θερμῶς ἐθρήνουν, τὴν στέρησίν σου Μῆτερ· καὶ τό πανσέβαστον καὶ ἅγιόν σου σκῆνος, σεπτῶς παρέδωκαν ταφῇ ὁσία· μεθ' ὧν ὑμνοῦντές σε πάντες, μακαρίζομεν λέγοντες. ὦ θεία περιστερά, ἢ ἐν χαρᾷ ἀναπτᾶσα, πρὸς καλίας τὰς ἄνω· λυχνία πολύφωτε, τῶν ἀρετῶν τῆς ἀσκήσεως· τῆς παρθενίας ἢ ἔμπρους μυροθήκη· τῆς ἀπαθείας τό πανευῶδες ἄνθος· ἢ ἄμεμπτος νύμφη τοῦ Σωτῆρος· Ὁσίων τό καύχημα· παρθένων ἀγλαΐσμα, Ξένη θεόφρον, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τά οὐράνια ὑμνεῖ σε, Κεχαριτωμένη Μῆτερ Ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν τὴν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν.

Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ τυπικά οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τοῦ κανόνος τῆς Ἁγίας ἡ γ'. καὶ στ'. ῥῥή. Ἀπόστολον ὄρα Μηνολόγιον. Εὐαγγέλιον ζῆτει τῇ Κυριακῇ μετὰ τὴν Ὑψωσιν τοῦ Σταυροῦ.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Μεγαλυνάριον.

Ξένη ὄφθης Μῆτερ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ τῇ πολιτείᾳ, κλησιν ἔσχες τὴν ἀληθῆ· ὄθεν οὐρανίων, χαρίτων μετασχοῦσα, Ξένη Ὁσία Μῆτερ, ἡμᾶς διάσωζε.

Δίστιχον.

Ἀπάσης με ξένωσον ὦ Ξένη ὕλης
Γεράσιμον μέλψαντα σόν ξένον βίον.

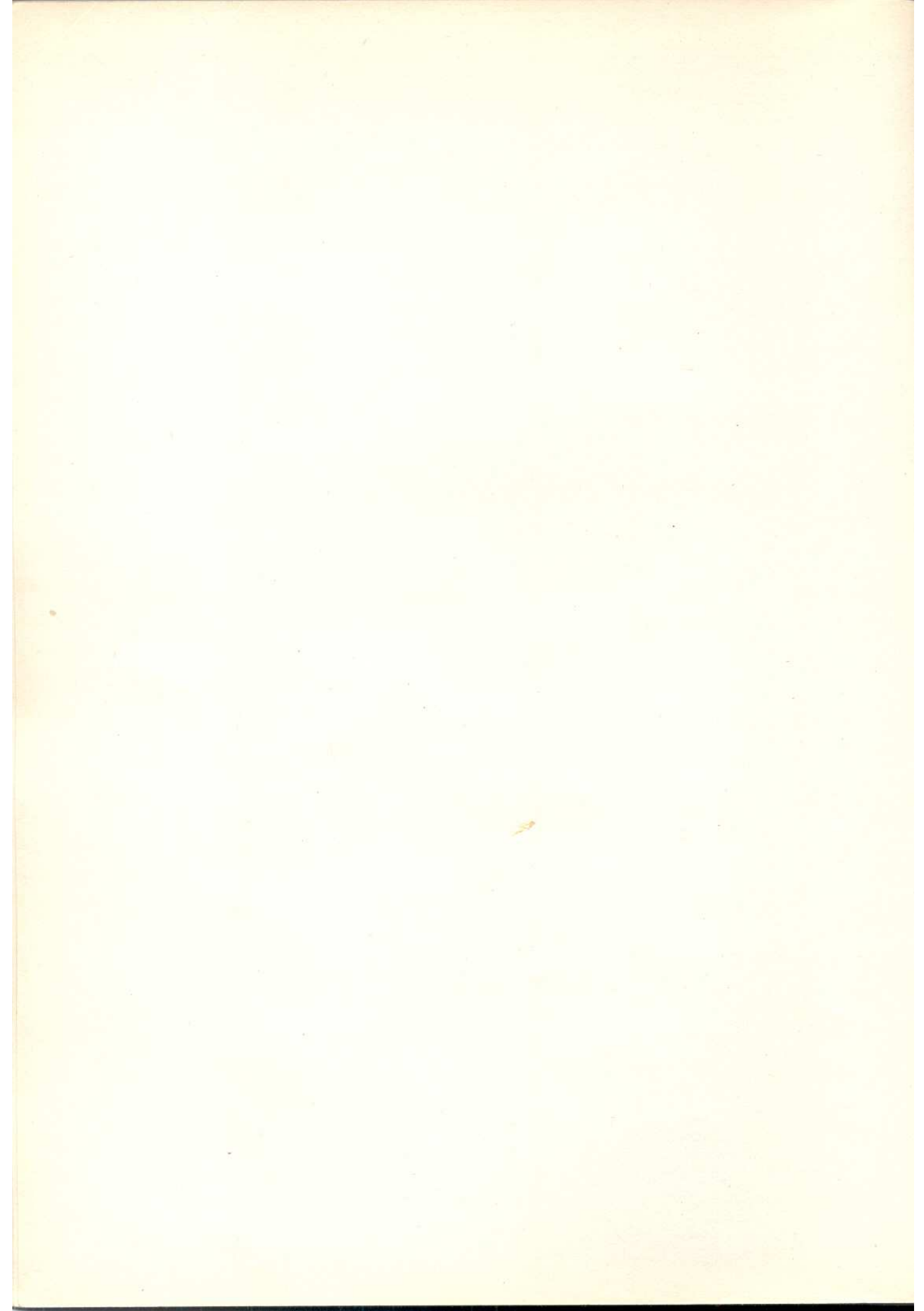

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΣΙΑΝ
ΜΗΤΕΡΑ ΗΜΩΝ

ΞΕΝΗΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ
ΜΙΚΡΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΟΥ
ΥΜΝΟΓΡΑΦΟΥ
ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΣΙΑΝ
ΜΗΤΕΡΑ ΗΜΩΝ
ΞΕΝΗΝ

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, τό Κύριε εἰσάκουσον, μεθ' ὃ τό Θεός Κύριος ὡς συνήθως, καί τό ἐξῆς:

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν Σταυρῷ.

Ως ξενωθείσα τῶν ἐν κόσμῳ πραγμάτων, πολλῶν χαρίτων ἐκ Θεοῦ ἠξιώθης, Ὁσία Ξένη βίου καθαρότητι ὅθεν αἰεὶ πρέσβευε, τῷ νυμφίῳ σου Μητὲρ, πάσης περιστάσεως, καί ἀνάγκης λυτροῦσθαι, τοὺς τῷ σεπτῷ σπεύδοντας ναῶ, καί τήν θερμὴν σου, ζητοῦντας ἀντίληψιν.

Δόξα. Τό αὐτό. Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε, τάς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰμή γάρ σύ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; Τίς δέ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γάρ δούλους σώζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν'. καί ὁ κανὼν, οὐ ἢ ἀκροστιχίς.

«Δίδου Ξένη ἡμῖν θεῖαν χάριν. Γερασίμου».

Ὦδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Δοχεῖον αὐλοῦ οὐσα φωτός, λαμπρότητι βίου, ἐξ ἀχλύος ἀμαρτιῶν, ταῖς σοῖς φωτοφόροις ἰκεσίαις, Ὁσία Ξένη ἡμᾶς ἐλευθέρωσον.

Ιλύος ρύσθεισα τῆς τῶν παθῶν, ἐκ ταύτης Ὁσία, ἀποκάθαρον τάς ψυχάς, ἡμῶν τῇ θερμῇ σου ἰκεσίᾳ, καί πᾶσιν αἰτεῖ πταισμάτων συγχώρησιν.

Δυνάμωσον Μητὲρ τό ἀσθενές, ἡμῶν τῆς καρδίας, κατὰ πάσης ἐπιβουλής, ἐχθρῶν ὀρατῶν καί ἀοράτων, Ὁσία Ξένη ταῖς σοῖς ἀντιλήψεσι.

Θεοτοκίον.

Ολόφωτον σκῆνωμα τοῦ Θεοῦ, Κεχαριτωμένη, Παντευλόγητε Μαριάμ, παγίδων τοῦ σκότους λύτρωσαί με, καί τήν ζοφώδη ψυχὴν μου καταύγασον.

Ὦδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Υπερτέρα τοῦ κόσμου, τῇ σῇ ζωῇ πέφηνας ὅθεν ὑπερέρους ἀπάσης, ἡμᾶς κακώσεως, Ξένη ἀνάδειξον, καί θλιβερῶν συμπτωμάτων, τοὺς πιστῶς προστρέχοντας, ταῖς ἰκεσίαις σου.

Ενοτρόπως ἀγῶνα, τὸν ἱερόν ἤνυσας, Ξένη θεοφόρε Ὁσία, ἀγίῳ ἔρωτι ὅθεν ἐκ πάσης φθορᾶς, καί συμφορᾶς καί ἀνάγκης, ξένωσον δεόμεθα, τοὺς προσιόντας σοι.

Εκ παθῶν ἀκαθάρτων, καί χαλεπῶν θλίψεων, καί ἐπηρειῶν πολυτρόπων, τοῦ πολεμήτορος, ἡμᾶς ἀπάλλαξον, τοὺς

τῷ ἀγίῳ ναῶ σου, Ξένη παμμακάριστε, πί-
στει προστρέχοντας.

Θεοτοκίον.

Νέον τέτοκας βρέφος, ὑπερφυῶς Ἄ-
χραντε, τόν Δημιουργόν τῶν αἰώνων,
καί πάντων Κύριον· ὅθεν νεοῦργησον, πα-
λαιωθέντα τόν νοῦν μου, πλείσταις παραβά-
σεσιν, ἵνα γεραίρω σε.

Διάσωσον Ὅσια Ξένη πρεσβείαις σου
πρός τόν Κτίστην, ἀπό πάσης ἐπι-
φορᾶς καί κακώσεως, τοῦς ἐκζητοῦντας
τήν θείαν σου προστασίαν.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ...

Αἴτησις καί τό Κάθισμα.

Ἦχος β΄. Πρεσβεία θερμή.

Παθῶν χαλεπῶν, καί συνοχῆς καί θλί-
ψεως, καί νόσων δεινῶν, ἀτρώτους
ἡμᾶς φύλαττε, Ὅσια Ξένη πάνσεμνε, τῇ
θερμῇ σου πρεσβείᾳ πρὸς Κύριον, καί τῶν
πταισμάτων αἴτει ἰλασμόν, τοῖς πίστει προσ-
τρέχουσι τῇ σκέπῃ σου.

ᾠδή δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ηπρεσβεία σου γένοιτο, θείας εὐφρο-
σύνης καί παρακλήσεως, θεοφόρε
Ξένη πρόξενος, τοῖς εἰλικρινῶς σε μακα-
ρίζουσι.

Ην θεόθεν ἀπειλήφας, τῇ σῆ πολιτεία
χάριν σωτήριον, ἡμῖν ἄπλωσον θεό-
σοφε, ὡς ἂν τῶν δεινῶν περιγινώμεθα.

Μανικῶν ἐπιθέσεων, Ξένη ἡμᾶς λύτρω-
σαι τοῦ ἀλάστορος, καί ὑγείαν δίδου
ἅπασι, τήν κατά ψυχὴν καί σῶμα πάνσεμνε.

Θεοτοκίον.

Ιατρόν πάντων τέξασα, καί Σωτῆρα
Κόρη Χριστόν τόν Κύριον, ἀσθε-

νοῦντα πολλοῖς πάθεσι, ἴασαί με Δέσποινα
καί σῶσόν με.

ᾠδή ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Νέκρωσον σεμνή, τῶν παθῶν ἡμῶν
σκιρτήματα, καί πρὸς τρίβον μετα-
νοίας ἀληθοῦς, καθοδήγησον ἡμᾶς ταῖς
ἱκεσίαις σου.

Θαύμασι πολλοῖς, θεοφόρε διαλάμπου-
σα, τήν συνέχουσαν ὀδύνην χαλεπήν,
τήν ζωὴν ἡμῶν θεράπευσον δεόμεθα.

Εχουσα πολλήν, παρρησίαν πρὸς τόν
Κύριον, Μητέρα Ξένη καθικέτευε ἀεὶ,
τοῦ διδόναι τῶν πταισμάτων ἡμῖν ἄφεσιν.

Θεοτοκίον.

Ιθυνον ἡμᾶς, πρὸς ζωῆς θείας ἐντάλ-
ματα, Θεοτόκε ἀπαλλάττουσα ἡμᾶς,
τῶν δεσμῶν τῆς ἁμαρτίας ὡς φιλάγαθος.

ᾠδή στ΄. Τὴν δέησιν.

Αγγέλων, τήν πολιτείαν μετῆλθες, μετά
σώματος θεόληπτε Ξένη· ὅθεν ἡμᾶς
τῆς δαιμόνων μανίας, καί τῶν ἐν βίῳ κιν-
δύνων καί θλίψεων, ρῦσαι τῇ σῆ ἐπισκοπῇ,
καί χαρᾶς θεϊκῆς ἡμᾶς πλήρωσον.

Νοσοῦσι, τήν θεραπείαν παρέχεις, καί
τοῖς πάσχουσι τήν ἴασιν Μητέρα, καί
θλιβομένοις παράκλησιν θείαν, ὡς δοξα-
σθεῖσα δυνάμει τοῦ Πνεύματος· ὅθεν βοῶμέν
σοι θερμῶς· τὰς αἰτήσεις ἡμῶν πλήρου πάν-
τοτε.

Χειμάζει με, ἁμαρτίας ἢ ζάλη, καί κα-
θέλκει εἰς βυθόν ἀπωλείας, ἀλλά τῷ
σῷ καταφεύγω λιμένι, Ξένη Ὅσια καί πί-
στει κραυγάζω σοι· ὀδήγησόν με ἀσφαλῶς,
σωτηρίας πρὸς ὄρμον καί σῶσόν με.

Θεοτοκίον.

Αφράστως, τόν Ποιητήν τῶν ἀπάντων, τετοκυῖα εἰς ἀνάπλασιν κόσμου, Εὐλογημένη Παρθένη Μαρία, συντετριμμένον τόν νοῦν μου ἀνάπλασον, ἐξ ἁμαρτίας χαλεπῆς, πρός ζωῆς ἐναρέτου κατόρθωσιν.

Διάσωσον Ὁσία Ξένη πρεσβείαις σου πρός τόν Κτίστην, ἀπό πάσης ἐπιφορᾶς καί κακώσεως, τούς ἐκζητοῦντας τήν θείαν σου προστασίαν.

Ἄχραντε, ἡ διά λόγου τόν Λόγον..

Αἴτησις καί τό Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Ως προστασία ἡμῶν καί ἀντίληψις, Ὁσία Ξένη ἀπαύστως περίσωζε, ἐκ πάσης ἀνάγκης καί θλίψεως, ταῖς πρός Χριστόν ἰκεσίαις σου ἔνδοξε, τούς πιστεῖ καί πόθῳ τιμῶντάς σε.

Προκείμενον.

Ἐπομένων ὑπέμεινα τόν Κύριον καί προσέσχε μοι.

Στίχ. Καί ἔστησεν ἐπί πέτραν τούς πόδας μου...

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τήν παραβολήν ταύτην· Ὁμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα παρθένοις, αἵτινες λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας αὐτῶν, ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν τοῦ νυμφίου. Πέντε δέ ἦσαν ἐξ αὐτῶν φρόνιμοι, καί αἱ πέντε μωραί· αἵτινες μωραί, λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας ἑαυτῶν, οὐκ ἔλαβον μεθ' ἑαυτῶν ἔλαιον. Αἱ δέ φρόνιμοι ἔλαβον ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις αὐτῶν μετὰ τῶν λαμπάδων αὐτῶν. Χρονίζοντος δέ τοῦ νυμφίου, ἐνύσταξαν πᾶσαι, καί ἐκάθευδον. Μέσης δέ νυκτός κραυγή γέγονεν· Ἴδού, ὁ νυμφίος ἔρχεται, ἐξέρχεσθαι εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Τότε ἠγέρθησαν πᾶσαι αἱ παρθένοι ἐκεῖναι,

καί ἐκόσμησαν τὰ λαμπάδας αὐτῶν. Αἱ δέ μωραὶ ταῖς φρονίμοις εἶπον· Δότε ἡμῖν ἐκ τοῦ ἐλαίου ὑμῶν, ὅτι αἱ λαμπάδες ἡμῶν σβέννυνται. Ἀπεκρίθησαν δέ αἱ φρόνιμοι, λέγουσαι· Μήποτε οὐκ ἀρκέσει ἡμῖν καί ὑμῖν πορεύεσθε δέ μᾶλλον πρός τούς πωλοῦντας, καί ἀγοράσατε ἑαυταῖς. Ἀπερχομένων δέ αὐτῶν ἀγοράσαι, ἦλθεν ὁ νυμφίος· καί αἱ ἔτοιμοι εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ εἰς τούς γάμους, καί ἐκλείσθη ἡ θύρα. Ὑστερον δέ ἔρχονται καί αἱ λοιπαὶ παρθένοι, λέγουσαι· Κύριε, Κύριε, ἄνοιξον ἡμῖν. Ὁ δέ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Ἀμήν λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς. Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἶδατε τήν ἡμέραν οὐδέ τήν ὥραν, ἐν ἣ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

Δόξα. Ταῖς τῆς σῆς Ὁσίας...

Καί νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός κατὰ τό μέγα ἔλεός σου...

Ξένη παμμακάριστε, νύμφη Χριστοῦ θεοφόρε, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σκεῦος πολυτίμητον τῇ ἀσκήσει σου, ἐκτενωῶς πρέσβευε, ἀπό πάσης βλάβης, καί παθῶν καί περιστάσεων, καί νόσων ρύεσθαι, τούς εὐλικρινῶς σε γεραίνοντας, καί βίον δίδου ἄλυπον, καί εἰρήνην Μητέρα οὐράνιον, τοῖς ἐν εὐλαβείᾳ, προστρέχουσι τῷ θεῷ σου ναῶ, καί τῆς θερμῆς προστασίας σου, τήν χάριν κηρύττουσι.

Ἦχος γ'. Ὁ Ἱερεὺς. Σῶσον Κύριε... ὁ Θεός, --

ᾠδή ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ρεῖθροις θείων χαρίτων, ὧν ἐκτήσω ἀξίως παρά Κυρίου σου, κατάσβεσον τήν φλόγα, παθῶν τῶν συνθλιβόντων, τὰς ψυχὰς καί τὰ σώματα, Ξένη Ὁσία σεμνή,

τῶν σέ παρακαλούντων.

Ιαμάτων τήν χάριν, ἐπομβρία τῇ θείᾳ βλύζει ἐκάστοτε, Εἰκῶν σου ἡ ἅγια, καί ἡ σεπτὴ σορός σου, τοῖς πιστῶς καταφεύγουσι, τῷ ἱερῷ σου ναῷ, Ξένη Ὁσία Μητέρα.

Νοσημάτων παντοίων, καί δεινῶν συμπτωμάτων ἡμᾶς ἀπάλλαξον, καί ρῶσιν καί υἰείαν, καί θείαν εὐφροσύνην, καί πταισμάτων τήν ἄφεσιν, αἶτει ἡμῖν ἐκ Θεοῦ, Ξένη Ὁσία Μητέρα.

Θεοτοκίον.

Γνώμην ἔμφρονα δίδου, καί ψυχῆς καρτερίαν βίου ταῖς θλίψεσι, καί πᾶσαν τοῦ Βελίαρ, τήν καθ' ἡμῶν μανίαν, Θεοτόκε ἀπότρεπε, ὡς προστασία ἡμῶν, καί τεῖχος ἀσφαλείας.

Ὦδὴ η΄. Τόν Βασιλέα.

Επικειμένης, ἡμᾶς ἐκλύτρωσαι βλάβης, καί πᾶν σκάνδαλον ἀπότρεπε Ὁσία, ἐκ τῶν προσιόντων, τῇ θείᾳ σου πρεσβείᾳ.

Ρῦσαι Ὁσία, τῇ σωστικῇ σου πρεσβείᾳ, τῆς τοῦ ὄφως κακίστης ἐπιρρείας, τοὺς ἐκδεχομένους, τήν σὴν ἐπιστάσιαν.

Ανωθεν ἴδε, τοὺς εὐλαβῶς παρεστῶτας, τῇ εἰκόνι σου Ὁσία τῇ ἅγια, καί τὰς ἰκεσίους, φωνὰς αὐτῶν προσδέχου.

Θεοτοκίον.

Σῶσον με Κόρη, τῆς τοῦ ἐχθροῦ ἐξάπατης, καί παράσχου μοι μετάνοιαν γνησίαν, ἵνα ἐπιτύχω, τῆς ἄνω βασιλείας.

Ὦδὴ θ΄. Κυρίως Θεοτόκον.

Ικέτευε ἀπαύστως, Ξένη μακαρία, ἡμῖν δίδου πταισμάτων συγχώρησιν, καί

τῶν ἐν βίῳ κινδύνων τήν ἀπολύτρωσιν.

Μαστίγων ὀλεθρίων, καί πάσης ἀνάγκης, καί παντός φθόνου ἀνώτερον τήρησον, ἡμῶν τόν βίον Ὁσία τῇ ἀντιλήψει σου.

Ολόφωτον παστάδα, ἤδη κατοικοῦσα, τῆς ζοφερᾶς ἀμαρτίας ἀπάλλαξον, Ὁσία Ξένη τοὺς πόθῳ σε μεγαλύνοντας.

Θεοτοκίον.

Υπέρφωτε λυχνία, τῆς αὐλοῦ δόξης, Θεοχαρίτωτε Δέσποινα λάμπρυνον, τήν σκοτισθεῖσαν ψυχὴν μου τοῖς πλημμελήμασι.

Τό Ἄξιόν ἐστι καί τά μεγαλυνάρια.

αἴρουσα ἀγάπη τῇ θεϊκῇ, Ξένη μακαρία, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καί τῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἀπάντων ξενοθεῖσα, Κυρίῳ ὠκειώθης, τῷ σέ δοξάσαντι.

Ελιπες μνηστῆρα τόν γεηρόν, καί ἀσχέτῳ πόθῳ, νύμφη ὠφθης θεοειδῆς, Ξένη μακαρία, Χριστοῦ τοῦ Ζωοδότου, ἀνύσασα ἐν κόσμῳ, ζωὴν ἰσαγγελον.

Λάθρα ἀπεμάκρυνας σεαυτήν, γονέων καί πλούτου, δι' ἀγάπην τήν τοῦ Χριστοῦ, καί ἐν ξένη χώρα, ὡς ξένη γεγυῖα, ξενοπρεπῶν χαρίτων, Ξένη ἠξίωσαι.

Δι' ἀστέρων ἄνωθεν ὁ Χριστός; ὑπέφηνε πᾶσι, τήν ἁγίαν σου βιοτήν, Ξένη θεοφόρε, ὧ πρέσβευε ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν προσιόντων, τῇ προστασίᾳ σου.

Νόσων ἐκλυτροῦνται καί πειρασμῶν, οἱ πίστει τελεία, προσιόντες τῷ σῷ ναῷ, ἐξ ὧν ἡμᾶς ρύου, ὦ Ξένη πανολβία, καί πλήρου τὰς αἰτήσεις, τῶν εὐφημούντων σε.

Πάσης ἀθυμίας καί συνοχῆς, ἀπάλλαξον Μητέρα, καί ἐκ νόσων πολυειδῶν,

τούς ὑμνολογοῦντας, τούς θείους σου ἀγῶ-
νας, ὦ Ξένη θεοφόρε, πιστῶν ἀντίληψις.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων...

Τό τρισάγιον, τὰ συνήθη τροπάρια, ἐκτενῆς
καί ἀπόλυσις, μεθ' ἧν ψάλλομεν τό ἐξῆς:

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Ξένη τῶν Ὁσίων καλλονή, νύμφη
τοῦ Χριστοῦ θεοφόρε, αὐτόν ικέτευε,
πάσης περιστάσεως, καί πάσης θλίψεως,

ἀσινεῖς διασώζεσθαι, τούς ἐν εὐλαβείᾳ,
σπεύδοντας ἐκάστοτε, τῇ προστασίᾳ σου,
λύουσα παθῶν τὰς ὀδύνας, καί χαράν παρέ-
χουσα πᾶσι, ταῖς πρός τόν Σωτῆρα ἱκεσίαις
σου.

Δέσποινα πρόσδεξαι...

Τήν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Δίστιχον.

Ξένη Μῆτερ πρόσδεξαι τὰς ἱκεσίας
Ἄς σοι ὁ Γεράσιμος ἤδη προσάγει.

ΟΙΚΟΙ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΣΙΑΝ
ΜΗΤΕΡΑ ΗΜΩΝ

ΞΕΝΗΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ
ΜΙΚΡΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΟΥ
ΥΜΝΟΓΡΑΦΟΥ
ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΟΙΚΟΙ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΣΙΑΝ
ΜΗΤΕΡΑ ΗΜΩΝ
ΞΕΝΗΝ

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ὡς ξενωθείσα τῶν ἐν κόσμῳ τῇ ἀσκήσει
σου

Ξενοπρεπῶς ἐμεγαλύνθης θεαίαις χάρισι
καὶ παρέχεις τοῖς αἰτοῦσι τὴν ἀρωγὴν σου.
Ἄλλ' ἀπαύστως καθικέτευε δεόμεθα
Πάσης ρύεσθαι ὀργῆς καὶ περιστάσεως
Τοὺς βοῶντάς σοι, χαίροις Ξένη θεόληπτε.

Ανωθεν τὴν ζωὴν σου, Ξένη Μῆτερ
Ὁσία, ἐκφαίνει ὁ Χριστός δι' ἀστέ-
ρων· ἐντεῦθεν εὐσεβῶν οἱ χοροί, τὴν θαυ-
μαστήν πολιτείαν σου μέλπουσι, γεραίρον-
τες τοὺς πόνους σου, καὶ γηθοσύνως ἐκ-
βοῶντες.

χαῖρε δι' ἧς ὁ Χριστός ὑμνήθη
χαῖρε δι' ἧς ὁ ἐχθρός ἠσχύνθη
χαῖρε παρθενίας τό μύρον τό εὖοσμον
χαῖρε ἀπαθείας τό σκεῦος τό ἔμψυχον
χαῖρε ἄστρον παμφαέστατον τῆς ἀγάπης τοῦ
Χριστοῦ

χαῖρε ἄνθος εὐωδέστατον βίου τοῦ ἀσκη-
τικοῦ

χαῖρε ὅτι ὑπάρχεις τῶν παρθένων λαμπρό-
της
χαῖρε ὅτι τυγχάνεις τῶν Ὁσίων παιδρότης
χαῖρε Χριστοῦ ἡ νύμφη ἡ ἄμωμος
χαῖρε ζωῆς ἀγίας κυπάρισσος
χαῖρε δι' ἧς θεία χάρις ἀυγάζει
χαῖρε δι' ἧς ὁ ἀλάστωρ στενάζει

χαίροις Ξένη θεόληπτε.

Βίου τοῦ φθειρομένου, καὶ γονέων
τό φίλτρον, παρείδες ἀγαπήσει τῇ

θείᾳ· ἔνθεν μνηστῆρα τόν γεηρόν, λιποῦσα
τῷ ἀθανάτῳ μεμνήστευσαι, ᾧ πόθῳ ἠκολού-
θησας, Ξένη θεόφρον ἐκβοῶσα.

Ἄλληλούϊα.

Γονικῆς συναφείας, καὶ τοῦ ρέοντος
πλούτου, ἐμάκρυνας ἐμφρόνως Ὁ-
σία· ὅλη γάρ καρδίᾳ καὶ ψυχῇ, ἀνεπτέρωθης
Χριστοῦ τῷ ἔρωτι· διό σε ὡς θεόφρονα, τι-
μῶντές σοι ἀναβοῶμεν·

χαῖρε ὁ ἄνθραξ θείας ἀγάπης
χαῖρε ἡ πόρρω ὕλης ἀπάσης
χαῖρε τοῦ Σωτῆρος τρωθείσα τῷ ἔρωτι
χαῖρε ἡ ἐν πόνοις ρωσθείσα τῷ Πνεύματι
χαῖρε θείας ἐπιλάμψεως λαμπηδῶν θεοφει-
γῆς

χαῖρε σκεῦος πολυτίμητον ἐπιπνοίας θεϊκῆς
χαῖρε ὅτι μνηστῆρα γεηρόν ἀπηνήσω
χαῖρε ὅτι τό γέρας οὐρανόθεν ἐκτήσω
χαῖρε φθαρτῶν λιποῦσα τὴν εὐκλειαν
χαῖρε πιστῶν κοσμοῦσα τὴν ἔννοιαν
χαῖρε ἡθῶν γεωργός οὐρανίων
χαῖρε πασῶν ὑπερόπτις φροντίδων

χαίροις Ξένη θεόληπτε.

Δύναμιν θείαν σχοῦσα, ἐν καρδίᾳ Ὁ-
σία, λάθρα τῆς σῆς πατρίδος ἐγένου,
καὶ εὐπλοήσασα ἐν Χριστῷ, τὴν Ἀλεξάν-
δρειαν Μῆτερ κατέλαβες, σύν ταῖς θερα-
παινίσι σου, ἐκβοῶσα τῷ σῷ νυμφίῳ.

Ἄλληλούϊα.

Ενθους ἀναζητοῦσα, τοῦ νυμφίου τό
κάλλος, εἰς Κῶν τὴν νῆσον Μῆτερ

ἐγένου· ὡς πῦρ γάρ θεῖον καί ἱερόν, ὁ τοῦ
Σωτῆρος πόθος σε ἀνέφλεγε· διό σου τήν
λαμπρότητα, θαυμάζοντες ἀναβοῶμεν·
χαῖρε πυρός αὐλοῦ δοχεῖον
χαῖρε φωτός τοῦ θεοῦ ταμεῖον
χαῖρε τῶν Ἀγγέλων τόν βίον ζηλώσασα
χαῖρε τῶν δαιμόνων τό θράσος νεκρώσασα
χαῖρε ἄμπελος κατάκαρπος οὐρανίων ἐν-
νοιῶν

χαῖρε μάχαιρα ἀμφίστομος κατά πάντων
τῶν παθῶν
χαῖρε ὅτι ὑψώθης τῆς ἐν κόσμῳ εὐκλείας
χαῖρε ὅτι ἐπλήσθης μυστικῆς φωταυγείας
χαῖρε Χριστοῦ ἀγάπης θησαύρισμα
χαῖρε ἐχθροῦ ἀπάτης κατάπτωμα
χαῖρε κρατήρ γλυκασμοῦ οὐρανίου
χαῖρε αὐγή φωτισμοῦ σωτηρίου

χαίροις Ξένη θεόληπτε.

Ζέουσα τῇ ἀγάπῃ, τοῦ Σωτῆρος Ὁσία,
ὑπῆλθες τόν ἀγῶνα τόν μέγαν, καί
καθεῖλες τήν τοῦ δυσμενοῦς, ἐν γυναικείῳ
σώματι ἀπόνοιαν· ἡ χάρις γάρ ἡ θεία σε,
ἐνίσχυε πιστῶς βοῶσαν·

Ἀλληλοῦϊα.

Ηκολούθησας πόθῳ, Παύλῳ τῷ θεο-
φόρῳ, πρὸς δρόμον ἀγομένη τόν
θεῖον, καί ἐν τῇ Μυλάσῃ σὺν αὐτῷ, ὡς ξένη
ἐπὶ ξένης παραγέγονας, καί ἅπαντας διή-
γειρας, ἀναβοᾷν σοι Μῆτερ ταῦτα·
χαῖρε ἡ πάροικος τῶν γηγῆνων
χαῖρε ἡ μέτοχος τῶν αὐλῶν
χαῖρε ἡ τήν κλῆσιν ἐμφρόνως ἀμείψασα
χαῖρε ἡ τήν χάριν τήν θεῖαν πλουτήσασα
χαῖρε θείων ἀναβάσεων ὑποτύπωσις λαμπρά
χαῖρε ἔργων τῆς ἀσκήσεως θεοκίνητος νευ-
ρά

χαῖρε ὅτι ὡς ξένη ἐν Μυλάσῃ ἐγένου
χαῖρε ὅτι τοῖς πᾶσιν ὡς θεόπνους ἐφαίνου
χαῖρε τοῦ θεοῦ Παύλου γεώργιον
χαῖρε Κυρίου ἔμπνου ὀσφράδιον
χαῖρε καρπῶν ψυχοτρόφων ἡ πλήρης
χαῖρε ζωῆς ἰσαγγέλου ἡ μύστις

χαίροις Ξένη θεόληπτε.

Θείοις λόγοις Ὁσία, Παύλου τοῦ θεο-
φόρου, πρὸς κτῆσιν ἀρετῆς τῆς τε-
λείας, ἰθυνομένη θεοπρεπῶς, ἠγωνίζου ἐν
ἀσκήσει ὡς ἄσαρκος, καί βαίνουσα τοῖς
ἔμπροσθεν, ἐβόας τῷ σέ δυναμοῦντι·

Ἀλληλοῦϊα.

Ινα τῆς ἄνω δόξης, κληρονόμος ὀφθή-
ση, τῶν κάτω ὀλικῶς ἐχωρίσθης·
ἐνθεν ὄμιλον παρθενικόν, ἀκολουθοῦντα
ἔσχηκας θεόσοφε· τῷ γάρ σῷ ὑποδείγματι,
καθοδηγούμεναι ἐβόων·
χαῖρε Ὁσία ἡ θεοφόρος
χαῖρε λυχνία ἡ φωτοφόρος
χαῖρε θεοφρόνων παρθένων διδάσκαλος
χαῖρε ἡ ἐν ἔργοις ὀσίοις ἰσαγγελος
χαῖρε στήλη θεοτύπτως ἐναρέτου ἀγωγῆς
χαῖρε στόμα θεοφόρητον θεοσόφου διδαχῆς
χαῖρε ὅτι ἠγήσω θεολήπτων παρθένων
χαῖρε ὅτι τόν βίον ἐμιμήσω Ἀγγέλων
χαῖρε ψυχῶν τόν ρύπον καθαίρουσα
χαῖρε Χριστοῦ πρὸς πόθον ἐκκαίουσα
χαῖρε φυτόν πολιτείας ὀσίας
χαῖρε εἰκῶν ψυχικῆς προθυμίας

χαίροις Ξένη θεόληπτε.

Καθαρθεῖσα τῆς ὕλης, τῆς Ἀγίας Τριά-
δος, ναός ἡγιασμένος ἐδειχθης· διό
τῷ Πρωτοάθλῳ Χριστοῦ, ναόν θεῖον ἐδο-
μήσω θεόπνευστε, ἐν ᾧ σὺν ταῖς μοναζού-
σαις, ταῖς μετὰ σοῦ Κυρίῳ ἦδες.

Ἀλληλοῦϊα.

Λαμπρυνθεῖσα τοῖς πόνοις, τῆς ἀσκή-
σεως Μῆτερ, ἐπλήσθης οὐρανίων χα-
ρίτων, καί ὄφθης τύπος καί ὀδηγός, εὐλα-
βῶν μοναστριῶν θεῖῳ Πνεύματι· Χριστῷ
γάρ κατηθύνοντο, οἱ ἐκβοῶσαί σοι τοιαῦτα·
χαῖρε ὁ τύπος τῆς ἐγκρατείας
χαῖρε ἡ λύσις τῆς ραθυμίας
χαῖρε ἀσκουσῶν ὀδηγός θεοδίδακτος
χαῖρε ἀρετῶν ὑποφήτις θεόσοφος

χαῖρε σκῆνωμα πολύτιμον ἐνεργείας θεϊκῆς
χαῖρε ὄργανον εὐάρμοστον πάσης θείας
ἀρετῆς

χαῖρε ὅτι ἰθύνεις πρὸς οὐράνιον λῆξιν
χαῖρε ὅτι ξηραίνεις τὴν ψυχόλεθρον χύσιν
χαῖρε Χριστοῦ σεμνὴ καλλιπάρθενος
χαῖρε πολλῶν χαρίτων ἀνάπλεως
χαῖρε φωτὸς κοινωνοῦσα τοῦ θείου
χαῖρε τρυφῆς ἀποσπῶσα ἐνύλου

χαίροις Ξένη θεόληπτε.

Μύλασσα ἐγκαυχᾶται, τοῖς ὁσίοις σου
πόνιοις, καὶ πᾶσα ἡ Χριστοῦ Ἐκκλη-
σία, τὰς σὰς μακαρίζει ἀρετάς, δι' ὧν ὡς
φῶς τῷ κόσμῳ Ξένη ἔλαμψας, πάντας κα-
ταπυρσεύουσα, τοὺς εὐλαβῶς Θεῷ βοῶντας·

Ἀλληλοῦῖα.

Νύμφη Χριστοῦ ἁγία, ἀνεδείχθης Ὁ-
σία, ἀσκήσει καὶ σεμνῇ παρθενίᾳ,
καὶ ἐπουρανίων θαλάμων, μετὰ τέλος ἠξιώ-
θης τό ἅγιον, ἁγιασμόν καὶ λύτρωσιν, βρα-
βεύουσα τοῖς ἐκβοῶσι·

χαῖρε Χριστοῦ ἡ ὁσία νύμφη
χαῖρε λαμπρά κατὰ παθῶν νίκη
χαῖρε τῶν Ὁσίων σεπτὸν ἐγκαλλώπισμα
χαῖρε τῶν παρθένων τό θεῖον διάδημα
χαῖρε ὅτι ὑπερβέβηκας τοὺς θεσμούς τοὺς
φυσικούς
χαῖρε ὅτι καταβέβληκας τοὺς ἐχθροὺς τοὺς
νοητοὺς

χαῖρε τῆς ἀπαθείας εὐωδέστατον κρίνον
χαῖρε τῆς ἀληθείας εὐθαλέστατον ἶον
χαῖρε Χριστοῦ ὀρῶσα τὴν ἔλλαμψιν
χαῖρε ἐχθροῦ πατοῦσα τὴν ἔπαρσιν
χαῖρε λαμπρόν τῆς Μυλάσσης κλέος
χαῖρε πιστῶν ἀρραγέστατον ἔρκος

χαίροις Ξένη θεόληπτε.

Ενωθεῖσα τοῦ κόσμου, ἀληθῶς ξένη
ῶφθης, καὶ κλήσει τε καὶ πράγμασι
Μήτηρ, καὶ τῇ ξενοτρόπῳ σου ζωῇ, ἅπαντας
τοὺς πιστοὺς Ξένη ἐξένισας, μετὰ τό θεῖον
τέλος σου, καὶ πάντες τῷ Θεῷ ἐβόων·

Ἀλληλοῦῖα.

Ομβροῖς τοῖς τῶν δακρύων, ἀρδευθεῖσα
Ὁσία, ἐξήνεγκας καρπούς ἀφθαρσίας,
δι' ὧν τὰς διανοίας ἀεὶ, ἐκτρέφεις καὶ εὐ-
φραίνεις θεῖῳ Πνεύματι, τῶν εὐλαβῶς τι-
μώντων σε, καὶ ἐκβοῶντων σοι τοιαῦτα·
χαῖρε ἐλαία ἡ καρποφόρος
χαῖρε παρθένος λαμπαδηφόρος
χαῖρε τῶν χαρίτων εὐῶδες ἀλάβαστρον
χαῖρε τοῦ Σωτῆρος τό θεῖον κιννάμωμον
χαῖρε ἄγγελε ἐν σώματι, ἀσκουμένων καλ-
λονῆ
χαῖρε χάριτος θησαύρισμα, θλιβομένων χαρ-
μονῆ

χαῖρε ὅτι ἀνδρείως ἐν σαρκί ἠγωνίσω
χαῖρε ὅτι τό λείον τῆς σαρκός ἐβδελύξω
χαῖρε χαρᾶς μελλούσης συμμετοχος
χαῖρε χορῶν ἀϋλων συνόμιλος
χαῖρε φθαρτῶν ὑπερβᾶσα τοὺς ὄρους
χαῖρε Χριστοῦ ἐκπληροῦσα τοὺς λόγους

χαίροις Ξένη θεόληπτε.

Πόνιοις τῆς ἐγκρατείας, τῆς σαρκός
σου Ὁσία, νεκρώσασα σοφῶς τὰς
κινήσεις, καὶ ἀσθένειαν τὴν φυσικὴν, παρι-
δοῦσα ὑπὲρ φύσιν ἠγώνισαι, ὑπερφυῶν ἐ-
πάθλων δέ, ἔτυχες τῷ Θεῷ βοῶσα·

Ἀλληλοῦῖα.

Ρήμασι θεοσόφοις, νουθετήσασα Μῆ-
τερ, χορόν μοναστριῶν τῶν ὁσίων,
μετέστης πρὸς τὴν ἄνω ζωὴν, καὶ τῷ νυμφίῳ
σου Χριστῷ παρέστηκας, ὑπὲρ ἡμῶν πρε-
σβεύουσα, τῶν ἐκβοῶντων σοι τοιαῦτα·
χαῖρε Χριστοῦ τό κάλλος ὀρῶσα
χαῖρε ζωῆς τοῦ ξύλου τρυφῶσα
χαῖρε τόν ἀγῶνα ὁσίως τελέσασα
χαῖρε τῆς ἀφθάρτου εὐκλείας μεθέξασα
χαῖρε ἄρωμα οὐράνιον ἐξ ἰδρώτων ἱερῶν
χαῖρε ἰνδαλμα θεότευκτον πόνων τῶν πνευ-
ματικῶν

χαῖρε ὅτι θαλάμων οὐρανίων μετέσχες
χαῖρε ὅτι τὴν ρύμην τοῦ δολίου ἐπέσχες
χαῖρε πιστῶν τό θεῖον ἐντρύφημα

χαῖρε ψυχῶν ἀμέμπτων καλλώπισμα
χαῖρε ἐχθροῦ τήν ὄρμην καθελοῦσα
χαῖρε ἡμῶν τὰς ψυχὰς φωταυγοῦσα

χαίροις Ξένη θεόληπτε.

Σὺμπαντες τό σόν σκῆνος, θρηνωδοῦν-
τες εὐσχήμως, παρέδωκαν ταφῇ τῇ
ὀσία· ἄνω δέ Ἄγγέλων οἱ χοροί, τήν σήν
ψυχὴν ἐν χαρᾷ ὑπεδέξαντο, καί ἀκηράτοις
στέμμασιν, ὁ Χριστός ἔστεψε βοῶσαν·

Ἄλληλούϊα.

Τήν ἁγίαν ζωὴν σου, διά κύκλου ἀστέ-
ρων, ὑπόθεν ὁ Σωτήρ μεγαλύνει, καί
πάντες ὡς ἔμαθον τά σά, ἐν ἐκπλήξει τόν
Σωτήρα ἐδόξαζον, ὁμοφώνως ὑμνοῦντές σε,
καί βοῶντές σοι Μητηρ ταῦτα·

χαῖρε Ὅσια Ὅσιων κλέος
χαῖρε παρθένε παρθένων εὐχος
χαῖρε κληρονόμε τῆς ἄνω λαμπρότητος
χαῖρε Ἀσωμάτων ἀγγέλων ὁμόσκηνος
χαῖρε ὅτι δι' ἀστέρων σε ἀπεκάλυψε ὁ Χρι-
στός

χαῖρε ὅτι ἐν σοί ἠττηται ὁ ἀντίπαλος ἐχθρός
χαῖρε τῶν εὐσεβούντων ἀληθῆς θυμηδία
χαῖρε τῶν ἀθυμούντων θεία παρηγορία
χαῖρε ζωῆς αἰωνίου μέτοχος
χαῖρε φωτός Τρισηλίου ἔμπλεως
χαῖρε δι' ἧς ὁ Βελίαρ τροποῦται
χαῖρε δι' ἧς πᾶς πιστός κραταιοῦται

χαίροις Ξένη θεόληπτε.

Υμνησαν ὡς κατεῖδον, εὐσεβῶν αἱ χο-
ρεῖαι, Σταυρόν ἐν οὐρανῷ δι' ἀστέ-
ρων, τόν σόν νυμφίον Μητηρ Χριστόν, τόν
τήν σήν ζωὴν ἡμῖν φανερώσαντα, καί ἅπασι
τήν χάριν σου, ἐκήρυττον Ξένη βοῶντες·

Ἄλληλούϊα.

Φανεράν τήν σήν κλῆσιν, γένος τε καί
πατρίδα, ἢ σὴ θεραπαινίς ἢ ὀσία,
νεύσει καταστήσασα Θεοῦ, πάντες ὑπερη-
γάσθησαν τόν τρόπον σου, Ὅσια θεοτί-

μητε, καί εὐφροσύνως σοι ἐβῶν·
χαῖρε κρυπτῶς τόν βίον τελοῦσα
χαῖρε ἐχθροῦ τὰς πάγας ἐλοῦσα
χαῖρε ἢ τῇ κλήσει τόν τρόπον σημαίνουσα
χαῖρε ἢ τοῖς πᾶσι θείαν χάριν παρέχουσα
χαῖρε ὅτι ξένην ἤνυσας ἐπὶ ξένης βιοτῆν
χαῖρε ὅτι πᾶσιν ἔδειξας τήν ἰσάγγελον ζωὴν
χαῖρε εὖοσμον ρόδον εὐκλεοῦς ριζουχίας
χαῖρε ἅγιον δῶρον μυστικῆς εὐκκληρίας
χαῖρε κανών ὀσίας ἀσκήσεως
χαῖρε ἀκτίς ἐνθέου φρονήσεως
χαῖρε λιμὴν τῶν ἐν ζάλη τοῦ βίου
χαῖρε λαμπὰς φωτισμοῦ οὐρανοῦ

χαίροις Ξένη θεόληπτε.

Χάριν θείαν βλυστάνον, τό σόν ἅγιον
σκῆνος, ἰᾶται ἀσθενείας ποικίλας,
καί καθαγιάζει τὰς ψυχὰς, τῶν εὐλαβῶς
προσιόντων ἐκάστοτε· Χριστός γάρ σε ἐδό-
ξασεν, ᾧ πάντες Μητηρ ἐκβοῶμεν·

Ἄλληλούϊα.

Ψάλλουσα ἐν ὑψίστοις, σὺν Ἄγγέλων
τοῖς δήμοις, τόν ὕμνον τόν τρισύν-
θετον Μητηρ, δυσώπει αἰεὶ ὑπὲρ ἡμῶν, δι-
δόναί ἡμῖν πταισμάτων συγχώρησιν, τοῖς
πόθῳ εὐφημοῦσί σε, καί ἐκβοῶσί σοι ἀ-
παύστως·

χαῖρε Ἄγγέλων ἢ συμπολίτις
χαῖρε ἡμῶν ἢ θερμὴ προστάτις
χαῖρε ἀφθαρσίας λαβοῦσα τόν στέφανον
χαῖρε ἢ τόν ὕμνον φωνοῦσα τόν ἔνθεον
χαῖρε γέρας καί ὑπόδειγμα εὐλαβῶν μονα-
ζουσῶν

χαῖρε καύχημα καί στήριγμα εὐσεβῶν Χρι-
στιανῶν

χαῖρε ὅτι πρεσβεύεις τῷ Χριστῷ ὑπὲρ πάντων
χαῖρε ὅτι παρέχεις δωρεὰς ἰαμάτων
χαῖρε δι' ἧς παθῶν ξενωθήσομαι
χαῖρε δι' ἧς Χριστῷ προσαχθήσομαι
χαῖρε πιστῶν τὰς αἰτήσεις πληροῦσα
χαῖρε ἐχθρῶν τὰς ὀρμάς καταργοῦσα

χαίροις Ξένη θεόληπτε.

Ω θεόσοφε Ξένη, οὐρανίου ξενίας, ἢ
φερωνύμως συγκοινωνοῦσα, ὡς ξένια
δῶρα παρ' ἡμῶν, τοὺς παρόντας ὕμνους
εὐμενῶς πρόσδεξαι, καὶ ρύου πάσης θλί-
ψεως, τοὺς τῷ Κυρίῳ ἐκβοῶντας·

Ἄλληλούϊα.

Καὶ αὐθις τό Κοντάκιον.

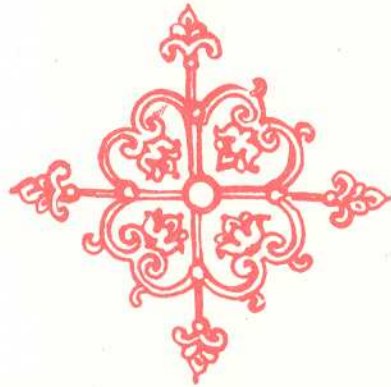
Ἦχος πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Ὡς ξενωθείσα τῶν ἐν κόσμῳ τῆ ἀσκήσει
σου

Ξενοπρεπῶς ἐμεγαλύνθης θείαις χάρισι
Καὶ παρέχεις τοῖς αἰτοῦσι τὴν ἀρωγὴν σου.
Ἄλλ' ἀπαύστως καθικέτευε δεόμεθα
Πάσης ρύεσθαι ὀργῆς καὶ περιστάσεως
Τοὺς βοῶντάς σοι, χαίροις Ξένη θεόληπτε.

Δίστιχον

Χαῖρέ σοι κραυγάζοντα Ξένη Ὅσια
Γεράσιμον πλήρωσον χαρᾶς ἀγίας.

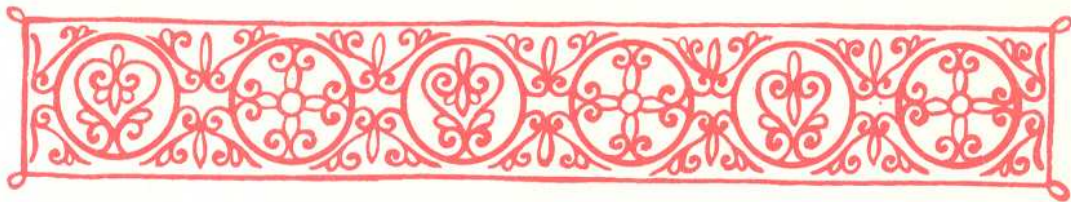

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΒΙΟΙ
ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΞΕΝΗΣ

*Ἐκ χειρογράφου Κώδικος τῆς Ἱ. Μ. τοῦ Διονυσίου.
Μηνί Ἰανουαρίῳ ΚΔ'. 360βον.*

Βίος καί πολιτεία τῆς Ὁσίας Ξένης

Ὁ καινός καί ξένος τῆς θαυμασίας ἀληθῶς Ξένης βίος, βραχεῖαν μὲν, ὡς οἶόν τε καί συντετμημένην, ξένην δέ ὅμως καί εὐπρεπῆ πλουτεῖ τὴν διήγησιν. Καίτοι δέ οὕτως ἐπίτομος ὢν, ἀλλ' οὖν πρὸς ἀγῶνας καί πόνους καί ὠφελείας λόγον, σχεδόν τοὺς πάντας ἢ τοὺς πλείονας ὑπερβέβηκεν. Αὕτη γάρ ἡ μακαριωτάτη γυναικῶν καί τὴν γνώμην ἀνδρικοτάτη, τὸ μὲν γένος περίβλεπτος ἦν, ὅσα γε εἰς πατρίδα τε καί πατέρας ἀναφέρειν εἶχε. Καί γάρ οἱ μὲν, ἐπιφανεῖς ἄγαν, οὐ πλούτῳ καί δόξῃ μόνον, ἀλλὰ καί θρησκευίαν γεγονάσιν. Ἡ δέ ἡ περιδοξοτάτη τῶν πόλεων ἦν, ἡ πρεσβυτέρα φημί Ῥώμη καί μεγαλῶνυμος, τὸν δέ βίον πολλῶ μάλ(β)λον ἢ τὸ γένος ἐπιφανῆς. Ἐκ γάρ πατέρων τοιούτων πρώτη τε αὕτη γενομένη, ἀξίαν τοῦ γένους ἔσχε καί τὴν ἀναγωγὴν, φιλαρέτως τραφεῖσα καί Χριστιανικῶς παιδαγωγηθεῖσα καί Θεῶ ἀρέσκουσαν πολιτείαν βίωσασα. Ἦδη δέ καί ὥραν ἄγουσα γάμου, ζητεῖται παρά τοῦ τῶν πολιτῶν περιδόξου καί αὐτοῦ ὄντος καί κατά γένος ὁμοῦ καί πλοῦτον τῇ νύμφῃ ὁμοῦ συμβαίνοντος. Οἱ μὲν οὖν τῆς κόρης πατέρες οὐδέν ὄλως ἔχοντες μέμψασθαι τῇ μνηστείᾳ, ἀλλ' ἀξίαν οὖσαν εἰδότες τὴν συζυγίαν, συνέθεντό τε πρὸς τὸ κῆδος καί πρὸς γάμους ἀπέβλεψαν· ὠριστό τι ἢ κυρία, καί πάντα ἤδη ἐτύγχανον εὐτρεπῆ. Ἡ Ξένη δέ μεγαλόφρων οὖσα καί κρειττόνων ἑαυτὴν ἀξιούσα, πρὸς ἀθάνατόν τε ἄλλον ἀφο-(361)ρῶσα νυμφίον, τοὺς μὲν περί τοῦ φθαρτοῦ τούτου γάμου λόγους ἀκούσασα, λήρους ἠγεῖτο, καί οὐδέ πειθομένην αὐτοῖς ὄλως τὴν καρδίαν ἐδίδου, οὐδέ τι γυναικεῖον ἦν πάσχουσα· ἐκείνου δέ τοῦ Νυμφίου μόνον τὴν ψυχὴν ἤρτητο καί τῷ Αὐτοῦ ἔρωτι τὰς φρένας καί τὴν καρδίαν ἰσχυρῶς πέπληκτο, καί πρὸς αὐτόν ὄλην τὴν διάνοιαν ἀπησχόλητο, διό καί κλέψαι ἑαυτὴν ἔγνω, καί γονεῖς καί οἶκον ἀπολιποῦσαν φυγῇ χρήσασθαι. Τοῦτο δέ τρέφουσα κατὰ νοῦν πρὸς μὲν τοὺς ἄλλους ἀπόρρητον ἐποιεῖτο· ἄς δέ τῶν θεραπεινίδων ἤδει πολλὴν πρὸς αὐτὴν ἐχούσας τὴν εὖνοιαν, καί ἄλλως πείραν ἐν πολλοῖς δεδωκυίας, ὡς οὐ κατὰ θεραπαίνας, οὐ κατὰ γυναῖκας ἀπλῶς εὐάλωτον αὐταῖς εἶη τὸ φρόνημα. Ταύτας δὲ προσκαλεσαμένη ὄρκους τε προκατειληφυῖα, πάντα γνησίως τὰ τοῦ πράγματος ἐξαγγέλλει, οἷά τε βεβούλευται κατὰ νοῦν, καί ὅπως διαδρᾶναι τὸν γάμον ἐκ παντός προτεθύμηται. Εἶτα προστίθησιν, ὅτι κἂν αὐταῖς βουλομέναις ἦ, κοινωνοὺς αὐτάς τοῦ ἀγαθοῦ τούτου σκοποῦ παραλήψεται. Ταῦτα οὖν ἔλεγε καί ἅμα τὰ προϊστάμενα διεκάθαρε νο-

νεχῶς, μηδέν περί ἑαυτῆς λέγουσα ὡς περί νέας καί θαλάμῳ τεθραμμένης διανοεῖσθαι. Μή δεδοικέναι φησί μήποτε καί μεταμελήσει μοι τοῦ σκοποῦ· καί δεινόν ἐντεῦθεν οὐκ ἐμοί μόνον ἀλλά καί ὑμῖν ἐγείρω τόν κίνδυνον. Θαρρεῖν δέ ἀσφαλῶς καί πεποιθέναι ὅτι κἄν ξίφος, κἄν πῦρ, κἄν θηρία, κἄν εἴ τι ἄλλο τῶν χαλεπῶν οὐκ ἂν ἡμᾶς τῆς προθέσεως ἐκστήσωσι ταύτης. Οὕτως εἰπούσης πείθονται καί αὐταί μάλα προθύμως, καί τῷ ἴσῳ σκοπῷ συντίθενται· καί γάρ ἐθάρσησαν καί τοῦτο προσθεῖναι λίαν εὐγενῶς καί μεγαλοψύχως· ὅτι κἄν τι τοιοῦτον συμβαίῃ τῶν ἀβουλήτων, προκρίναι μᾶλλον ἀποθανεῖν σὺν αὐτῇ, ἢ χωρίς οὔσαι ἀπολαύειν εὐημερίας. Οὕτως ἀλλήλας συνθέμεναι καί τὰς ψυχὰς καλῶς συναφθεῖσαι, τρεῖς δέ αὐταί πρὸς τῇ Δεσποίνῃ ἐτύγχανον, τό λοιπόν ὡσάν ὁμότιμοι καί ὁμόδουλοι, ἤδη δέ καί ὁμότροποι ἦσαν, ἴση τῇ γνώμῃ χρώμεναι ἴση καί τῇ σπουδῇ ὑφ' ἐνὶ Δεσπότῃ κοινῇ ταττόμεναι, καί τούτου κοινῶς ἐρῶσαι, καί καιρόν ζητοῦσαι τόν ἐπιτηδεῖον ὡς ἂν αὐταῖς ἀφώρατον θεῖη καί ὁμαλήν τήν φυγήν. Πλήν ἀλλά καί τὰς μεταξύ ταύτας ἡμέρας οὐκ ἔγνωσαν δεῖν ἐν ἀνέσει καί ῥαθυμία διενεγκεῖν· ἀλλά κακοπαθεῖα μᾶλλον καί πόνους ἑαυτάς πρὸς τοὺς τῆς ἀρετῆς ἰδρῶτας ποιοῦσαι. Ἡ μέντοι Δεσπότις αὐτῶν καί τῆς καλλίστης ταύτης βουλής ὁδηγός, ἡ μακαρία Ξένη φημί, οἶα δὴ προομαλίζουσα ἑαυτῇ τήν τῆς φυγῆς τρίβον, καί ἀπρόσκοπον ὅλως γενέσθαι παρασκευάζουσα, τόν γυναικεῖον ἅπαντα κόσμον, ὅσος τε ἐν ἐσθῆτι, καί ὅσος ἐν ἀργύρῳ τε καί χρυσῷ, λανθάνουσα τοὺς πατέρας δ' ἐκείνων δὴ τῶν θερααινίδων πρὸς τοὺς πένητας ἐξεφόρει. Ἐπί δέ καί ταῦτα εἰ-(362)χεν ἐκείνη καλῶς, καί ὁ καιρός ἤδη τοῦ γάμου παρῆν, τότε καί τόν τῆς φυγῆς τρόπον ἡ Ξένη καί αὐταῖς ὑπετίθει. Μεταβαλοῦσαι γοῦν τὰς ἐσθῆτας, καί ὅπως ἔδει τὰς τήν ψυχὴν ἀνδρικός, ἀνδρῶν στολὰς μεταμφιασάμεναι, οὕτω λαθοῦσαι τοὺς πυλῶνας ἐξήεσαν κλαίουσαι τε ὁμοῦ καί χαίρουσαι· μᾶλλον δέ καί τὰ δάκρυα ἠδονῆς ἦν αὐταῖς καί χαρᾶς δάκρυα. Ἐξήεσαν οὖν, «Σὺ γενοῦ μεθ' ἡμῶν, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, λέγουσαι, καί γνώρισον ἡμῖν ὁδόν, ἐν ἣ πορευόμεθα, ὅτι πρὸς Σέ καί γνώμην ὅλην ἠράμεθα καί ψυχὴν». Πορευομένων δέ αὐθις ἡ γενναία παραινέσεις πρὸς αὐτάς ἤπτετο. «Μηδέν ὑμᾶς, λέγουσα, ὦ ἀδελφαί, οὕτω γάρ ὑμᾶς τό λοιπόν ἐγὼ καλεῖν ἔχω, μηδέν τῶν γῆινων ἐπιστρεφέτω πρὸς ἑαυτό, μηδέν εἰσιέτω, μηδεμία τῆς καλλίστης ὑμᾶς μεταμέλεια· οὐδέν γάρ μακαριώτερον τῆς ὁδοῦ ταύτης εὔροι τις ἂν· εἴγε γάρ τὰ παρόντα σκοποῦμεν, ἔξω παντός ὄχλου καί πραγμάτων ἡμεῖς· εἴτε καί περί τῶν μελλόντων λογίζεσθαι προηρήμεθα, οὔτε νοῦς καταλαβεῖν αὐτάρκης, οὔτε λόγος εἰπεῖν, ὅσα τοὺς τήν ὁδόν ταύτην ἐλομένους περιμένει τὰ ἀγαθὰ». Τούτων ἐκείναι τῶν λόγων ἀνά τήν πορείαν ἀκούουσαι διεθερμαίνοντο τὰς ψυχὰς, καί τῇ κατὰ Θεόν ἐλπίδι μᾶλλον ἐρρώννυτο. Πλησίον δέ που γενόμεναι τῆς θαλάττης, πλοῖον ἐμπαράσκευον ἤδη καί ἀποπλεῖν μέλλον, οὐδέ τούτου πάντας αὐταῖς ἀθεεῖ συμπεσόντος εὐρίσκουσιν, ἐν ᾧ περ ἐμβᾶσαι καί πνεύματος ἐπιφόρου τυχοῦσαι τήν Ἀλεξάνδρειαν ἐν βραχὺ φθάνουσιν. Εἶτα ἐκεῖθεν ἀπάρασαι πάλιν παρ' αὐτῇ νήσῳ τῇ Κῶ γίνονται. Πάντα γάρ ἐποίουν πρὸς τό λαθεῖν, καί ὥστε ζητουμένας ἀγνώστους γίνεσθαι· οὐ μὴν ἀλλά καί ἄλλως ἤρρεσεν αὐταῖς, ἐνταῦθα τῆς τε ὁδοῦ παύσασθαι, καί ἀνέσει δοῦναι καί σώματα καί ψυχὰς, ἅτε πολλήν ἡσυχίαν τῆς νήσου παρέχειν οὔσης ἐπιτηδεΐας· ἔπειτα δέ καί πρὸς τό ἀφώρατον πλεῖστα συναιρομένης. Ὡς οὖν ἐν τῷ ἀσφαλεῖ κατέστησαν, τό γυναικεῖον αὐθις ὑπέρ-

χονται σχῆμα· εἶτα οἶκημα πρὸς τινὰ ἰδιάζοντα τόπον λαβοῦσαι Ἰσθοῦ, ἐκεῖ τῆς κατὰ Θεὸν φιλοσοφίας ἐπιμελῶς εἶχοντο. Τοῦτο δὲ τῇ Ξένη μα-
φερόντως τό σπουδαζόμενον, μηδενὶ γενέσθαι καταφανῆ μητ' αὐτήν, μήτε
τήν κατὰ Θεὸν αὐτῆς ἀγωγήν· ἀλλ' ὅλως τοῖς ἀνθρώποις ἀγνοηθεῖσαν οὕτω
μάλιστα γνωστήν γενέσθαι Θεῷ. Καί γάρ τήν τε φήμην ἄλλως ἐδυσωπεῖτο,
ὕπωπτευε δὲ καὶ τήν τῶν πατέρων ἔρευναν ἰσχυρῶς. Ἦδει γάρ, ὅτι μὴ ἀμελὲς
χρῆμα, μηδὲ ῥάδιον ἐνεγκεῖν φιλάτης παιδὸς ἀπώλειαν, φιλοστόργοις
πατράσιν· ἀλλὰ πρόθυμοι ἂν εἶεν τήν αὐτῆς εὔρεσιν πρίασθαι καὶ ψυχῆς.
Διὰ ταῦτα καὶ ταῖς θεραπαινίσιν παρήγγελλεν, ὅσαι ὥραι καὶ ἀσφάλεια ἦτις ἦν
αὐταῖς ἐπετίθει τοῦ μή τινα τό ἀπόρητον ἐξειπεῖν, κἂν τις εἴη φησὶν ὁ περὶ
τοῦ ἔμοῦ ὀνόματος ἐρωτῶν. Ἡμεῖς δὲ μὴ Εὐσεβίαν, ὡσπερ ἄρα καὶ κέκλη-
μαι, ἀλλὰ Ξένην εἶπατε καλεῖσθαι, καὶ γάρ εἰμι, ὡς ὄρατε, Ξένη· καὶ οὕτως
ἂν ἡμῖν γένοιτο. Ψεύδους τε (362) καθαρὰς εἶναι καὶ ἑαυτὰς ἀγνώστους τηρεῖν,
καὶ ταῦτα μὲν πρὸς ἐκείνας. Ἐπεὶ δὲ καὶ τὸν πρὸς σωτηρίαν αὐταῖς ἠγησό-
μενον διὰ σπουδῆς εἶχον εὔρειν, οὐκ ἄλλως πως ἢ παρὰ Θεοῦ καὶ τούτου
τυχεῖν ἤθελε. Κλίνασα τοιγαροῦν γόνατα καὶ καρδίαν μετὰ δακρῶν προσ-
ῆυχετο. «Ὁ Θεός, λέγουσα, ὁ πανταχοῦ παρών, καὶ ἡμᾶς οὕτω πλανω-
μένας ὄρων, μὴ περιῖδης· μὴ καταλίπης δι' ὃν καὶ γονεῖς καὶ οἰκίαν ἀπο-
λιποῦσαι, τό ξενιτεύειν εἰλόμεθα· ἀλλὰ σωτηρὰ τινὰ καὶ ὁδηγὸν ἀπλανῆ
εὐδόκησον ἐπιπέμψαι, ὡσπερ Παῦλον Θέκλην τό πρότερον, (σελ. 5η) ᾧ κατ-
ακολουθοῦσαι καὶ οὐ τῶν ἰχνῶν ἐπόμεναι βαδίσαι τήν σοί ἀρέσκουσαν
ἀπροσκόπτως αἰ ταπειναὶ δυνηθείημεν». Ταῦτα προσευχομένης εὐρέθη αὐταῖς
τό τοῦ Ὡσηέ: «Ὡς ὀρθρος ἔτοιμος ὁ Θεός τήν νύκτα τῶν δυσχερῶν δια-
λύων». Εὐθύς γάρ ἀνθρωπὸς τις ὄρατο τοῦ λιμένος ἄρτι πρὸς αὐτάς ἀνιών,
πολιός τήν τρίχα, τό εἶδος ἀσκητικός, τήν ὄψιν λαμπρός, καὶ ὡσάν τις εἴποι,
τό σύμπαν ἀγγελικός. Τοῦτον ἢ τοῦ Χριστοῦ παρθένος ἰδοῦσα χαρᾶς τε
πνευματικῆς ἐπληροῦτο, καὶ δραμοῦσα τῶν ποδῶν εἶχετο δάκρυα μὲν ἐπ'
αὐτῶν καταχέουσα, αἰτουμένη δὲ μὴ παριδεῖν ὅλως ἀλλὰ προσχεῖν σωτηρίας
ἐφιεμένας, καὶ μὴ διαλιπεῖν διδάσκοντα, παραινοῦντα, πρὸς τήν εἰς Θεὸν
ἄγουσαν ὁδηγοῦντα, καὶ συνελόντα φάναι πάντα ταῖς ξέναις ἡμῖν γινόμενον.
Καὶ ὁ μοναχὸς οὕτως ἰδὼν ἔχουσαν τήν παρθένον, τίνες τε εἶεν εὐθύς ἐπ-
ηρώτα, καὶ ὅπως οὕτω μόναι περὶ τήν νῆσον ἀλῶνται. Μαθῶν δὲ ὅτι Ῥωμαῖαι
μὲν τό γένος, ξέναι δὲ διὰ τὸν Θεὸν καὶ ἀλήτιδες, καὶ ὅτι καὶ τό προσελθεῖν
αὐτάς καὶ ὀφθῆναι τισι τῶν ἐνταῦθα ἐπ' αἰσχύνην φέρων, ἐπεὶ καὶ ὅλως
οὐκ ἀνεκτόν, ἀλλ' ὑμᾶς γε ἔφη· καὶ περὶ ἔμοῦ βούλομαι ταῦτα ὑπολαμβάνειν.
Ξένος γάρ κἀγὼ καὶ τόπου τοῦδε παντάπασιν ἀμαθῆς, ἄρτι τῶν ἱερῶν ἀπο-
πλευκῶς τόπων. Ἐκεῖ γάρ γενόμενος προσευχῆς χάριν, νῦν πρὸς τήν πα-
τρίδα κατέρχομαι τήν ἐμήν· ἦρετο γοῦν ἢ μακαρία. Καὶ ποίας ἂν εἴη πόλεως;
τί δὲ καὶ τό ἀξίωμα, ὃ περιβέβλησαι; καὶ γάρ ἔδοξεν αὐτόν ἐπίσκοπον εἶναι,
ὅσον ἀπὸ τοῦ σχήματος ὑπὴν ἐννοεῖν. Ὁ δὲ, πατρίς μὲν ἐμή, ἔφη, Καρία·
πόλις δὲ Μύλασα· σχῆμα δὲ τῇ στολῇ τοιόνδε τῷ πρεσβύτερον μὲν εἶναι
καὶ Ποίμνης ἠγεῖσθαι δὴ τινος ὀλίγης, τοῦ μεγάλου φημί τῶν Χριστοῦ Μα-
θητῶν Ἀνδρέου, ὄνομα δὲ μοι, βούλει γάρ ἴσως καὶ τοῦτο μαθεῖν «Παῦλος».
Τήν δὲ τό «Παῦλος» ἀκούσασαν θάμβος οὐ μικρόν ἦρει, ὅπως οὕτως ἐξα-
μένης διδάσκαλον αὐτῇ τοιοῦτον, ὅποῖον δὴ καὶ Θέκλην τὸν Παῦλον φανῆ-
ναι, ταχύτατα τῆς εὐχῆς ὁ Θεός, μᾶλλον δὲ καὶ πρό τῆς εὐχῆς ἤκουε ταύτης.
Ἴνα τό τοῦ Δαβίδ εἴποιμεν. «Ἐν τῇ τῆς καρδίας ἐτοιμασίᾳ», καὶ οὗτος ἦν ὁ

μέλλων ὀφθήσεσθαι ταύτη Παῦλος, οὐ πράγματος μόνον ἀλλά καί ὀνόματος κοινωνῶν. Δακρύων οὖν τούς ὀφθαλμούς πλήσασα, πολλήν τῷ μέν Θεῷ τήν εὐχαριστίαν, τῷ Παύλῳ δέ προσῆγε τήν ἰκετείαν, γενέσθαι αὐτῇ κατά πνεῦμα Σωτῆρα, καί ὅλην δὴ τήν ἐκείνης ὑπελθεῖν πρόνοιαν. Ὁ δέ, ἐνταῦθα μέν οὔσας, φησί, οὐδέν τι πλέον (364) ὄνῃσαι δυνατός ἔσομαι ξένος ὢν καί αὐτός, καί κατά πάροδον ὑμῖν ἐντυχῶν, καί ἄλλως οὐδέ προσμένειν οἴός τε ὢν πλέον. Δεῖ γάρ ἐπανελθεῖν φησι τήν ἑαυτῶν Ποίμνην ἡμᾶς ἐπισκεψομένους. Καί ὑμεῖς δέ εἶπερ βουλομέναις ἐστί τοῦτο ἀπιούσιν ἡμῖν ἔψεσθαι, οὕτω γάρ καί αὐτός οὐδέν τῆς κατά δύναμιν ὑμῶν προνοίας ὀλιγορῶν ἔσομαι. Ἐπεὶ οὖν ἀσμένως τότε λόγον ἐδέξαντο καί ἀκολουθεῖν ἐπηγγείλαντο, λαβῶν αὐτάς εἰς Μύλασα τήν πόλιν καταίρει, οἰκήματά τε αὐταῖς εὐ ἔχοντα πρὸς ἡσυχίαν πλησίον τοῦ ἱεροῦ δίδωσιν, ἐνθα καί οἶκον εὐκτῆριον ἢ Ξένη, Στεφάνῳ τῷ Πρωτομάρτυρι ἀνιστᾶ. Ἐντός δέ ὀλίγου χρόνου καί παρθένων συνίστησι Μοναστήριον, τῶν ἱερῶν τοῦ Παύλου φροντίδων καί αὐτό ἀναρτήσασα. Οὐδενί μέντοι παρ' ὅλην αὐτῆς τήν ζωὴν γνώριμον ὑπῆρξε τίς τε ἦν, καί πόθεν καί δι' ἣν ἄρα τήν αἰτίαν τῶν οἰκείων ἀναχωρήσαι, καί πῶς δὴ καλοῖτο. Ἀλλά Ξένην πρὸς πάντας ἔφασκεν ὀνομάζεσθαι καί τοῦτο αὐτῇ εἶναι ὄνομα κύριον, ἔλεγέ τε καί λέγουσα ἔπειθε καί Παῦλος δέ ὁ Μακάριος, τοῖς ἐρωτῶσιν, ἐκ τῆς Κῶ τῆς νήσου λέγων αὐτάς ἀγαγεῖν, οὐκ ἄπιστα λέγειν οὐδέ ψευδῆ ἐνομίζετο· ὅθεν καί τό Μοναστήριον αὐταῖς τῶν Κῶν ἐλέγετο εἶναι· ἀκολουθοῦντος δηλαδή τοῦ ὀνόματος τῆ τῶν πολλῶν δόξῃ καί τοῖς φημιζομένοις. Κυρίλλου δέ τοῦ τῆς πόλεως τήν ἐπισκοπὴν ἐπιτετραμμένου τηνικαῦτα τόν βίον ἀπολιπόντος, τῇ πόλει κοινῶς ἐψηφίζετο τόν τοῦ Κυρίλλου θρόνον τόν Παῦλον ἀντιλαβεῖν· ὃ δὴ καί τέλος εὐθύς εἶχε, καί τήν χειροτονίαν οὗτος ἐδέχετο· ἀμέλει καί Πρόεδρος οὕτω Μυλάσῃς ἀναδειχθείς, πείθει καί τήν Ξένην τόν ἱερόν βαθμόν ἀναβῆναι, καί χειροτονεῖ ταύτην Διάκονον. Ἦτις ἐπεὶ τήν τῆς διακονίας ἐπιστεύθη τιμήν, ἀξίως μέν, ἀκουσίως δέ, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ὅσοις πόνοις τό σῶμα παρέδωκε. Καί μάλιστα τρυφῇ πάσῃ τό πρότερον καί εὐπαθείᾳ συνειθισμένον, καί οἶον αἴλον καί ἀσώματον, ὡς καί αὐτούς τούς δαίμονας πόρρωθεν ὑποφρίσσειν τήν ἀποτομίαν τῆς ἀγωγῆς, καί μηδέν πλησιάζειν ὅπως ἐκείνην τολμᾶν· ἢ γε λύουσα μέν πολλάκις τό πᾶν σύντονον καί τραχύ τῆς ἀσκήσεως, οὐκ ἐντός δύο καί τριῶν ἡσθιεν ἡμερῶν· ὅτε δέ ἀγώνων ἤπτετο, καί ἀκριβείας ὡς εἰκός εἶχετο, καί εἰς ἑπτὰ παρέτεινεν ἄσιτος νόμοις μαχομένη φύσεως, δι' αὐτόν νόμον Πνεύματος· πλήν ἀλλά καί οὕτως, ὁψέ καί μόλις εἰς τροφήν κατιοῦσα, καί πρὸς τό σῶμα διά τόν σύνδεσμον βλέψασα, οἴνου μέν καί ἐλαίου, λαχάνου τέ φημι καί ὀσπρίου, καί παντός ὡς εἰπεῖν, ὃ διά πυρός ἔχει τήν χρῆσιν, ὅπως ἀπείχετο· πρὸς δέ καί ὅσα φέρουσιν ὦραι, πάντων ὁμοίως ἄγευστος ἦν· ἄρτων δέ μόνῳ τήν χρείαν ἐπλήρου, καί τοῦτον οὐχ ἀπλῶς οὕτω καί ἀπόνως προσιεμένη, ἀλλά τοῖς δάκρυσιν βρέχουσα, τῇ σποδῷ τε τοῦ θυμιατηρίου προσμάσσουσα· ὡς μηδέ τό ἐσθίειν, ὃ κοινῇ τοῖς φιλοπόνοις ἐστί μετρία παράκλησις, ἄ-(365)πονον αὐτῇ εἶναι καί κακοπαθείας ἐλεύθερον· καί οὗτος τρόπος τῆ Ξένης τροφῆς, παρ' ὅλην αὐτῆς τήν ζωὴν ὡς καί αὐτήν μετά τοῦ Δαβίδ τοῦ θείου «σποδόν ὡσεὶ ἄρτον φαγεῖν, καί κινρᾶν τό πόμα μετά κλαυθμοῦ». Ταῦτα δέ ποιοῦσα, καί οὕτως ἄρτον ὀδύνης ἐσθίουσα, ἵνα καί αὐθις τά τοῦ Δαβίδ φθέγξομαι, εἰ καί τὰς ἄλλας τῶν ἀδελφῶν, ἀλλά τὰς δύο ταύτης παρέδρους καί τῆς φυγῆς κοινονούς λανθάνειν οὐκ εἶχε καί γάρ ἦσαν κρυ-

φίως τά ὑπ' αὐτῆς γενόμενα βλέπουσαι· καί οὕτως ὥστε ὀρώσας αὐτάς μή ὀρᾶσθαι, μᾶλλον δέ οὐχ ὀρῶσαι μόνον ἀλλά καί ζηλοῦν κατά τό δυνατόν αὐτῇ σπεύδουσαι. Οὕτω δέ τροφῆς ἔχουσα λίαν ἐνδεῶς καί ἠναγκασμένως, ἄρα τῷ ὑπνω ἄλλως οὐκ ἐχρήτο· καί οὕτω τήν βίαν παρεμυθεῖτο τοῦ σώματος, καί ὑπό πολλῆς ἀσιτίας κάμνον αὐτό, καί οἶονεῖ καταπίπτον ὑπῆρε δέ τε καί ἀνελάμβανεν· οὐ μιν ἀλλά καί ἐνήστευε μὲν οὕτω καρτερῶς, ὥστε τοῦτο μόνον ἀρκοῦν εἶναι τόν τόνον ὑπολύειν τοῦ σώματος, καί εἰ μηδέν ἕτερον ἦν τό συντεῖνον εἰς κακοπάθειαν, ἠγγρύπει δέ μᾶλλον ἢ ἐνήστευε, καί οὕτως κατεπόνει τήν σάρκα ὅλη χειρί βοηθοῦσα τῷ πνεύματι· καί τοῦτο δηλόν ἐστιν, ἐξ ὧν τῇ εὐχῇ συνήθως ἑαυτήν ἐπιτρέπουσαν Ἑλίου πρὸς δυσμάς ὄντος, οὐ πρότερον ἢ τὰς ἀδελφάς συνελθεῖν περί τὰς ὀρθρου ᾠδὰς ἔλυε τήν εὐχήν, ἀλλ' οὕτως ὑπ' αὐτῶν ἐστιν ὅτε καί κατελαμβάνετο ἠρμένη τὰς χειράς· ἄλλοτε δέ εἰς ἐσπέραν τῇ γῆ τὰ γόνυα δοῦσαν ἢ ὅλη νύξ αὐτήν εἶχε κειμένην οὕτω καί κλαίουσαν, καί Θεῷ θερμῶς εὐχομένην· καί ὁ πάντων θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι τοιοῦτον εἶχε τό φρόνημα ταπεινόν, ὡς μηδένα φημί τῶν τά πονηρότατα δρώντων, ἐπίσης αὐτῇ δύνασθαι μετριοφρονεῖν, καί ἵνα τᾶλλα παρῶ, ὥστε καί τήν ἀκοήν ἐνοχλήσειν διά τό πλῆθος, ἀλλά τά γε ἰδιαίτατα ταύτης καί ὡς ἂν εἴποις σαφῆ γνωρίσματα, ταῖς φιλοσόφοις παραδώσω ψυχαῖς. Τό καθ' ὑπερβολήν πρᾶον, καί τό μηδέποτε μηδενί φανεράν γενέσθαι ὀργιζομένην, τό τῆς ἀγάπης ἄκρως φιλάδελφόν τε καί κηδεμονικόν, τό πρὸς κενοδοξίαν κομιδῇ μισοπόνηρον, τό τῶν ἐνδυμάτων δεινῶς ἰδιωτικόν, καί ὁ μηδενός ἄλλου ἦν πρὸς εὐτέλειαν ἐξισούμενον· τοιαῦτα γάρ (σελ. 3η) τά τῆς εὐγενοῦς ἐκείνης ἐσθήματα, οἷα ἂν καί τῶν ἐπί τῆς ἀγορᾶς ἐπαιτούντων ἀπηξίωσέ τις ὀφθῆναι φορῶν. Τό τῆς καρδίας ἐσχάτως νήνεμόν τε καί γαληνόν, οὕτω χωρήσαν εἰς βάθος καί ποιωθέν, ὡς καί δηλόν ἀπό τῆς ἔξω γενέσθαι καταστάσεως· ἐπί πᾶσιν ὁ καί τετάχθαι πρό πάντων ἄξιον, τό σύνου αὐτῆς καί προσεκτικόν καί ἀκριβῶς ἀδιάχυτον, ἐξ οὐπερ ἀκολουθοῦν εἶχε τό μηδέποτε ταύτης τούς ὀφθαλμούς δακρῶν ὀρᾶσθαι κενούς, ἀλλ' ὠδίνειν αἰεὶ κατά τὰς αἰεὶ κλυζούσας τῶν ὑδάτων πηγάς. Ταύτης οὖν τόν βίον μελλούσης ἀπολιπεῖν ἑορτή μὲν ἦν τοῦ μακαρίου Ἑφραΐμ, οὐχ ὅν ἢ Σύρων ἔθρεψε γῆ, ἀλλά γνωρίμου καί συνήθους τῇ πόλει, τοῦ τόν θρόνον φημί τῶν Μυλασαίων πε-(366)ριφανῶς κοσμήσαντος· ὁ μέντοι ἐπίσκοπος Παῦλος συνάμα παντί τῷ πλήθει τῆς πόλεως ἐπί τήν Λευκήν κώμην ἀπῆει, ἐκεῖ γάρ καί ὁ Ναός ἦν, καί τό τοῦ θεοῦ Ἑφραΐμ ἐναπέκειτο λείψανον, καί τά τῆς ἑορτῆς πάντα λαμπρῶς ἐτελεῖτο. Ἡ δέ, πάσας αὐτῇ τὰς ἀδελφάς μετακλήτους ποιησαμένη, λόγων ἤρχετο πρὸς αὐτάς τοιῶνδε πολύ τό μέτριον ἐχόντων, καί τῷ μετρίῳ συγκεκραμένον καί τό φιλάδελφον. «Κυρίαί μου καί ἀδελφαί λέγουσα, ἐγὼ μὲν τήν πολλήν ὑμῶν περί ἐμέ κηδεμονίαν ἀκριβῶς λίαν ἐπίσταμαι· καί ὡσπερ ξένης καί πλανήτιδος οὔσης ἀντελάβεσθέ μου τῆς ἀσθενείας καί εἴσω τῶν ὑμετέρων ἔθεσθε σπλάγχνων, καί φιλοανθρώπους ὁμως ᾠκειώσασθε· ἀλλά καί τανῦν δέομαι μηδέ ἀπιούσης λήθη τό ἐμόν δοῦναι, ἀλλά πολλῶ μᾶλλον αὐξῆσαι φίλτρον, καί τήν ἐμήν μνήμην ἀνάγραπτον ταῖς ὑμῶν ὁσίαις ἐγχαράξαι ψυχαῖς. Καί ἡνίκα δι' ἂν καί Θεῷ προσεύχησθε καί χειράς ὁσίας αἴρητε πρὸς αὐτόν, κάμοῦ τῆς εὐτελοῦς, καί τί γάρ ἄλλο ἢ δούλης ὑμῶν; εἴητε μεμνημέναι· οὕτως ἐγὼ ζῶσα καί ἀθάνατος ἔσομαι, καί μετά τέλος, εἴτις αἴσθησις, διαφερόντως ἦσθήσομαι. Νῦν γάρ ὡς ὀρᾶν ἔχω, τέλος ἔχει τά καθ' ἡμᾶς, καί μέ τις ὀδύνη συνέχει, καί φόβος

ἄρρηκτος διασεΐει μου τὴν καρδίαν, μὴ μοι γένωνται ἐμποδῶν αἱ πολλαί, ἁμαρτίαι μου, ἀλλ' εὐροιμι τὰς ὑμῶν ἱεράς εὐχάς ὁδηγούς ἀγαθούς καὶ τὴν ὁδόν μοι ταύτην εὐμαριζούσας· κἀκεῖνο δὲ πάλιν οὐ μετρίως θρύπτει μου τὴν ψυχὴν, ὅτι καὶ Παύλου τοῦ κοινοῦ Πατρός ἀπολέλειμμαί καὶ οὐδέ αὐτός τυγχάνει παρών, ὑπερευξόμενός μου ἄρτι τῆς ἀποδημίας, καὶ ἀγαθῶν ἐλπίδων οὐκ ἔρημα τὰ ἐκεῖ θήσων. Ἄλλ' ὑμεῖς γε ἐλθόντι εἶπατε· καὶ ἀνθ' ἡμῶν πάνυ ἐπιμελῶς δεήθητε, μὴ ἐπιλαθέσθαι μου τῆς ξένης, ἣν αὐτός κατὰ τὸν Χριστοῦ λόγον συνήγαγε τὴν ὁδόν». Ταῦτα αὐτῆς λεγούσης, ἀστακτί τὸ δάκρυον πάσαις ἀπέρρει τῶν ὀφθαλμῶν, λύπη τε ἀπορρήτῳ τὴν ψυχὴν ἐσπαράττοντο, καὶ ἀθυμία συνείχοντο, καὶ οἶονεὶ κοινῆς μητρός καὶ φιλόπαιδος ἀπιούσης κύκλῳ περιστάμεναι τὴν ὀρφανίαν ὠδύροντο· πολλῶ δὲ πλεον τῶν δύο θεραπεινίδων αὐτῆς, ἅς καὶ τῆς φυγῆς εἶχε καὶ τῆς ἐν τῇ ξένη διαγωγῆς κοινωνούς τοῦ πάθους ἤπτετο. Πολλοῦ γοῦν ὡς εἰκὸς κλαυθμοῦ καὶ οἰμωγῆς καὶ τaráχου συγκινηθέντος, εἰς οἶκτον καὶ αὐτὴ καὶ δάκρυα κατηνέχθη, ἀλλὰ θάττον αὐτὴ τε ἀνήνεγκε, κἀκείναις παρήνει τῶν ὀδυρμῶν ἀφεμένας ἑαυτὰς εὐτρεπίζειν, καὶ τοῦτο μᾶλλον σκοπεῖν, ὅπως μὴ ἐν τῷ τέλει, φησίν, ἄξια δακρύων ἢ τὰ ἡμέτερα· δεῖ γάρ τὰς φρονίμους τῶν παρθένων ζηλῶσαι, καὶ τὰς λαμπάδας ἀνάψαι, καὶ τοῦτο θέσθαι διὰ φροντίδος, ὥστε δὴ καὶ ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις λαβεῖν· ἐμέμνητο δὲ καὶ θείων ῥημάτων ὅτι «Μὴ βραδυνεῖ Κύριος· ἥξει γάρ ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτῃς». Ἐπεὶ δὲ καὶ μετὰ τὴν παραίνεσιν ἔτι μᾶλλον αὐτὰς εἶχε τὸ πένθος καὶ τῆς κλίνης λίαν περιπαθῶς εἶχοντο, αὐτὴ καὶ χεῖρας (367) καὶ ὄμματα πρὸς οὐρανὸν ἄρασα καὶ τοῖς τῶν ὀφθαλμῶν δάκρυσιν τὴν ἔνδον διάθεσιν τῆς ψυχῆς ἀπαγγέλουσα, «ὁ Θεός, ἔφη, ὁ πάντα μέχρι τοῦ νῦν φιλανθρωπότατα γεγονώς, καὶ Πατὴρ καὶ Μήτηρ καὶ τροφός καὶ Πατρίς, τὸ μόνον καὶ ἡδύ τῆς ξένης ἐμοῦ παραμύθιον, αὐτός με καὶ νῦν εἰς τὴν ἄνω πατρίδα τὴν πόλιν τὴν σὴν Ἱερουσαλήμ παραλαβεῖν, Δέσποτα, καταξίωσον. Μνήσθητι δὲ καὶ τούτων πασῶν, αἱ κατὰ πνεῦμα ἀδελφικῶς συνηρμόσθησαν καὶ ἀνωτέρας αὐτὰς πάσης ἐνέδρας τοῦ πονηροῦ διατήρησον. Καὶ τούτων δὲ μοι τῶν δύο τῶν κατ' ἐξαιρέτον ὁμοδοῦλων, ὁ ἀγαθὸς μνήσθητι, καὶ ὡσπερ ἐν τῇ προσκαίρῳ ταύτῃ ζωῇ, καὶ φυγῆς ἐμοὶ καὶ πόνων καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐν τῇ ξένη κακῶν ἐκοινώνησαν, οὕτω, κἀκεῖθεν ἡμᾶς ἀχωρίστους καὶ τῆς παρά Σοὶ μακαρίας ἀπολαύειν ζωῆς καταξίωσον». Ταῦτα προσευξαμένη μικρὸν ἀφείναι αὐτῆς τὰς ἀδελφὰς ἡξίου· οὐπερ δὴ γενομένου, κἀκείνων ἐξεληθουσῶν, τῆς κλίνης ἢ Ξένη διαναστᾶσα τῷ εὐκτηρίῳ προσέρχεται· εἶτα ἐγκλεισαμένη καὶ γόνυ δοῦσα τῇ γῆ συντεταμένως προσηύχετο, τῶν δύο θεραπεινίδων ἔξωθεν φιλοπόνως αὐτὰ παραθεωμένων τῆς εὐχῆς οὖν ἐπὶ πλεῖστον αὐτῆς παρατεινομένης, ἀθρόον ὀρώσι φῶς τὸν οἶκον περιλάμπαν φαιδρὸν, ἀρρήτου τέτινος αἰσθόμεναι εὐωδίας, οὐδενὶ τῶν ἐπὶ γῆς ἀρωμάτων εἰκαζομένης, τὰς πύλας εὐθύς ἀνοίγουσι, καὶ συνεισπεσοῦσαι ἐκ θείας οἰκονομίας τὴν μακαρίαν ὀρώσι Ξένην μακαρίως ὑπνώσασαν, καὶ τὴν πρὸς ὃν ἐπόθησε Χριστόν στείλαμένην, ἕκτης ὥρας καθ' ἡμέραν Σαββάτου ἰσταμένης. Ἐξῆλθον οὖν καὶ τὰς ἀδελφὰς ἐν κλαυθμῷ καὶ βοῇ συγκαλέσασαι, περίσταντό τε αὐτήν, καὶ ἅμα πᾶσαι ἐκόπτοντο. Ὁ μέντοι Θεός, δεῖξαι πᾶσι βουλόμενος ἄνωθεν οἶον φῶς ἐν ταῖς τοῦ βίου τοῦδε δυσμαῖς ἐκρύπτετο, μεγίστη ταύτην μετὰ τὸ τέλος θεοσημεῖα τιμᾶ· ἤδη γάρ ἀπολιπούσης αὐτὴν τῆς ψυχῆς, μεσοῦσης ἡμέρας, αἰθρίας τε οὔσης, καὶ τοῦ ἡλίου φαιδρότατα λάμποντος, στέφανος

οἶος ἐν τῷ οὐρανῷ διαφαίνεται, δι' ἀστέρων τόν κύκλον περιγραφόμενος· ἐν τῷ μέσῳ δέ τοῦ στεφάνου σταυρός καθωρᾶτο λαμπροῖς ἀστράσι καί οὗτος σχηματιζόμενος· τοῦ θαύματος οὕτως οὖν ἅπασι γενομένου καταφανοῦς, ὁ Ἐπίσκοπος Παῦλος ἔτι παρά τήν Λευκὴν κώμην διάγων καί τό παράδοξον τοῦτο θέαμα ὀφθαλμοῖς ἰδίοις παραλαμβάνων, θείῳ Πνεύματί κινήθεις, ἡ κυρία Ξένη, πρὸς τοὺς συνειλεγμένους ἔφη, κεκοίμηται, καί Ταύτης ἄρα τό σημεῖον τοῦ στεφάνου τούτου καί τοῦ Σταυροῦ. Ἐπεὶ δέ καί τέλος αὐτῷ τά τῆς ἱερᾶς εἶχε μυσταγωγίας, κατὰ σπουδὴν ἐκεῖθεν ἀνῆει· συνανῆει δέ αὐτῷ καί ὁ λοιπὸς ἅπας ὄχλος· εἶτα καί τῆς πόλεως ἔνδον γενόμενοι, θεωροῦσιν οὐδέν ὄλως διαμαρτόντα τόν Ἐπίσκοπον τῆς προρρήσεως, ἀλλὰ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν τὴν Ξένην ξένην ὄντως γενομένην τῶν ἐγκωμίων, καθ' ἣν ἤδη καί τό σημεῖον ἐφάνη, καί ὁ πνευματοφόρος οὗτος ἀνὴρ τά περί αὐτῆς ἀνεφθέγγετο. Συνέτρεχον οὖν παμπληθεὶ πάντες, ἄνδρες δηλαδή καί γυναῖκες σὺν πολλῇ τῇ βοῇ καί τῷ θαύματι. Δόξα σοι Χριστέ λέγοντες, δόξα τῷ μὴ λαθεῖν ἐπὶ γῆς τοιοῦτον εὐδοκήσαντι θησαυρόν. Δόξα σοι πάντων δημιουργέ, ὅτι καί Μύλασαν τὴν μικράν ἡμῶν καί μέχρι τοῦ νῦν ἄδοξον πόλιν, περιφανῆ τέθεικας, οὕτω καί τοιούτῳ δεδωκώς σεμνύνεσθαι κειμηλίῳ. Καί οὕτω μὲν κοινῶς ἅπαντες πολλῷ δέ μᾶλλον τά πλήθη τῶν γυναικῶν, ἅμα μὲν τῷ θερμότερῳ κινήθεις τῆς φύσεως, ἅμα δέ καί τῷ τὴν ὁμογενῆ βλέπειν οὕτω θαυμαστήν, ἀκαθέκτως ἑαυτῶν ἔχουσαι, προσίασι τῷ Ἀρχιερεῖ μεθ' ὁρμῆς ὄσης λέγουσαι: Μὴ κρύψης ἡμῶν τὴν τῆς πόλεως δόξαν, μὴ καλύψης τόν ἔπαινον, τόν μαργαρίτην μὴ καταχώσης· κοινήν ταύτην τὴν προπομπὴν ποιησώμεθα, δημοσίᾳ βαστάσωμεν τόν λύχνον· ἰδέτωσαν πάντες ὡς οὐκ ἀπόβλητα τῶν γυναικῶν, ὡς οὐκ ἄτιμα, ἰδέτωσαν, οἴου δοῦλαι τυγχάνομεν Βασιλέως. Ἰδέτωσαν Ἕλληνες, Ἰουδαῖοι, καί ἐντροπῇ τά πρόσωπα καλυπτέτωσαν. Γνώτωσαν, τίς ὁ σταυρωθεὶς ὑπ' αὐτῶν καί κοψάσθωσαν. Αἱ μὲν οὖν γυναῖκες οὕτως ὁ δέ γε Ἐπίσκοπος τῇ κλίνῃ τε προσελθὼν καί αὐχένα κλίνας μεθ' ὄσης ἂν εἶποις τῆς αἰδοῦς καί τῆς εὐλαβείας τῷ σώματι προσεκύνει· πρὸς δέ καί ὁ λοιπὸς τῶν ἱερέων χορὸς καί κληρὸς, ἅπας τῇ κειμένῃ προσῆγον τιμὴν. Καί οὕτω τὴν κλίνην διαβαστάσαντες ὑπὸ πολλῷ τῷ φωτί τῶν λαμπάδων, καί τοῖς ἀρώμασι, διὰ μέσης ἦγε τῆς πόλεως· ὁ δέ τῶν ἀστέρων ἐκείνων χορὸς καί σὺν αὐτῷ δήπου καί ὁ Σταυρὸς (368) φερομένης καί αὐτὸς εἶπετο· ἰσταμένης δέ καί αὐτὸς δῆλος ἦν ἐστηκώς· καί μονονουχί τὴν κλίνην παραδεικνύς καί φθεγγόμενος, ὅτι διὰ ταύτην ἐκεῖνος ὑπ' αὐτὴν ὁδηγῶ τὴν ἰδίαν κίνησιν τε καί στάσιν οὗτος ποιεῖ· ὁ δέ λόγος τοῦ θαύματος καί τοὺς ἔξω σπουδῇ περιήει, καί πάντες συνέτρεχον εὐθύς θεασόμενοι, ὡς μικροῦ δεῖν τὴν πόλιν στενοχωρεῖσθαι τοῖς πλήθεσι. Πᾶσαν οὖν τὴν νύκτα ἐκείνην οὕτως διαγρυπνήσαντες, ἦτις καί κυρία τῶν ἡμερῶν ἦν, πολλάς ἐθεῶντο καί ἰάσεις ὁμοῦ τελουμένας· πᾶς γάρ ὅστις ἢ χρονία νόσφ ἢ πάθει ἀνηκέστῳ κεκράτητο, οὐ πόνων ἐδεήθη πολλῶν, οὐ χρημάτων, οὐ χρόνου τε καί διατριβῆς· ἀλλὰ προσεγγίσει μόνον τῇ κλίνῃ καί ἄψασθαι, καί ἀφή παντός ἦν εὐθύς ἀπαλλαγὴ τοῦ πιέζοντος. Ἡμέρας οὖν ἤδη διαλαμψάσης, καί τρίτης ἐστώσης ὥρας, ἐπεὶ τόν τόπον κατέλαβον, ὃς Σικίνιον μὲν καλεῖται, πρὸς τῷ νοτίῳ δέ τῆς πόλεως διάκειται μέρος, ἔνθα καί ἡ Ξένη ταφῆς τυχεῖν ἐπισκήψασα ἦν· θάπτουσι ταύτην λόγῳ μὲν θανάτου τῇ γῇ κρυπτομένην· λόγῳ δέ ἀρετῆς πανταχόσε κηρυττομένην. Ἐθεωρεῖτο δέ αὐθις ὁ τε κύκλος καί ὁ σταυρὸς τά ὅμοια δρῶντες· οὐρανόθεν

τε τῇ κλίνη καί ἰσταμένη ἰστάμενος, ἅμα τε τῷ κρυβῆναι ταύτην τῇ γῆ καί αὐτός κρυβείς, καί μηκέτι δῆλος μηδενί γενόμενος (369). Οὕτως οὖν ἐκεῖ ταύτην καταθέντες καί ὡσπερ εἰκός ἦν μυρίσαντες τὰς ἐπικειμένας τῷ λειψάνῳ σινδόνας περιμάχητον αὐτοῖς ἐποιοῦντο χρῆμα· ὁ Ἐπίσκοπος δηλαδή καί οἱ περιεστῶτες, καί ὡσπερ τινά κληρον εἰς ἀλλήλους διανεμῶμενοι, παθῶν ἅμα τε καί νοσημάτων καί παντός ἑτέρου λυποῦντος ἀπαλλαγὴν ἔχειν δι' ἐκείνων ἐπίστευον· καί τῶν ἐλπίδων οὐ διεψεύσθησαν, ἀλλὰ μὴν καί ὁ τόπος πλήρης ἰάσεων, ὅς τό ἱερόν αὐτῆς κρύπτειν ἠμοίρησε σῶμα, θησαυρόν ἀκένωτόν τε καί ἀδαπάνητον. Οὐ πολὺς ἐν τῷ μεταξύ χρόνος, καί αἱ πισταὶ αὐτῆς θεράπαινοι, αἱ τοῦ Θεοῦ μᾶλλον εὐάρεστοι δοῦλαι τόν βίον ἀπολιμπάνουσι, καί πρὸς τοῖς ποσὶ θάπτονται τῆς Δεσποίνης, ἐλόμεναι μᾶλλον ἀπὸ τῆς ἀληθείας, ἢ ἀπὸ τοῦ νόμου ταπεινώσεως οἰκονομηθέντος δείκνυσθαι, ἢ ἐν ταυτῷ καί τὰ τῆς εὐνοίας, καί τῆς στοργῆς διὰ τῆς ἐγγύτητος καί τὰ τῆς δουλείας πάλιν καί τῆς ὑποταγῆς διὰ τῆς τάξεως ὑποφαίνεσθαι· ὧν τῆς πρώτης θανούσης οὐδέν περὶ τῆς ἑαυτῶν φυγῆς ἀποκαλυψάσης, ἐπεὶ καί ἡ δευτέρα μετὰ μικρόν ἔμελλεν ἀποθνήσκειν, ὄρκους ὡς ἐνὶ μάλιστα φρικτοῖς αἱ ἀδελφαὶ ταύτην καταλαβοῦσαι μηδὲν τῶν γενομένων ἀποκρύψαι παρασκευάζουσι, καί εὐθύς πάντα ἐκείνη διηγόρευσε φιλαλήθως· ὅθεν τε ὄρητο ἡ Ἁγία, καί ὁποίοις Πατράσιν ἐπισήμοις ἐχρήσατο, τίς τε ὁ τῆς πλάνης καί τῆς φυγῆς αὐτῆ λόγος· ὅτι Θεοῦ ἅμαχος ἔρως, δι' ὃν καί πόνους ὑπερφυεῖς καί τὴν ἄμετρον ἠνείχοντο κακοπάθειαν, καί τί τό κυρίως ὄνομα· ὅτι «Εὐσεβία»· τούτῳ γάρ ἀπὸ τοῦ θεοῦ βαπτίσματος ὠνομάζετο, τό δὲ ὠνομάζεσθαι Ξένη φερωνύμως δὲ μᾶλλον εἰπεῖν διὰ τό ξενωθῆναι τῶν τοῦ κόσμου προείλετο καί ἵνα καί λάθῃ μᾶλλον ἢ τό λαθεῖν ἀγαπήσασα. Ὀλίγας δὲ ὕστερον ἡμέρας καί ὁ μακαριώτατος Παῦλος εὐκλεῶς μετανίσταται, Ποιμὴν ἀγαθὸς τῷ ὄντι γενόμενος καί θαύμασι τόν ἑαυτοῦ βίον μετὰ θάνατον πιστωσάμενος· καί πλουτεῖ μετὰ τῶν ἄλλων καί αὐτόν ἡ Μύλασα πόλις καί τό τοῦ Ἐποστόλου Ἱερόν Ἀνδρέου, τόν τούτου νεκρόν ὡς ἱερόν ὑποδέχεται. Καί νῦν εἰσι τῇ Μυλάσῃ κόσμος, πύργοι ἄρρηκτοι, ἀδάπανοι θησαυροί, πάντων ἀγαθῶν χορηγοί. Εἰς δόξαν Πατρός, καί Υἱοῦ, καί Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων Ἀμήν.

Ἐπιγραφή ἐκ τοῦ ὑπ' ἀρ. 70 χειρογράφου μεμβραίνου κώδικος τῆς I.M. τοῦ Διονυσίου ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, κατεταγμένος δὲ ἐστὶν ὁ βίος οὗτος ἐν τῷ κώδικι ὑπ' αὐξοντα ἀρ. ιζ'. τῶν περιεχομένων φύλλα Θ', ἀπὸ σελ. 360-369, ἔστι δὲ ὁ Κώδιξ τοῦ μηνός Ἰανουαρίου βίους τῶν ἁγίων περιέχων δίστηλος.

*Ἀντίγραφον ἐκ τοῦ Λαυριωτικοῦ Κώδικος.
Μηνί Ἰανουαρίῳ 24 ΚΔ'. φ. 111βον.*

Βίος καί πολιτεία τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ξένης τῆς Ρωμαίας

Κύριε εὐλόγησον.

Δ'. Πᾶσαι αἱ πολιτεῖαι καὶ μαρτυρίαι τῶν Ἁγίων θαυμαστὴν μιμοῦνται λαμπρότητα. Καθάπερ γάρ οἱ ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τῇ θέσει πεπήγασι, καὶ πάντα τὸν τῆς γῆς καταλάμπουσι κύκλον, οἱ αὐτοὶ παρά Ἰνδοῖς ὀρῶνται καὶ παρά Σκύθαις οὐ κρύπτονται, ἐν ἠπειρῷ ἀστράπτουσι, καὶ κατὰ θάλασσαν φωτίζουσι, καὶ κυβερνῶσι τοὺς πλέοντας· ὧν εἰ καὶ διὰ τὸ πλῆθος τὰ ὀνόματα ἀγνοοῦμεν, (φ. 112ον) ἀλλὰ διὰ τὸ κάλλος τὴν λαμπρότητα θαυμάζομεν, οὕτω καὶ τῶν ἁγίων ἕκαστον· εἰ καὶ ἐν τάφοις τὰ λείψανα περικέκλεισται, ἀλλὰ τὴν δύναμιν αὐτῶν ἡ ὑφήλιος οὐ περιέγραψε. Μέγα τοίνυν ὡς ἀληθῶς καὶ ἐν τοῖς χρόνοις ἡμῶν μυστήριον καὶ θαῦμα μέγιστον ἐφανέρωσεν ὁ Θεός, ὅπερ καὶ δίκαιον ἀπομνημονεῦσαι καὶ γραφῇ παραδοῦναι. Γέγονεν ἐν τῇ Ῥωμαίων πόλει τισὶ τῶν περιφανῶν καὶ ἐπισήμων ἀνδρῶν μονογενὲς θυγάτριον, οἷς καὶ προσελθὼν τις τῶν μεγιστάνων τῆς αὐτῆς πόλεως, ἠτήσατο πρὸς γάμον τὴν αὐτῶν θυγατέρα. Καὶ δὴ σκεφθέντες (φ. 112 βον) οἱ γονεῖς τῆς κόρης δέχονται τὸν ἄνδρα, διὰ τὸ καὶ αὐτὸν εἶναι ἐπίδοξον σφόδρα καὶ ἐν πλούτῳ πολλῷ καὶ περιουσίᾳ τυγχάνοντα. Ἐταξαν οὖν καιρὸν, ἐν ᾧ ἔδει γενέσθαι τὸν γάμον. Ἡ δὲ κόρη, θεοῦ καταξιωθεῖσα πόθου, τῷ αἰωνίῳ Νυμφίῳ συναφθῆναι ἠγάπα· καὶ τοῦτο μὲν τοὺς γονεῖς αὐτῆς παντελῶς ἀπέκρυβεν· ἦδει γὰρ αὐτοὺς μηδὲν καταδέχεσθαι ἀκοῦσαί τι τοιοῦτο περὶ αὐτῆς, διὰ τὸ εἰς αὐτὴν καὶ μόνην ἔχειν αὐτοὺς τὴν ἐλπίδα τοῦ κληρονομεῖν τὴν ἑαυτῶν περιουσίαν. Δύο οὖν τινες τῶν αὐτῆς θεραπαινίδων ἔχουσα κατὰ ψυχὴν, αἵτινες ἐκ παιδιόθεν συνανεστράφη-(φ. 113αον)σαν. Αὐτῇ λαβοῦσα καθ' ἑαυτὴν λέγει. Θαρρήσαι ὑμῖν βούλομαι πρᾶγμα καὶ ὀρκίζω ὑμᾶς τὸν Κύριον, μὴ ἐξαιρεῖν ἀνθρώπῳ τὰ τοῦ σκοποῦ μου, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ συνδοῦναι μοι καὶ ἔχετε καὶ τὰς ψυχὰς ὑμῶν σῶσαι καὶ τὴν ἐμὴν ἀθλιότητα. Λέγουσιν αὐτῇ ἐκεῖναι. Πᾶν ὅ,τι κελεύεις ἡμῖν, Δέσποινα, ποιοῦμεν· καὶ μάλιστα, ὡς ἔφης, ἐπὶ ὀφελείᾳ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ ἐτοιμῶς ἔχομέν σοι συναποθανεῖν, ἢ διαδοῦναι τι τῶν ὑμετέρων λόγων. Τότε θάρρησασα λέγει αὐταῖς. Οἴδατε, ὅτι οἱ γονεῖς μου μέλλουσί με πρὸς γάμον ἐκδίδοσθαι, καὶ ἐμοὶ ἀκαταθύμιόν ἐστι τὸ ἐλθεῖν ἐπὶ γάμῳ, καὶ σφόδρα βαρὺ τὸ πρᾶγμα καταφαίνεται· διότι οὐδὲν ἐστι (φ. 113 βον) τὰ τοῦ βίου

τούτου, εἰμή σκιά καί καπνός καί ὄναρ· δεῦτε οὖν ὑπακούσατέ μοι καί κοινῶς τόν σεμνόν ἐλώμεθα βίον· καί εἰ τοῦ Θεοῦ θέλημά ἐστι καί συνθέσθε μου τῇ βουλῇ, καί φυλάξατέ μου τούς λόγους· λοιπόν σκεπτώμεθα, τί δεῖ ἡμᾶς διαπράξασθαι· πιστεύσατε γάρ μοι λεγούση, ὅτι κἄν διαδοθῇ τοῖς γονεῦσί μου, καί κινηθῶσιν ἐκεῖνοι κατ' ἐμοῦ, ὥστε καί πυρί καί ξίφει καί θηρσί παραδοῦναι, οὐδ' οὕτως μου τήν προθυμίαν ταύτην μετασαλεῦσαι δυνηθήσονται τοῦ Θεοῦ βοηθοῦντός μοι. Αἱ δέ ἀκούσασαι ταῦτα, εἶπον· τό θέλημα τοῦ Κυρίου γενέσθω (φ. 114αον). Καί γάρ καί ἡμῖν πάνυ οὗτος ὁ σκοπός καταθύμιός ἐστι καί αἰρούμεθα σύν σοί μᾶλλον ἀποθανεῖν, ἢ βασιλεῦσαι ἐκτός σου. Ἐδόξασεν οὖν τόν Θεόν ἀκούσασα ταῦτα παρ' αὐτῶν· καί ἐχουσῶν τῶν τριῶν ἴσον ζῆλον, ἐκάστης ἡμέρας ἐσκέπτοντο, πῶς ἢ τί διαπράξονται· καί τόν Θεόν ἰκέτευον συμπρᾶξαι αὐταῖς. Ἡμέρα οὖν καί ἡμέρα ἐπεδίδουν ἑαυτάς εἰς τόν πόθον τοῦ Κυρίου, καί διεσκόρπιζε δι' ἑαυτῆς καί διά τῶν δύο τούτων αὐτῆς παιδισκῶν τοῖς δεομένοις τόν πλοῦτον, λανθάνουσα ἐν πᾶσι τούς ἰδίους γονεῖς. Τοῦ οὖν καιροῦ λοιπόν φθάσαντος, ἐν ᾧ ἔδει γενέσθαι (φ. 114 βον) τούς γάμους, καί πάντων ἐν εὐτρεπεῖ γονομένων, ἐν μιᾷ σκέπτεται ἡ ἀνδρεία αὕτη μετά τῶν δύο αὐτῆς παιδισκῶν, καί μεταμφιέννυνται τό γυναικεῖον σχῆμα εἰς ἀνδρικόν, καί τινα τῶν ἀναγκαίων αὐταῖς ἄρασαι μεθ' ἑαυτῶν, πάντων ἀπασχολουμένων περί τόν οἶκον, καί τοῦ πυλῶνος ἀνεωγμένου τυγχάνοντος, σφραγίσασαι ἑαυτάς τῷ σημείῳ τοῦ σταυροῦ καί εἰποῦσαι, «Σύ Κύριε γενοῦ μεθ' ἡμῶν Υἱέ τοῦ Θεοῦ, καί γνώρισον ἡμῖν τήν ὁδόν Σου ἐν ἣ πορευσόμεθα· ὅτι διά τό ὄνομά Σου τό ἅγιον ἀφίεμεν τόν οἶκον τοῦτον καί πάντα τά ἐν αὐτῷ, καί προαιρούμεθα μᾶλλον θλιβῆναι καί τῶν ἰδίων ἀπαλλοτριωθῆναι, (φ. 115αον) Σέ ποθοῦσαι καί Σέ ζητοῦσαι». Καί ταῦτα αὐτῶν προσευξαμένων μετά δακρύων, ἐξῆλθον αἱ τρεῖς ἐκ τοῦ οἴκου κλαίουσαι ἅμα καί χαίρουσαι. Ὡς οὖν ἐπορεύοντο, ἔλεγεν αὐταῖς κλαίουσα ἡ τοῦ Χριστοῦ δούλη. Ὑμεῖς ἀπό τοῦ νῦν ἀδελφαί μου ἐστε καί Κυρίαί καί ἐγώ μᾶλλον δουλεύσω ὑμᾶς τόν πάντα τῆς ζωῆς μου χρόνον· μόνον Κυρίαί μου ἀφῶμεν διά τόν Θεόν πάντα· μηδέν τῶν ἐπί γῆς ζητήσωμεν, ἀπόλλυται γάρ πάντα τά γήϊνα πράγματα, καί μόνον τās ψυχάς ἡμῶν σώσωμεν. Φύγωμεν τās ματαιίας καί ἐπιβλαβεῖς τοῦ βίου τούτου φροντίδας· πεισθῶμεν τῷ Κυρίῳ εἰπόντι· ὅτι «εἴ τις ἀφῆκε πατέρα ἢ μητέρα ἢ οἰκίαν (φ. 115 βον) ἢ ὑπάρχοντα ἕνεκεν ἐμοῦ, ἑκατονταπλασίονα λήψεται, καί ζωήν αἰώνιον κληρονομήσει». Ναί, ἀδελφαί μου ἠγαπημένοι, σώσωμεν ἡμῶν τās ψυχάς. Καί ταῦτα αὐτῆς ὁμιλούσης πρός αὐτάς ἔρχονται παρά τήν θάλασσαν καί εὐρίσκουσι πλοιάριον μέλλον ἀποπλέειν· καί ἐμβᾶσαι εἰς αὐτό ἐπιτηδεῖου ἀνέμου ἐπιτυχοῦσαι, ἐντός ὀλίγων ἡμερῶν ἔφθασαν εἰς τήν Ἀλεξάνδρειαν. Κάντεῦθεν πάλιν ἐξελθοῦσαι ἦλθον ἐν τῇ Κῶν νήσῳ· πανταχοῦ γάρ ἔφευγον τοῦ ἀγνώριστον τόπον καταλαβεῖν, πρός τό ἀναζητουμένας αὐτάς μή εὐρεθῆναι ὑπό τῶν γονέων. Ἀφόβως οὖν αὐτῶν (φ. 116αον) διαγουσῶν, μετήλλαξαν πάλιν τό σχῆμα εἰς τό γυναικεῖον, καί οἰκημα μισθωσάμεναι ἐν ἰδιάζοντι τόπῳ, ᾠκουν ἐν αὐτῷ τόν Θεόν παρακαλοῦσαι πέμψαι αὐτοῖς ἄνθρωπον τόν δυνάμενον αὐτῶν προνοήσασθαι. Παρήγεσεν οὖν ἡ ἁγία Αὐτή τās ἑαυτῆς θεραπαινίδας λέγουσα. Παρακαλῶ ὑμᾶς διά τόν Κύριον ἀδελφαί μου, παραφυλαξώμεθα τοῦ ἀπαγγεῖλαι τι νί τήν πατρίδα ἡμῶν, ἢ τόν σκοπόν ἡμῶν, δι' ὃν ἐξῆλθομεν, ἢ τό ὄνομά μου, ἵνα μή, ὡς εἰκός, καί διά τοῦ ὀνόματος καί τῆς πόλεως ἀναζητήσαντες οἱ γονεῖς

μου εὐρωσιν ἡμᾶς. Ὁρκίζω οὖν ὑμᾶς τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τοῦ φυλάξαι μέχρι τέλους τῆς ζωῆς Μου ταῦτα πάντα, καί μη-(φ. 116 βον)δενί ἐξειπεῖν τι τῶν γεγενημένων ἢ γενησομένων παρ' ἡμῶν.

Ἄλλ' εἴτις ἐπερωτᾷ ὑμᾶς τό ὄνομά μου, εἶπατε αὐτῷ, ὅτι Ξένη καλεῖται. Ταῦτα δέ αὐτῆς εἰπούσης, καί συνθεμένων αὐτῶν φυλάττειν καθ' ἑαυτάς ταῦτα πάντα, θεῖσα τά γόνατα σὺν αὐταῖς, ἤρξατο κλαίειν ἢ ἀμνάς τοῦ Θεοῦ καί λέγειν. «Ὁ Θεός ποιήσον μεθ' ἡμῶν ἔλεος τῶν ξένων καί ταπεινῶν καί ἀπεριστάτων τά ἐλέη σου καί τούς οἰκτιρμούς σου, καθὼς ἐποίησας μετὰ τῶν Ἁγίων σου πάντων, καί κατάπεμψον ἡμῖν ἄνθρωπον τόν ἀρεστόν ἐνώπιόν σου Δέσποτα, παρ' ᾧ δυνάμεθα καί ἡμεῖς αἱ ταπειναί σωθῆναι». Καί ταῦτα αὐτῆς προσευξαμένης, ἐξελθοῦσαι ἐκ τοῦ οἰκήμα-(φ. 117 αον)τος ἔνθα ᾤκουν, θεωροῦσι, καί ἰδοῦ ὡς ἀπό τοῦ λιμένος ἤρχετο πρεσβύτης ἱεροπρεπῆς ἀσκητικόν ἔχων εἶδος, τό πρόσωπον δέ ὡς ἀγγέλου, ὄντινα ἰδοῦσα ἢ τοῦ Θεοῦ δούλη, δραμοῦσα προσέπεσε τοῖς ποσὶ τοῦ ἀνδρός κλαίουσα καί λέγουσα. Ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, τήν Ξένην ἐπὶ ξένης μή παρίδης, μή ἀποστραφῆς τήν ἀπερίστατον· μή ἀποπέμψης τήν δέησιν ἐμοῦ τῆς ταπεινῆς καί ἀμαρτωλοῦ, ἀλλά μίμησαι τόν Ἀπόστολον Παῦλον, καί ὁδηγός ἡμῶν γενοῦ καί διδάσκαλος καθὼς αὐτός τῆς ἀγίας Θέκλης ἐγένετο, μνήσθητι τῆς μελλούσης γενέσθαι τοῖς δικαίοις ἀνταποδόσεως τοῦ φιλανθρώπου καί ἐλεήμονος Θεοῦ, καί σῶσόν με ἅμα ταῖς δυσὶ ταύταις ἀδελφαῖς (φ. 117βον). Καί ταῦτα ἀκούσας ὁ ἱεροπρεπῆς τοῦ Θεοῦ δούλος, καί κινηθεὶς πρὸς δάκρυα λέγει Αὐτῇ. Τί θέλεις ἵνα ποιήσω ὑμῖν; ἢ δέ εἶπεν· ἵνα μετὰ Θεόν γενῆς ἡμῶν ὁδηγός πατήρ τε καί διδάσκαλος, καί ὁδηγήσης ἡμᾶς, ὅπου οἶδας, ὅτι σωζόμεθα, ὅτι ξέναί ἐσμέν καί οὐκ οἶδαμεν, ποῦ ἀπελθεῖν, διότι αἰσχυνόμεθα ἔμπροσθέν τινος. Ὁ δέ πρὸς αὐτάς ἔφη. Πόθεν ἐστέ, καί δι' ἣν αἰτίαν πάρεστε ἐνταῦθα; Ἡ δέ ἀγία τοῦ Θεοῦ παρθένος ἔφη. Ξεναί ἐσμέν δοῦλαι τοῦ Θεοῦ καί γέγονεν ἡμῖν συμφωνία τοῦ ἐξελθεῖν ἐκ τῆς ἰδίας πόλεως καί ἐλθεῖν ἐν τοῖς τόποις τούτοις. Τόν Θεόν οὖν παρεκαλοῦμεν ἐκάστης ἡμέρας (φ. 118αον) πέμψαι ἡμῖν ἄνθρωπον, δι' οὗ καί ἡμεῖς δυνησόμεθα σωθῆναι. Ἰδοῦ οὖν ἔδειξεν ἡμῖν ὁ Θεός τήν σὴν Ὁσιότητα, δυναμένην ἀντιλαβέσθαι τῆς ἀσθενείας ἡμῶν. Ὁ δέ πρὸς αὐτάς ἔφη. Πιστεύσατέ μοι ἀδελφαί, ὅτι καγὼ ξένος εἰμί τῶν ἐνταῦθα, καί ἄρτι, ὡς βλέπετέ με, ἀπό τῶν ἁγίων τόπων παραγέγονα εὐξάμενος, καί ἀπέρχομαι πάλιν εἰς τήν πατρίδα μου· λέγει αὐτῷ ἢ τοῦ Θεοῦ δούλη· ποίων μερῶν τυγχάνει ἢ ὀσιότης σου, Κύριέ μου; ὁ δέ ἔφη· τῶν μερῶν εἰμι τῆς Καρίας, πόλις δέ μοι ἐπικαλουμένη Μύλασα. Λέγει αὐτῷ πάλιν τοῦ Χριστοῦ νύμφη· δέομαι τῆς ὀσιότητός σου (φ. 118 βον). Καί τίς ἢ ἀξία, ἦνπερ ἔχετε; ὁρῶ γάρ ἔχοντά Σε πρόσχημα ἐπισκόπου· ἔφη αὐτῇ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος· συγχώρησόν μοι, ἀδελφή, ἄνθρωπός εἰμι ἀμαρτωλός καί ἀνάξιός τοῦ μοναχικοῦ σχήματος τυγχάνω· διά δέ τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ Θεοῦ πρεσβύτερός εἰμι καί ἡγοῦμαι ὀλίγων ἀδελφῶν μοναστηρίου τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Ἀνδρέου, τό δέ ὄνομά μου Παῦλος καλοῦμαι. Ταῦτα ἢ τοῦ Χριστοῦ δούλη ἀκούσασα ηὐχαρίστησε τῷ Θεῷ λέγουσα. Δόξα σοι ὁ Θεός, ὅτι εἰσήκουσάς μου τῆς ταπεινῆς καί ἔπεμψας κάμοι ὡς Θέκλῃ τόν Παῦλον, ἵνα με σώσης σὺν ταῖς δυσὶ μου ταύταις ἀδελφαῖς. Λέγει οὖν αὐτῷ ἢ Παρθένος. Δέομαί σου δοῦλε (φ. 119 αον) τοῦ Θεοῦ, τάς ξένας τάς ἐρήμους μή παρίδης, ἀλλά μετὰ Θεόν γενοῦ ἡμῖν πατήρ. Λέγει αὐτῇ πάλιν ὁ ὄσιος τοῦ Θεοῦ δούλος· εἶπον ὑμῖν, ὅτι καγὼ ξένος εἰμί, καί ᾧδε

ὕμιν τι ποιῆσαι οὐκ ἔχω, εἰ δέ ἔρχεσθε πρὸς τὴν πόλιν μου, ἐλπίζω, ὅτι ποιεῖ μεθ' ἡμῶν ὁ Θεὸς τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· καὶ γὰρ κατὰ τὴν δύναμίν μου φροντίζω ὑμῶν. Τῶν δὲ μετὰ δακρύων προσπεσουσῶν τοῖς ποσίν αὐτοῦ καὶ λεγουσῶν, ναί, δοῦλε τοῦ Θεοῦ, λάβε ἡμᾶς μετὰ Σοῦ, ἐρχόμεθα, ὅπου κελεύεις, μόνον ποίησον ἔλεος μετὰ τῆς ξενιτείας ἡμῶν, καὶ γενοῦ ἡμῶν ὁδηγὸς πρὸς τὴν ζωὴν. Λαβὼν οὖν αὐτάς μεθ' ἑαυτοῦ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, ἔρχεται ἐν τῇ Μυλασέων πόλει καὶ οἰκίσματα ἐν ἰδιάζοντι τόπῳ (φ. 119 βον) εὐροῦσαι, πλησίον ὄντα τῆς τοῦ Θεοῦ ἁγίας ἐκκλησίας καὶ τοῦ καλουμένου ἱεροῦ. Ταῦτα ὠνησαμένη ἡ Παρθένος τοῦ Χριστοῦ, καὶ ποιήσασα ἐν αὐτοῖς ἐντεκτήριον τοῦ ἁγίου Στεφάνου τοῦ πρωτομάρτυρος, ἐντὸς ὀλίγου χρόνου συνεστήσατο μοναστήριον Παρθένων, καὶ ἐφρόντιζεν αὐτῶν ὁ ὁσῖος Παῦλος. Οὐδεὶς οὖν τὸ παράπαν ἔγνω ἐν τῇ ζωῇ αὐτῆς, ἢ τίς κέκληται, ἀλλὰ τὸ κύριον αὐτῆς ὄνομα πᾶσιν ἔλεγεν, ὅτι Ξένη καλοῦμαι. Τοῦ δὲ κυρίου Παύλου λέγοντος, ὅτι ἐκ τῆς Κῶων πόλεως ἔλαβεν αὐτάς, ἐνομιζέτο πᾶσιν ἐκεῖθεν αὐτάς εἶναι ὄθεν (φ. 120αον) καὶ τὸ μοναστήριον αὐτῆς Κῶιον ὠνόμαζον. Μετ' οὐ πολὺν δὲ χρόνον τοῦ ἐπισκόπου Κυριακοῦ (ἐν ἐτέρῳ χειρογρ. βίῳ γράφεται Κυρίλλου) ἀναλύσαντος ἐν Κυρίῳ, πᾶσα ἡ πόλις ἐψηφίσαντο εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ τὸν κύριον Παῦλον, καὶ χειροτονεῖται εἰς ἐπίσκοπον τῆς εἰρημένης πόλεως. Εἰσελθὼν οὖν ἐν τῷ Ἀσκητηρίῳ τῶν Παρθένων ὁ κύριος Παῦλος, πείθει τὴν κυρίαν Ξένην καὶ χειροτονεῖ αὐτὴν διάκονον. Αὕτη τοίνυν ἡ ὄντως ἐν σώματι τὸν ἀγγελικὸν βίον ζήσασα, τοσοῦτον ἑαυτὴν εἰς τὸν τῆς ἀσκήσεως ἐξέδωκε τρόπον, καίπερ ἀπὸ ἀβροτάτου καὶ τρυφηλοῦ βίου τυγχάνουσα, ὡς ξένην καὶ καινὴν παρά πάντα (ἴσ. πάντας) τὴν μοναχικὴν ἀναβαίνειν αὐτὴν ὁδόν. Ὡς (φ. 120 βον) ἐκ τῆς ἄγαν αὐτῆς ἐγκρατείας καὶ αὐτοῦς τοὺς δαίμονας φρίξαντας αὐτῆς τὸ αὐστηρὸν τῆς ἀσκήσεως ὑποχωρῆσαι· καὶ μήτε προσεγγίσει αὐτὴν τολμᾶν ἤσθιε γὰρ διὰ δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν ἔστι δὲ ὅτε καὶ τὴν ἐβδομάδα ἄσιτος διεκαρτέρει· ἐρχομένη δὲ ἐπὶ τροφήν, οὐ λαχάνου ἐγεύετο, οὐκ ὀσπραίου, οὐκ οἴνου, οὐκ ἐλαίου, οὐκ ὀπώρας τινός, οὔτε πᾶν ὃ διὰ πυρός εἶχε τὴν χρῆσιν, εἰμὴ μόνον βραχὺ τι ἄρτου, καὶ τοῦτον βρέχουσα τοῖς οἰκείοις δάκρυσιν τὴν ἐναπομένουσαν σποδιάν ἐν τῷ θυμιατηρίῳ, ταύτην συμάσσουσα μετὰ τοῦ ἄρτου οὕτως ἤσθιεν· καὶ τοῦτο ἐπὶ πάντα τὸν τῆς ζωῆς αὐτῆς ἐποιεῖτο (φ. 121αον) χρόνον, τὸ προφητικὸν ἐκεῖνο πληροῦσα λόγιον τὸ «Ὅτι σποδὸν ὡσεὶ ἄρτον ἔφαγον καὶ τὸ πόμα μου μετὰ κλαυθμοῦ ἐκίρνων». Πᾶσαν δὲ ἐσπούδαζε τὴν ἀδελφότητα λαμβάνειν τὴν πολιτείαν αὐτῆς· μόναι δὲ αἱ δύο αὐτῆς παιδίσκαι παρετηροῦντο κρυπτῶς, τὸ τί διαπράττεται, ζηλοῦσαι καὶ αὐταὶ τὴν καλλίστην αὐτῆς πολιτείαν. Τῇ ὑπερβολῇ τοίνυν τῆς ἐγκρατείας, τοσαύτη ἦν ἀγρυπνία ἐν αὐτῇ, ὡς ἀπὸ ἐσπέρας μέχρι τῆς ὥρας τῶν εὐχῶν, ἐν ἧ αἱ ἀδελφαὶ ἐν τῷ εὐκτηρίῳ συνήγοντο, ἰστάναι διὰ πάσης τῆς νυκτός ἐκτετακυῖα τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν προσεύχεσθαι· (φ. 121 βον) καὶ οὕτως ἐφ' ἐκάστης κατελαμβάνετο ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν πασῶν. Ἄλλοτε πάλιν τιθεῖσα τὰ γόνατα αὐτῆς ἀπὸ ἐσπέρας ἕως πρωῖ διεκαρτέρει πᾶσαν τὴν νύκτα κειμένη κλαίουσα καὶ προσευχομένη. Καὶ ταῦτα οὕτως ποιοῦσα τοσαύτη ταπεινοφροσύνη συνέζη, ἀπασῶν ὑποκάτω ἑαυτὴν λογιζέσθαι εἶναι. Τίς ἂν ἐπέλθοι τὰς ἄλλας αὐτῆς ἀρετάς; ποῖος δὲ λόγος ἀρκέσει ἡμῖν εἰς τὰ ταύτης κατορθώματα; τί γὰρ εἴπωμεν αὐτῆς; τὸ ἀόργητον; οὐδέ γὰρ εἶδέ ποτέ τις ὀργιζομένην· ἀλλὰ τὸν ἀκενόδοξον βίον; τὸ ἀσχημάτιστον εἶδος;

τήν ἀκαλλώπιστον ὄψιν; τήν ἀτάραχον καρδίαν; ποῖον γάρ κατόρθωμα (φ. 112αον) οὐκ ἦν ἐν αὐτῇ; διηνεκῆς ἀγρυπνία, ἄμετρος ἀγάπη, ὑπερβολή ἐγκρατείας, πάντων τῶν ταπεινῶν ἐγκαλλώπισμα, ἁμαρτωλοῖς συμπαθοῦσα, πεπλανημένους ὀδηγοῦσα· περί δέ ἐνδυμάτων περιττόν ἐστι καί λέγειν, τῶν γάρ πάντων ῥακοδυτούντων ἀνάξια ἦν τά τῆς συμπαθεστάτης ταύτης σκεπάσματα, καί πᾶς ὁ ταύτης βίος ἐν κατανύξει χαρᾶς καί συνεχεῖ δακρύων πηγῇ ὑπάρχει. Καί ἦν ἰδεῖν πηγὴν μᾶλλον ἐν καιρῷ καύσωνος ἀπολείπουσαν τό ἑαυτῆς ὕδωρ, ἢ τοὺς ἀμετεωρίστους αὐτῆς καί εἰς τόν Χριστόν ὀρῶντας ὀφθαλμούς (φ. 122 βον) διαλείπειν δακρύων ποτέ.

Αὕτη τοίνυν ἡ ἀείμνηστος τόν τόνδε μέλλουσα ἀπολιμπάνειν βίον καί τῆς μνήμης οὔσης τοῦ ἁγίου Ἐφραίου (ἐν τῷ ἄλλῳ χειρογρ. βίῳ γράφεται Ἐφραῖμ) ἐπισκόπου γενομένου τῆς εἰρημένης τῶν Μυλάσων πόλεως, καί τοῦ ὁσίου Παύλου ὄντος ἐν τῇ Λευκῇ κώμῃ σὺν πάσῃ σχεδόν τῇ πόλει, ἔνθα καί ἀπόκειται ὁ ἅγιος Ἐφραῖος, προσκαλεσαμένη πάσας τὰς ἀδελφάς ἐν τῷ εὐκτηρίῳ τοῦ ἀσκητηρίου ἤρξατο λέγειν αὐταῖς. Κυρίαί μου καί ἀδελφαί, οἶδα ἐγώ, ἦνπερ ἐποιήσατε φιλανθρωπίαν μετ' ἐμοῦ, καί τό ὅπως ἀντελάβεσθέ μου ἅμα τῇ ἀσθενείᾳ μου (φ. 123αον) καί τήν ξενιτείαν μου ἐσκεπάσατε· καί τανῦν δέομαι ὑμῶν· ἐπεκτεῖνατε τήν ἀγάπην ὑμῶν ἐν ἐμοί, τῇ δούλῃ ὑμῶν, καί μέμνησθέ μου τῆς ἁμαρτωλοῦ καί ξένης ἐν ταῖς πρὸς Κύριον ἡμῶν ἀναπεμπομέναις ἰκετηρίαις, ἵνα μὴ ἐμποδίσωσί με αἱ ἁμαρτίαι μου· ἀλλά διὰ τῶν προσευχῶν ὑμῶν ἀκωλύτως ἀξιοθῶ προσελθεῖν τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ· ὡς ὀρῶ γάρ τό ἐμοῦ τέλος καί ὀδύνη ἔχει τήν ψυχὴν μου καί λύπη πολλή, ὅτι ἀσύντακτος ἐξέρχομαι ἀπό τοῦ σώματος, μὴ παρόντος τοῦ ὁσίου Ἐπισκόπου καί πατρός ἡμῶν Παύλου (φ. 123 βον), ἀλλ' οὕτως ἐλεήθητε, τόν ἐμόν ἀναπληρώσατε τόπον, καί ἐλθόντι αὐτῷ εἶπατε, ὅτι εἶπεν ἡ ταπεινὴ Ξένη· «διὰ τόν Θεόν τῆς ξενιτείας μου Πάτερ μνήσθητι, ὅτι σὺ ὠδήγησας καί ἤγαγες ἡμᾶς εἰς τήν ζωὴν ταύτην, καί εὐξαι ὑπὲρ ἐμοῦ, ἵνα μὴ κατασχύνη μέ ὁ Κύριος ἀπό τῆς προσδοκίας μου». Καί ταῦτα αὐτῆς λεγοῦσης ἤρξαντο κλαίειν καί λέγειν πρὸς αὐτήν. Δέσποινα ἡμῶν καί ὀδηγέ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ἔασαι ἡμᾶς βούλει ὀρφανάς καί ἀπεριστάτους; ἵνα τίς ἡμᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τήν ζωὴν; ἵνα τίς ὑπερεύξηται τῆς ῥαθυμίας ἡμῶν; μὴ Δέσποινα ἡμῶν ἐν τοιοῦτῳ καιρῷ μὴ ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς· μνήσθητι, ὅτι αὐτὴ ἡμᾶς συνήγαγες εἰς τήν μάνδραν Σου ταύτην, φρόντισον τῶν ψυχῶν ἡμῶν Δέσποινα, καί παρακάλεσον τόν Θεόν τοῦ δοθῆναί Σοι ἔτι μικρόν χρόνον, ἕνεκεν ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, ἵνα καί ἡμᾶς ὀδηγήσῃς εἰς τήν ζωὴν. Ἦρξαντο οὖν καί αἱ δύο αὐτῆς παραμονάρια, ἠγουν παιδίσκαι, κυλίεσθαι εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς, κλαίουσαι καί αὐταί πικρῶς καί λέγουσαι· ἔἰς ἡμᾶς, Δέσποινα ἡμῶν; καί ἀπέρχη ἐκτός ἡμῶν; ἵνα τί διαπραξώμεθα αἱ ξέναι ἐπὶ ξένης; οὐαὶ ἡμῖν (φ. 124 βον), ὅτι ἡμελήσαμεν ἑαυτῶν καί διὰ τοῦτο μόνας ἡμᾶς καταλιπεῖν βούλεται ἡ κυρία ἡμῶν· μνήσθητι τῆς ξενιτείας ἡμῶν, ἧς ἐκοινωνήσαμεν σοι, μνήσθητι, ὅτι ἅπαντα σοῦ ὑπηκούσαμεν· μνήσθητι ἡμῶν καί δεήθητι ὑπὲρ ἡμῶν τοῦ Θεοῦ συμπαραλαβεῖν καί ἡμᾶς, ἵνα μὴ χωρισθῶμεν ἀπό σοῦ. Πολλοῦ οὖν κλαυθμοῦ καί ταραχῆς γενομένης, ἤρξατο καί αὐτὴ ἡ κυρία Ξένη κλαίειν καί λέγειν. «Οἶδατε ἀδελφαί μου πρό πόσων χρόνων κράζει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ὅτι: «Οὐ βραδύνει Κύριος τῆς ἐπαγγελίας, ὡς τινες βραδύτητα ἠγοῦνται, ἀλλὰ μακροθυμεῖ εἰς ἡμᾶς μὴ βουλόμενός τινα ἀπολέσθαι, ἀλλὰ πάντας εἰς μετά-

νοϊαν (φ. 125αον) χωρησαι· ἤξει δέ ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτῃς». Γιγνώσκουσαι οὖν ἀδελφαί μου ταῦτα μή ἀμελήσωμεν ἑαυτῶν ἐν τῷ μικρῷ χρόνῳ τούτῳ, ἀλλά γρηγορήσωμεν, ἀνάψωμεν τὰς λαμπάδας ἑαυτῶν, ἐτοιμάσωμεν ἑαυτὰς εἰς ἀπάντησιν τοῦ νυμφίου, διότι οὐκ οἶδαμεν ποῖα ὥρα μέλλει φωνεῖν ἡμᾶς ὁ Κύριος ἡμῶν. Ἴδού γάρ ὁ ἀμητός παρέστηκεν, καὶ οἱ ἐργάται εὐτρεπεῖς, καὶ μόνον τοῦ Δεσπότη τοῦ νεῦμα ἐκδέχονται». Καὶ ταῦτα Αὐτῆς λεγούσης πασῶν κλαιουσῶν, καὶ εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς κειμένων, τὰς χεῖρας αὐτῆς εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνατείνασα, μετὰ πολλῶν δακρῶν, προσηύξατο λέγουσα (φ. 125 βον). «Ὁ Θεὸς ὁ μέχρι τῆς σήμερον σκεπάσας μου τὴν ξενιτείαν, ἐπάκουσόν μου τῆς ταπεινῆς καὶ ἀμαρτωλοῦ δούλης Σου, καὶ μνήσθητι πασῶν τῶν δούλων Σου, τῶν ἀδελφῶν μου τούτων, καὶ φύλαξον αὐτάς, καὶ σκέπασον ἀπὸ πάσης ἐπιβολῆς τοῦ ἀλλοτρίου εἰς δόξαν καὶ ἔπαινον τοῦ Χριστοῦ σου, δέομαί σου ὁ Θεὸς μου, μνήσθητι καὶ τῶν δύο τούτων μου ἀδελφῶν τῶν συνξενιτευσασῶν μοι διὰ τὸ ὄνομά Σου τὸ ἅγιον, καὶ ἐν τῇ προσκαίρῳ ταύτῃ ζωῇ οὐκ ἐχωρίσθησάν μου, μηδέ ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου χωρίσης ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ νυμφῶνός Σου» (φ. 126). Καὶ ταῦτα Αὐτῆς εὐξαμένης, παρεκάλεσε πάσας ἐνδοῦναι αὐτῇ μικρόν. Πασῶν δὲ ἐξελθουσῶν, ἀποκλείσασα ἑαυτήν ἐν τῷ εὐκτηρίῳ, αἱ δύο Αὐτῆς παραμονάρια καὶ μόναι ἔξωθεν τῶν θυρῶν παρετήρουν, καὶ θεωροῦσι θήσασαν τὰ γόνατα αὐτῆς καὶ προσευχομένην· ἐπὶ πολλάς δὲ ὥρας κειμένης αὐτῆς, ἄφνω φῶς ἔλαμψεν ἐν τῷ εὐκτηρίῳ ὡς ἀστραπῆς εἶδος, καὶ πλῆθος εὐωδίας ἀνῆλθεν ἐκ τοῦ οἴκου· αἴτινες εὐθέως εἰσελθοῦσαι εὖρον ἀναπεπαυμένην ἡμέρα Σαββάτῳ ὥρα ἕκτη. Ἐξελθοῦσαι οὖν αἱ δύο αὗται κλαίουσαι, ἐφώνουν τὰς ἀδελφάς (φ. 126 βον) λέγουσαι. Μητέρες ἡμῶν καὶ ἀδελφαί, δεῦτε θρηνήσωμεν τὴν κοινὴν ἡμῶν ὀρφανίαν, δεῦτε κοψώμεθα τὸ τῆς κοινῆς ἡμῶν ἀδελφότητος τεῖχος, ἐγυμνώθημεν τῆς σεμνοπρεποῦς μητρός, ἀπῆλθεν ἡμῶν ἡ σύζυγος καὶ μεμονώμεθα· Ξένη γάρ ἡ ἁγία Μήτηρ ἡμῶν κεκοίμηται. Πασῶν δὲ συνελθουσῶν ἐν τῷ εὐκτηρίῳ, καὶ εὐρουσῶν αὐτήν ἀναπεπαυμένην, ἐγένετο κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς μέγας. Ὁ δὲ φιλόανθρωπος Θεὸς δεῖξαι βουλόμενος πᾶσιν, οἷος ἐπὶ τῆς γῆς ἐκρύπτετο θησαυρός, μέγιστον σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ ἐφάνερωσε· μετὰ γάρ τὸ παραδοῦναι τοῦ Θεοῦ τὴν Παρθένον τὸ πνεῦμα, μεσούσης ἡμέρας καὶ αἰθρίας οὐσης, ἐφάνη ἐν τῷ οὐρανῷ στέφανος δι' ἀστέρων ἔχων ἐν τῷ μέσῳ σταυρόν, καὶ πᾶσιν ὠρᾶτο τὸ σημεῖον τοῦτο. Πάντων οὖν τῶν πολιτῶν καὶ τοῦ ὀσίου ἐπισκόπου Παύλου ἔτι ἐν τῇ Λευκῇ κόμῃ ὄντος, καὶ τοῦ σημείου τούτου ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ θαυμαζόντων καὶ ἀπορούντων, τὸ τί ἂν εἴη, γνοὺς τῷ πνεύματι ὁ ὀσιος ἐπίσκοπος Παῦλος ἐπὶ παντός πλήθους εἶπεν. Ἡ κυρία Ξένη ἐκοιμήθη καὶ αὐτῆς ἐστὶ τοῦτο τὸ σημεῖον τοῦ στεφάνου. Καὶ εὐθέως ἐξῆλθεν πληρώσας τὴν λειτουργίαν, καὶ ἐπηκολούθησαν αὐτῷ, πᾶς ὁ ὄχλος ὁ ἐν τῇ ἐορτῇ. Ἀνελθόντες οὖν ἐν τῇ πόλει, εὖρον, ὡς εἶπεν αὐτοῖς τὴν Κυρίαν Ξένην ἀναπεπαυμένην. Συνέδραμε δὲ πλῆθος πολὺ σφόδρα ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν ἐν τῷ μοναστηρίῳ, καὶ διὰ τὸ σημεῖον τὸ φαινόμενον ἐν τῷ οὐρανῷ ἔκραζον καὶ ἔλεγον. Δόξα σοι Ἰησοῦ Χριστέ, ὅτι πλῆθος ἔχεις ἁγίων κρυπτῶς εὐαρεστούντων σοι. Δόξα σοι ὁ Θεὸς ὁ σαρκωθείς καὶ σταυρωθείς δι' ἡμᾶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς, ὅτι ἐφάνερωσας πᾶσιν, οἷον εἶχες θησαυρόν κρυπτόμενον ἐνταῦθα (13η). Δόξα σοι ὁ Θεός, ὅτι καὶ τὴν ταπεινὴν τῶν Μυλασέων πόλιν τοιοῦτου κειμηλίου γυναικὸς ἠξίωσας. Καὶ πάντων δοξαζόντων τὸν Θεόν, καὶ τοῦ σταυροῦ

ἐν τῷ κύκλῳ δηλουμένου πᾶσιν ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁ φιλόχριστος τῆς πόλεως λαός ζήλω θεοσεβείας ἐπαρθείς, ἐξαιρέτως δὲ τῶν γυναικῶν τὰ πλήθη προσελθόντα τῷ ἐπισκόπῳ ἐβόων μετά φωνῆς μεγάλης λέγοντα: Μὴ κρύψης τῆς πόλεως ἡμῶν τὴν δόξαν, Ὅσιε, τοῦ σιγηθῆναι τὸν ἔπαινον ἡμῶν. Μὴ κρύψης τὸν μαργαρίτην τὸν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ φανερωθέντα ἡμῖν δημοσίευσον τὸν λύχνον. Ἰδῶσι πάντες ποίου δεσπότητος τυγχάνωμεν δοῦλοι· ἴδῶσιν Ἕλληνες τὸ μυστήριον καὶ ἐντραπήτωσαν, ἴδῶσιν Ἰουδαῖοι τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, καὶ γνώτωσαν, ὅτι ὁ σταυρωθεὶς παρ' αὐτῶν, Θεὸς ἐστίν. Ἰδῶσι πάντες καὶ κόψονται οἱ ἐχθραίνοντες καὶ ἐξουδενοῦντες τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ· ἴδῶσι πάντες τὴν Ξένην, τὴν ἄγνωστον, τὴν αἰχμάλωτον παρά ἀνθρώποις νομισθεῖσαν, ποίας παρά Θεοῦ ἠξίωται δόξης, ἴδῶσι πάντες τὴν πόλιν ἡμῶν, οἷας δωρεᾶς καὶ χάριτος ἠξίωται· καὶ ταῦτα καὶ πλείονα τούτων τοῦ πλήθους ἐκβοῶντος, προσελθὼν τῇ κλίνῃ ὁ ὄσιος ἐπίσκοπος ὑπέθηκεν ἑαυτοῦ τὸν αὐχένα, ὁμοίως δὲ καὶ οἱ πρεσβύτεροι βαστάσαντες τὴν κλίνην, πλήθη τε κηρῶν ἄπαντες, οὕτω τὸν Θεὸν δοξάζοντες ἤγαγον τὸ λείψανον καὶ ἔθηκαν σὺν τῇ κλίνῃ ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς πόλεως· καὶ ἐθεώρει πᾶν τὸ πλῆθος, ὅτι περιπατοῦντος τοῦ κραββάτου, ἐφαίνετο κατεπάνω τῆς κλίνης ἐπακολουθῶν ὁ στέφανος καὶ ὁ σὺν αὐτῷ Σταυρός φαινόμενος ἐν τῷ οὐρανῷ· καὶ πάλιν ἠνίκα ἀπέθεντο τὴν κλίνην ἔστηκεν ὁ στέφανος σὺν τῷ σταυρῷ κατεπάνω φαινόμενος τῆς κλίνης· συνήχθησαν δὲ πλήθη πολλὰ καὶ ἄπειρα ἐκ τῆς περιχώρου διὰ τὸ παράδοξον τοῦ θαύματος, ὡς πᾶσαν τὴν πόλιν πληρωθῆναι τοῦ ὄχλου. Πᾶσαν οὖν τὴν νύκτα τῆς ἀγίας Κυριακῆς ἔμειναν πάντες σὺν τῷ Ἐπισκόπῳ ἐκεῖ διανυκτερεύοντες. Πολλαὶ δὲ ἰάσεις καὶ θεραπείαι ἐγένοντο. Πᾶς γὰρ ὅστις ἐν νόσῳ μακρᾷ ἢ πάθει ἀνιάτῳ ἐκεκράτητο, προσελθὼν καὶ ἀψάμενος τῆς κλίνης, εὐθέως ἀπηλλάσσετο τῆς ἐπικειμένης αὐτῷ νόσου. Παρελθούσης οὖν τῆς νυκτός, περὶ ὥραν τρίτην τῆς νυκτός Κυριακῆς, ἐκήδευσαν τὸ ἅγιον σῶμα τῆς ὁσίας Ξένης, καὶ ἤγαγον ψάλλοντες εἰς τὸν καλούμενον Σικίνιον τόπον, ὅς ἐστιν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς πόλεως πρὸς νότον, ἔνθα καὶ ὄρκισεν ἡ ἀγία τεθῆναι αὐτῆς τὸ λείψανον. Ἐθεώρει οὖν πᾶς ὁ ὄχλος, ὅτι τοῦ σώματος Αὐτῆς βασταζομένου καὶ περιπατοῦντος τοῦ κραββάτου, ἐκινεῖτο καὶ ὁ κύκλος σὺν τῷ σταυρῷ ὁ φαινόμενος ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ πάλιν ἠνίκα ἀπετέθη ἡ κλίνη εἰστήκει καὶ αὐτός· προσῆλθον οὖν πάντες, ὅσοι ἴσχυσαν ἐκ τοῦ ὄχλου πίστει πολλῇ καὶ τὰ ἐπικείμενα τῷ λειψάνῳ σινδόνια διμερίσαντο κατὰ βραχύ, εἰς ἰατρειάν παντοίου νοσήματος. Μυρίσας οὖν τὸ σῶμα ὁ Ἐπίσκοπος σὺν τῷ τιμίῳ Αὐτοῦ κλήρῳ ἀπέθεντο ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐν μνημείῳ καινῷ, καὶ εὐθέως ἀπεκρύβη καὶ ὁ φαινόμενος ἐν τῷ οὐρανῷ στέφανος σὺν τῷ Σταυρῷ. Πολλαὶ οὖν καὶ μέχρι τοῦ νῦν γίνονται ἰάσεις ἐν τῷ τόπῳ, ἔνθα κατὰκειται τὸ λείψανον τῆς ὁσίας Ξένης τοῖς μετὰ πίστεως προσερχομένοις. Οὐ μετὰ πολὺ δὲ καὶ ἡ μία αὐτῆς παραμοναρία ἀνεπαύθη, καὶ μετ' ὀλίγον εὐθέως καὶ ἡ ἄλλη, καὶ ἔθαψαν καὶ αὐτὰς ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῆς. Μελλούσης οὖν ἀναπαύεσθαι τῆς τελευταίας ἀδελφῆς, προσῆλθον πᾶσαι αἱ παρθένοι ὀρκίζουσαι αὐτὴν φανερῶσαι αὐταῖς ἅπαντα τὰ κατὰ τὴν κυρίαν Ξένην. Θεωροῦσα οὖν ἑαυτὴν πρὸς τέλος ἔχουσαν, ἅπαντα αὐταῖς ἐξεῖπε κατὰ ἀκρίβειαν, καὶ τὸ πόθεν γέγονεν, καὶ ἐκ ποίων γονέων ἐπιδόξων, καὶ δι' ἣν αἰτίαν, καὶ τὸ ὅπως ἔφυγον (15η) τὴν πατρίδα αὐτῶν, καὶ ὅτι ἔκρυβεν ἑαυτῆς διὰ τὸν Θεὸν τὸ ὄνομα, ἐπεὶ ἐν τῇ ζωῇ ἀμφοτέρων οὐδεὶς τοῦτο ἔγνω· ἔλεγε δὲ ὅτι ἑαυτὴν

ὠνόμασε Ξένην, ἐπεὶ ἐν τῇ πόλει αὐτῆς Εὐσεβία ἐκέκλητο. Αὕτη ἡ πολιτεία τῆς τοῦ κόσμου καὶ οὐρανοπολίτιδος, τῆς μετὰ σαρκὸς ἰσαγγέλου. Ἐν Θεῷ ἀγάλλεται, τὴν πόλιν διαφυλάττει, οὐδέ γάρ ὁ θάνατος τὴν δύναμιν ἐνέκρωσεν, οὐδέ τόπος τὴν εὐεργεσίαν ἐμάρανεν· ἐξεδύσατο τὸ σῶμα ὡς ἱμάτιον, ἐνέκρωσε τὸν διάβολον ὡς ὄφιν, ἐλογίσατο τὸν κόσμον καὶ τὰ τοῦ κόσμου ἅπαντα εἰς οὐδέν, ἐφύλαξεν ὡς θησαυρόν τὴν παρθενίαν, ἀνεδήσατο τὴν πίστιν ὡς στέφανον, ἀπεγράψατο τὸν κόσμον διὰ τὸν Χριστόν. Τοῦ δὲ ὁσίου Παύλου ἔτι μικρόν ἐπιβίωσαντος χρόνον μετὰ τὴν κοίμησιν τῆς Κυρίας Ξένης τῆς ἁγίας καὶ ὁσίως τὸν βίον ἀσκησάσης, καὶ ἀμέμπως καὶ ὁσίως ποιμάναντος τὸ ἐμπιστευθέν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ποίμνιον, ἐπὶ πλεῖον ἔτι προέκοψε τῇ χάριτι, ὥστε διὰ τῶν προσευχῶν αὐτοῦ δαίμονας ἀπελαύνειν καὶ ἰάσεις ἐπιτελεῖσθαι. Παραθέμενος οὖν τῷ Θεῷ τὸ λογικόν αὐτοῦ ποίμνιον, ἀνέλυσε καὶ αὐτός ἐν Κυρίῳ καὶ ἀπέθεντο τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ἐν αὐτῇ τῇ πόλει ἐν τῷ εὐκτηρίῳ τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου Ἀποστόλου Ἀνδρέου· καὶ νῦν εἰσιν ἀμφοτέροι ἀγαλλιώμενοι ἐν Κυρίῳ μεθ' ὧν δῶη καὶ ἡμᾶς ὁ Κύριος ἔλεος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ δίκαιος Κριτής, μετὰ πάντων τῶν ἡγαπηκότων τὴν ἐπιφάνειαν Αὐτοῦ. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος σὺν τῷ ἀθανάτῳ Πατρὶ καὶ τῷ ζωοποιῷ Αὐτοῦ Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐντεγράφη ἐκ χειρογράφου τοῦ 17^{ου} αἰῶνος Κώδικος τῆς ἱερᾶς Μ. Μ. Λαύρας τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ· ἐκ τῆς βιβλιοθήκης ὑπ' ἀρ. 139. Β. 19. ἡ δὲ κατάταξις τοῦ βίου ἐν τῷ Κώδικι, ὑπ' αὐξ. ἀρ. τῶν περιεχομένων, Δ' ἐκ φ. 20 ἐκ σελ. 2 ἕκαστον· ὁ Κώδιξ ἄνευ ἀρχῆς καὶ ἄνευ τέλους.

Ὁ ἀντιγράφας Ἱερώνυμος Μ. Σιμωνοπετρίτης, μηνὶ Αὐγούστῳ 2, ἔτει σωτηρίῳ 1905.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΟΣΙΑΣ ΖΕΝΗΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΑΛΑΙΑ ΙΕΡΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΖΕΝΗΣ,
ΑΓΝΩΣΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ,

ΠΡΟΕΡΧΟΜΕΝΗ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΗΛΥΒΡΙΑΝ
ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΘΡΑΚΗΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΙ
ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΓ. ΚΑΤΑΒΕΛΟΥ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1995

000000000000

Τό δεύτερον μέρος τῆς παλαιᾶς Ἱερᾶς Ἀκολουθίας τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν
Ξένης, τό ὁποῖον καί ἀκολουθεῖ περιέχει :

- Τόν Πρόλογον τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου καί Προέδρου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὁσίας Ξένης Χαριλάου, Πρωτοπρεσβυτέρου π. Δημητρίου Ἀγ. Καταβέλου, μέ τήν καταγραφὴν τῶν τελεσθέντων ἐν τοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς ἔργων, καί τήν ἀναφορὰν εἰς τοὺς ἐγγύς συνεργάτας.
- Τήν φωτογραφίαν τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ξένης, φιλοτεχνηθείσης τό ἔτος 1945, καί εὐρισκομένης ἐπὶ τοῦ ξυλογλύπτου Τέμπλου τοῦ παλαιοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Παπαναστασίου, τό ὁποῖον τέμπλον κατεσκευάσθη τό ἔτος 1993 δαπάναις εὐσεβῶν Χριστιανῶν τῆς ἐνορίας, ἀνερχομένας εἰς τό ποσόν τῶν 5.800.000 δραχμῶν.
- Τήν φωτογραφίαν τῆς ἐξωτερικῆς ὄψεως τοῦ παλαιοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ὁσίας Ξένης, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Παπαναστασίου, ὅστις καί ἐξωραίσθη προσφοραῖς τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν τῆς περιοχῆς Χαριλάου Θεσσαλονίκης, ἀνερχομένας εἰς ποσόν ἑκατοντάδων χιλιάδων δραχμῶν.
- Τήν φωτογραφίαν τῆς ἐξωτερικῆς ὄψεως τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ὁσίας Ξένης, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαρασλῆ, εἰς ἣν καί ἐμφαίνονται αἱ πολλαπλαῖ ἐξωραϊστικά καί τεχνικά βελτιώσεις αἱ ὁποῖαι καί ἐπετελέσθησαν, ὡς ἐπίσης καί τό ἐνοριακόν πνευματικόν κέντρον τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ, τό ὁποῖον ἠκοδομήθη μέν τό ἔτος 1985, ἐβελτιώθη δέ ἐν συνεχείᾳ ἢ λειτουργικότητος του, διὰ πρώτης εὐγενοῦς δωρεᾶς τῆς ἤδη ἀποβιωσάσης Χαρικλείας Ἀναχωρλῆ, ἀνερχομένης εἰς τό ποσόν τοῦ 1.600.000 δραχμῶν, τό ὁποῖον καί προῆλθεν ἐκ τῆς ἐκποιήσεως οἰκίας τῆς ἐν λόγῳ δωρητρίας, δωρηθείσης διὰ διαθήκης πρὸς τόν Ἱερόν Ναόν τό ἔτος 1985. Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη τῆς !
- Πρόεδρος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καί Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὁσίας Ξένης, ἀπό τό 1979 ἕως καί σήμερον, Πρωτοπρεσβύτερος Δημήτριος Καταβέλος.

• Ἐκκλησιαστικοί Σύμβουλοι - Επίτροποι :

1. Ἰωακεῖμ Ἰωακειμίδης
2. Δημήτριος Σεβαστάς
3. Ἀθανάσιος Ντάλντας
4. Νικόλαος Τσιάρας
5. Παῦλος Τσαπάνης
6. Εὐάγγελος Φαντόπουλος
7. Εὐάγγελος Τσουκπτάκος
8. Ἰωάννης Πούσιος
9. Κωνσταντῖνος Τζαβαλιᾶς
10. Ἰωάννης Ἰωαννίδης
11. Διαμαντῆς Χρήστου

• Ἐντεταλμένα Κυρία :

1. Ἀριστονίκη Ντάλντα
2. Εἰρήνη Κωστοπούλου
3. Μαρία Μαυρουδίδου
4. Τριανταφυλλιά Πιλιλίδου
5. Φαίδρα Καρούση
6. Αἰκατερίνα Ἀσβεστᾶ
7. Ἀθανασία Πούσιου

Πρωτ/ρος Δημήτριος Καταβέλος.-

Ἐν Θεσσαλονίκη τῇ 4.3.1995.-

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, Ἅγιοι Πατέρες καί λαέ τοῦ Θεοῦ περιούσιε καί ἠγαπημένε !

Δράττομαι σήμερον τῆς εὐκαιρίας ἵνα ἐπανεκδόσω τὴν Ἱερὰν Ἀκολουθίαν τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ξένης, ἡ ὁποία ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῇ προτάσει καί εὐλογίᾳ τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Κυρίου Κυρίου ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ τοῦ Β΄, καί ἡ ὁποία ἐξεπονήθη ὑπὸ τοῦ Μακαριστοῦ Μοναχοῦ Γερασίμου Μικραγιαννανίτου, Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὅμως εὐρίσκομαι καί εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν ἵνα γνωρίσω πρὸς Ὑμᾶς καί πρὸς τὸν λαόν τοῦ Θεοῦ, ὅτι ὁμοῦ μετὰ τῆς ὡς ἄνω Ἱερᾶς Ἀκολουθίας, τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος καί τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ξένης συνεκδίδεται καί ἀρχαία τις Ἱερὰ Ἀκολουθία ὁμοῦ μεθ' ἑτέρων Χαιρετισμῶν τῆς Ὁσίας Ξένης, ἣτις καί ἐποιήθη ὑπὸ ἀγνώστων εἰς ἡμᾶς, γνωστῶν ὁμως εἰς τὸν Θεόν ποιητῶν, καί ἣτις ἐψάλλετο εἰς τὴν πόλιν τῶν Μυλάσσεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς ἣν ἡ Ὁσία ἀνήγειρεν Μονὴν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Πρωτομάρτυρος καί Ἀρχidiaκόνου Στεφάνου, ἐνθα ἐμόνασεν καί ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Εἰς τὴν ἐν λόγῳ Ἱερὰν Μονὴν καί πόλιν, ἡ Ὁσία, μετὰ τὴν ἁγίαν ζωὴν τῆς καί τὴν εἰς Κύριον ἐκδημίαν τῆς, ἐτιμήθη ὡς πολιοῦχος καί προστάτις. Ὡς ἐκ τούτων ἡ ἀρχαία αὐτὴ καί Ἱερὰ Ἀκολουθία ἐπανεκδίδεται εἰς μνημόσυνον αἰώνιον τῶν μακαρίων καί ἀοιδίμων πατέρων ἡμῶν τῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει καί τῇ ἐπαρχίᾳ βιωσάντων καί ἐν Κυρίῳ κοιμηθέντων, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εὐρίσκονται ἐγγεγραμμένα ἐν βίβλῳ ζωῆς.

Δράττομαι ὁμως τῆς εὐκαιρίας πέραν αὐτῶν, νά εὐχαριστήσω ἅπαντας τοὺς Ὀρθόδοξους Χριστιανούς τῆς περιοχῆς Χαριλάου, μικροὺς καί μεγάλους, νέους καί νέας, εὐπόρους καί ἀπόρους, ἀρχοντας καί ἀρχομένους, οἵτινες μέ ἐβοήθησαν καί μοῦ συνμπαραστάθησαν εἰς τό καθ' ὅλον ποιμαντικόν μου ἔργον ἀπὸ τοῦ ἔτους 1979, ὅτε καί κατεστάθην τακτικός ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὁσίας Ξένης μέ τακτικόν διορισμόν τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Κυρίου Κυρίου ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ τοῦ Β΄, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὤρίσθην Πρόεδρος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καί Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ὡς πτυχιούχος τῆς Ῥιζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, καί ὡς πτυχιούχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τὸν ὁποῖον καί εὐχαριστῶ καί εὐγνωμονῶ ἀπείρως.

Ἠγάπησα τὸν Ἱερὸν Ναόν τῆς Ὁσίας Ξένης, συνεδέθην μέ τὸν λαόν τοῦ Θεοῦ, ἠργάσθην καί ἐργάζομαι νυχθημερόν διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς ἀφ' ἑνός, καί ἀφ' ἑτέρου συνεργαζόμενος ἐν Πνεύματι Θεοῦ μέ τοὺς συνεφημέριους μου, ἀλλὰ καί μέ τὸν λαόν τοῦ Θεοῦ, διὰ τὸν ἐξωραϊσμόν καί εὐτρεπισμόν, τόσον τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαρασλῆ, ὁ ὁποῖος ἤδη κατέστη περικαλλέστατος, ὅσον καί τοῦ παλαιοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Παπαναστασίου, ὁ ὁποῖος μέ τὰ χρήματα καί τὰς εἰσφορὰς τοῦ πτωχοῦ λαοῦ, ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον, ἀνεκαινίσθη ἐκ βάθρων, μέ πολλὰς βελτιώσεις καί συντηρήσεις, αἵτινες καί ἤρχισαν ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν τῆς ἐγκαταστάσεώς μου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναόν τῆς Ὁσίας Ξένης.

Πρίν ὁμως ἀναφερθῶ εἰς τό τί ἀκριβῶς ἐπετελέσθη, θεωρῶ σκόπιμον καί ἀναγκαῖον νά ἀναφερθῶ εἰς τόν κοιμηθέντα συνεργάτην, ἀδελφόν, φίλον καί πατέρα, ὡς εἰς μνημόσυνον αἰώνιον, Αἰδεσιμολογιώτατον Πρωτοπρεσβύτερον π. Ἐμμανουήλ Ἀρχανιωτάκην. Νά εἶπω μέ εἰλικρίνειαν ὅτι μοῦ συμπαρεστάθη, ὅτι μέ ἐβοήθησεν ποιμαντικῶς, ὅτι ἠργάσθη εἰς τό κήρυγμα, εἰς τά κατηχητικά σχολεῖα, εἰς τήν φιλανθρωπίαν, εἰς τό Μυστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως, καί εἰς τά ληξιαρχικά βιβλία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἀκριβῶς διότι εἶχεν ἦθος, ἀρχάς καί ἐγνώριζεν γράμματα, πάντοτε δέ ἐκ τῶν διαλόγων καί τούς ὁποίους εἶχομεν, ἀνεφερόμεθα εἰς τούς Ἁγίους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, τούς ὁποίους καί ἐτίμα, διότι ἐπίστευεν ψυχῇ τε καί καρδίᾳ, ὅτι " τιμή Ἁγίου μίμησις Ἁγίου ". Συνεχῶς ἐλέγομεν περί τῆς ὁμολογίας τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν, καί τό ὅτι οἱ Ἅγιοι Πατέρες εἶναι τά πάγχρυσά στόματα τοῦ Λόγου καί τά μυρίπνοα ἄνθη τοῦ παραδείσου. Ἄς εἶναι αἰωνία του ἡ μνήμη, καί ὁ Θεός νά τόν ἀναπαύῃ ἐν χώρᾳ ζώντων καί ἐν σκηναῖς δικαίων. Ἐγώ τηρῶ τόν λόγον τῆς ὑποσχέσεώς μου, ὅτι θά τόν μνημονεύω ὡς εὐλαβέστατον προκάτοχόν μου. Καί πάλιν εὐχομαι νά εἶναι αἰωνία του ἡ μνήμη.

Εἶναι γνωστόν ὅτι ἀπό τήν ἀρχήν τοῦ ἔτους 1979, ἕως καί σήμερον, ὀργανώσαμεν κατά τόν καλύτερον τρόπον, τόν πνευματικόν τομέα τῆς ἐνορίας, μέ σημεῖον ἐπικεντρώσεως τήν ἀνοικοδόμησιν τοῦ ἐνοριακοῦ πνευματικοῦ κέντρου ἀκριβῶς πλησίον τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ὁσίας Ξένης. Ἐν ἐνοριακόν κέντρον μέ ὄλας τάς εὐκολίας διά ὀμιλίας αἱ ὁποῖαι γίνονται καθ' ἐκάστην Δευτέραν εἰς τάς 7.00 μ.μ., διά τούς νέους, οἱ ὁποῖοι καί παρακολουθοῦν μαθήματα καί συνάξεις, διά συμμελέτην Ἁγίας Γραφῆς διά τούς ἄνδρας, τήν ὁποίαν καί συντονίζει καθ' ἐκάστην Δευτέραν εἰς τάς 6.00 μ.μ. ὁ συνεργάτης καί βοηθός μου εἰς τό ποιμαντικόν ἔργον κ. Κωνσταντῖνος Κατράνας, Θεολόγος - Ὑποδιευθυντής τοῦ Α' Λυκείου Χαριλάου.

Ὦντως τά θαυμαστά τά ὁποῖα καί ἐποίησεν ὁ Θεός διά πρεσβειῶν τῆς Ὁσίας Μητρός ἡμῶν Ξένης, μέ τήν δραχμήν τοῦ λαοῦ Του, διά τούς Ἱερούς Ναούς τῆς Ὁσίας Του, νέον καί παλαιόν, εἶναι λίαν ἡ ἀξιόλογα, δυνάμεθα δέ νά καυχώμεθα ἐν Κυρίῳ διά ταῦτα πάντα, καί συγκεκριμένως :

Εἰς τόν παλαιόν Ἱερόν Ναόν, ἀνακατεσκευάσθησαν ἐκ βάθρων καί ἐξ ἀρχῆς ἀπασαί αἱ τοιχοποιαί καί ἡ σκεπή. Ἐγένετο ἡ ὀρθομαρμάρωσις, ἡ πλακομαρμάρωσις, ἡ ἠλεκτρική ἐγκατάστασις, ἡ περίφραξις, τό τέμπλον. Ἠγοράσθησαν πολυέλεοι, καθίσματα, στασίδια, παγκάρια, μοκέτται, καλύμματα Ἁγίας Τραπεζῆς, ξυλόγλυπται κατασκευαί διά τό Ἅγιον Βῆμα καί τήν Ἁγίαν Προσκομιδήν. Ἐτοποθετήθησαν ἠλεκτρικά σώματα, ἤτοι συσσωρευταί μέ νυκτερινόν ρεῦμα. Ἐδενδροφυτεύθη ὁ κήπος εἰς ὄλην τήν περιφέρειαν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ. Ἠγοράσθησαν χρηματοκιβώτια διά τήν ἐξασφάλισιν τῆς δραχμῆς τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἐτοποθετήθη μηχανισμός διά τήν μικράν καμπάναν, ἣτις καί προῦπήρχεν, ὡς ἐπίσης καί πλήρης μικροφωνική ἐγκατάστασις. Ἐγένοντο ἅπαντα τά ἐξωτερικά καί ἐσωτερικά ἐπιχρίσματα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἅτινα διά τοῦ λευκοῦ χρώματός των ἐντυπωσιάζουν τόν πιστόν, καί κατά τόν τρόπον αὐτόν ἀκτινοβολεῖ, ἀνακαινισμένος πλέον μέ τήν χάριν τοῦ Θεοῦ καί μέ τάς πρεσβείας τῆς Ὁσίας Ξένης πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ. Ἐδαπανήθησαν ἀρκετά χρήματα, τά ὁποῖα ἔδωσεν ὁ Θεός κατόπιν πολλῶν στερήσεων τοῦ λαοῦ Του, τόν ὁποῖον εὐχαριστῶ καί εὐγνωμονῶ.

Εἰς τόν νέον Ἱερόν Ναόν τῆς Ὁσίας Ξένης ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαρασλῆ ἐγένοντο τό μαρμαρίνον τέμπλον καί αἱ Ἅγιοι Εἰκόναί ὑπό τοῦ ἀγιογραφικοῦ οἴκου τῶν Παχωμαίων ἐξ Ἁγίου Ὀρους. Ἠγοράσθησαν καθίσματα, στασίδια, καλύμματα Ἁγίας Τραπεζῆς κεντητά καί βελούδινα, ξυλόγλυπται διά τό Ἅγιον Βῆμα, πολυέλεοι, χρηματοκιβώτια. Ἀνακατεσκευάσθησαν τά παγκάρια, τό κωδωνοστάσιον τοῦ

ἱεροῦ ναοῦ καί ἐτοποθετήθησαν κέραμοι εἰς ὄλας τὰς ἀκαλύπτους ἐπιφανείας τῆς σκεπῆς. Ἠγοράσθησαν μοκέτται καί ἐγένετο τό τέμπλον, καί ἀπό τό δεξιόν καί ἀπό τό εὐώνυμον κλίτος τοῦ γυναικωνίτου. Ἠγοράσθησαν καί ἐτοποθετήθησαν εἰς τὰ καθίσματα τοῦ γυναικωνίτου εἰδικά μαξιλάρια διά νά κάθωνται αἱ χριστιαναί κυρίες καί δεσποινίδες. Ἐγένετο ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ τρουλλίσκος, τύπου μικροῦ παρεκκλησίου, ἤτοι "Φιάλη" κατά τό ἀγιορειτικόν σχέδιον. Ἠγοράσθησαν μανουάλια καί νέα μικροφωνική ἐγκατάστασις. Ἐπίσης ἠγοράσθησαν κολῶνες "μαντεμένιες" διά τόν φωτισμόν τοῦ προαυλίου τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ ἕξ (6) τόν ἀριθμόν. Ἀντικατεστάθη ἡ ἠλεκτρική ἐγκατάστασις λόγῳ φθορᾶς τοῦ ἐξωτερικοῦ φωτισμοῦ καί ἐτοποθετήθησαν νέοι πίνακες ἠλεκτροφωτισμοῦ καί εἰς τόν παλαιόν καί εἰς τόν νέον Ἱερόν Ναόν. Ἐτοποθετήθησαν καμπάνες εἰς τό κωδωνοστάσιον τρεῖς (3) τόν ἀριθμόν, ὡς ἐπίσης καί ἠλεκτρικός μηχανισμός διά τήν κίνησιν των. Ἠγοράσθησαν Ἐπιτάφιοι ξυλόγλυπτοι καί διά τόν νέον καί διά τόν παλαιόν Ἱερόν Ναόν καί ἐφιλοτεχνήθη Ἐσταυρωμένος ὑπό τοῦ ἀγιογραφικοῦ οἴκου τῶν Παχωμαίων. Ἐγένετο Σύνθρονον ἐν τῷ Ἱερῷ Βήματι τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ καί ἐκτίσθησαν γραφεῖα διά τό ἔργον τῶν ποιμένων τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Ἠγοράσθησαν τὰ συγγράμματα τῶν Ἀγίων πατέρων, ἐγένοντο βιβλιοθήκαι ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ, ὡς ἐπίσης καί ἐν τῷ ἐνοριακῷ πνευματικῷ κέντρῳ. Ἠγοράσθη καί ἐτοποθετήθη ὁ μηχανισμός κεντρικῆς θερμάνσεως (καλοριφέρ καύσεως καί κυκλοφοριακοῦ). Ἐγένετο ἡ πλακομαρμάρωσις τῆς αὐλῆς τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ, ὁ ὁποῖος καί ἐχρωματίσθη ἔσωθεν καί ἔξωθεν δύο (2) φοράς κατά τό διάστημα τό ὁποῖον καί διηνύθη.

Θά ἦτο παράληψίς μου ἐάν δέν ἐξέφραζον τὰς εὐχαριστίας μου καί τήν εὐγνωμοσύνην μου πρός τὰς κυρίας τοῦ συμβουλίου τοῦ ἐνοριακοῦ κέντρου, ἤτοι Ἀριστονίκην Ντάλντα, Εἰρήνην Κωστοπούλου, Μαρίαν Σεβαστᾶ, Μαρίαν Μαυρουδίδου, Φαίδραν Καρούση, Ἀθανασίαν Πούσιου, Αἰκατερίναν Ἀσβεστᾶ, Ἀθανασίαν Πετσάνη, Τριανταφυλλιάν Πιλπιλίδου, Πόπην Μπαλαμπάνη, Γεωργίαν Σιποπούλου, Ἀναστασίαν Μπαμπίλα, Ἀλεξάνδραν Κοντογιάννη, Ἀγγελικὴν Τσαπάνη, Γεωργίαν Φαντοπούλου, Ἀναστασίαν Συντριβάνη, Μαρίαν Κουτιανούδη καί Βασιλικὴν Καραγιάννη. Ὅλοι αὐταί αἱ κυρίαί μαζί μέ ἄλλας τῆς ἐνορίας, ἐξυπηρετοῦν ἀφιλοκερδῶς καί ἐν φόβῳ Θεοῦ τόν λαόν Του, κατά τὰς δεξιώσεις τῶν Μνημοσύνων καί λοιπῶν ἐκδηλώσεων, ἐν τῷ ἐνοριακῷ πνευματικῷ κέντρῳ, διακονοῦν δέ ἅπαντας καί ἀπάσας τὰς οἰκογενείας αἰτινες καί χρησιμοποιοῦν τὰς αἰθούσας τοῦ ἐν λόγῳ κέντρου, ἔσωθεν, ἔξωθεν καί κάτωθεν, προκειμένου νά προσφέρουν καφέ καί ἄλλα ἐδέσματα ἐπ' εὐκαιρίᾳ μνημοσύνων τῶν συγγενῶν, τῶν ἀδελφῶν, τῶν τέκνων ἢ τῶν συζύγων των.

Ἐναφέρω ταῦτα πάντα διά νά φθάσω εἰς τό συμπέρασμα ὅτι ἡ ἀποστολή των καί ἡ προσφορά των εἶναι τό ὅτι διά τῆς διακονίας των, τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα καί συγκεντρώνονται ἐκ τῶν δεξιώσεων διατίθενται εἰς τόν ἐξωραϊσμόν, τόν εὐτρεπισμόν καί τήν λειτουργίαν τῶν ἱερῶν ναῶν καί τήν ἀγοράν ἀπάντων ἐκείνων ἄτινα καί ἐγένοντο ἐν αὐτοῖς. Αἱ χρηματικά προσφοραί αὐταί προέρχονται ἀπό τήν εὐσέβειαν τῶν ἀνθρώπων, καί χάρις εἰς τήν διακονίαν τῶν ἐν λόγῳ κυριῶν εὐτρεπίζονται, συντηροῦνται καί ἐξωραίζονται οἱ ἱεροί ναοί καί τό ἐνοριακόν πνευματικόν κέντρον. Ἰδού διατί ἡ ὀπισθάμβωνος εὐχή τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, προκαλεῖ δέος καί εἰς τήν καρδίαν ἡμῶν τῶν ἱερέων, ὡς παριστάμεθα ἐνώπιον τῆς Εἰκόνης τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ κατά τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας, καί ὡς λέγομεν ἢ ἀκούομεν τό : "ἀγίασον Κύριε τοὺς ἀγαπῶντας τήν εὐπρέπειαν τοῦ Οἴκου Σου".

Εύρισκόμενος λοιπόν ενώπιον τῶν πολλῶν ὑποχρεώσεών μου, ἵσταμαι μέ συγκίνησιν καί ἐκφράζω ἐκ βάθους καρδίας τὰς πολλὰς μου εὐχαριστίας πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικούς συμβούλους οἵτινες καί μοῦ συμπαρεστάθησαν καί συμπαρίστανται εἰς τό κατά πάντα δύσκολον ἔργον μου, τό ὅποιον καί εἶναι ἔργον τοῦ Θεοῦ, ἡ δέ διακονία καί προσφορά των, καί μέ τὰς προσωπικάς μου εὐχάς, ὡς εἶναι μία κανδήλα ἀνημμένη ενώπιον τοῦ Θεοῦ Πατρός, τοῦ Υἱοῦ Του καί Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ξένης. Καί πάλιν θερμῶς τοὺς εὐχαριστῶ καί εὐγνωμονῶ, καί θά προσεύχομαι διὰ τήν ὑγιείαν των καί τήν ὑγιείαν τῶν οἰκογενειῶν των ἐν ὄσῳ ζῶ, ἀλλά καί πέραν τοῦ τάφου, μέχρι τῆς Δευτέρας τοῦ Κυρίου Παρουσίας.

Ὡς ἐκ τούτων εὐχαριστῶ τοὺς κ.κ. Ἐκκλησιαστικούς Συμβούλους-Ἐπιτρόπους, Ἰωακεῖμ Ἰωακειμίδην, Δημήτριον Σεβαστᾶν, Ἀθανάσιον Ντάλνταν, Παῦλον Τσαπώνην, Νικόλαον Τσιάραν, Εὐάγγελον Τσουκπᾶκον, Εὐάγγελον Φαντόπουλον, Ἰωάννην Πούσιον, Διαμαντὴν Χρήστου καί Κωνσταντῖνον Τζαβαλιᾶν. Εὐχαριστῶ ὡσαύτως καί εὐγνωμονῶ τοὺς πνευματικούς συμβούλους καί συνεργάτας ἐν τῷ ἐνοριακῷ ἔργῳ τῆς τοπικῆς ἐκκλησίας, κ.κ. Βασίλειον Γιούλτσην-Καθηγητὴν Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ., Ἀθανάσιον Ἀγγελόπουλον-Καθηγητὴν Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ., Δήμον Ματσκίδην-Θεολόγον, Κωνσταντῖνον Κατράναν-Θεολόγον, Ἰωάννην Κωτίτσαν-Θεολόγον, Βασίλειον Ζαρντινίδην-Νομικόν, Βενιζέλον Χριστοφορίδην-Ἐπίκουρον Καθηγητὴν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Α. Π.Θ., Ἰωάννην Τζανῆν-Φιλόλογον-Λογοτέχνην, ὡς ἐπίσης καί τὰς κυρίας Ζαχαρούλαν Παπαδοπούλου(Κατράνα)-Θεολόγον, Χρυσάνθην Καρακόλη(Ματσκίδου)-Φιλόλογον, Σταματίαν Γιαννακίδου-Θεολόγον, Χρύσαν Τσαπώνη-Θεολόγον, Μαρίαν Θεοχαρίδου-Φιλόλογον, Ἐλισάβητ Χατζηϊωαννίδου-Πτυχιούχον Ἀνωτάτης Βιομηχανικῆς, Ἀγγελικὴν Σαββοπούλου-Θεολόγον, Χρυσάνθην Χατζηϊωαννίδου-Σπουδάστριαν, Καλλιόπην Τσαπώνη-Διδασκάλισσαν καί Μαρίαν Χρυσανθοπούλου-Ἐπίτιμον Διευθύντριαν Α. Π. Θ. - Νομικόν.

Εὐχαριστῶ ἀπέιρας τοὺς ἀγίους πατέρας, συνεργάτας, συνεφημερίους καί ἀδελφούς ἐν Χριστῷ διὰ τήν συμπαράστασίν καί τήν ἀγάπην των, ἦτοι : Αἰδεσιμώτατον Οἰκονόμον π. Δημήτριον Εὐθυμίου, Αἰδεσιμώτατον Οἰκονόμον π. Ἰωάννην Κατινιόν καί Αἰδεσιμώτατον Οἰκονόμον π. Ἀριστείδην Γαβριλάκην.

Ἐπίσης εὐχαριστῶ καί προσεύχομαι διὰ τήν ὑγιείαν τοῦ κατωτέρου κλήρου, ἦτοι τῶν ἀγίων ἱεροψαλτῶν τοῦ νέου καί τοῦ παλαιοῦ ἱεροῦ ναοῦ, μετὰ τῶν βοηθῶν των, κ.κ. Φυλακτοῦ Μπόζα, Ἀθανασίου Βουτριά, Στεργίου Μάρκου καί Κωνσταντῖνου Καναβούρα. Εὐχομαι εἰς αὐτούς ὑγιείαν, νά τελειοποιῶνται εἰς τήν ἐκκλησιαστικὴν, βυζαντινὴν καί ὀρθόδοξον μουσικὴν, νά ἀγωνίζωνται ἐπὶ τό καλύτερον διὰ νά ἐρμηνεύωσι τήν μουσικὴν τῶν πατέρων ἡμῶν καί τήν ὑμνολογίαν τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Πέραν αὐτῶν εὐχαριστῶ τοὺς συνταξιούχους τέως ἱεροψάλτας τοῦ ἱεροῦ ναοῦ κ.κ. Βασίλειον Βασιλειάδην καί Νικόλαον Κάττον.

Ἐκφράζω τὰς θερμὰς μου εὐχαριστίας εἰς τόν κατώτερον κλήρον, ἦτοι τὰς νεωκόρους-καθαριστριάς τῶν Ἱερῶν Ναῶν κυρίας, Αἰκατερίναν Μπλιζνάκην καί Αἰκατερίναν Κοπάνου καί εὐχομαι εἰς αὐτάς ὑγιείαν, χαράν, καί ὅπως ἡ ζωὴ καί αἱ χεῖρες των ἐνισχυθῶσιν διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, πάντοτε μέ τὰς πρεσβείας τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ξένης, ἵνα εὐτρεπίζωσιν εὐσχημόνας καί κατά τάξιν τοὺς Ἱερούς Ναοὺς, διὰ νά τελῶνται ἐν καθαριότητι, λαμπρότητι καί φωτεινότητι τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τήν σωτηρίαν των καί διὰ τήν σωτηρίαν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Περαίνων τόν παρόντα πρόλογον, ἐπ'εὐκαιρία τῆς συνεκδόσεως νέας καί παλαιᾶς ἱερᾶς ἀκολουθίας τῆς Ὁσίας Ξένης ὑπό τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς ἐν τῇ περιοχῇ Χαριλάου Θεσσαλονίκης, παραθέτω τά στοιχεῖα ἅτινα ἔχουν σχέσιν μέ ὄλον τό ἐνοριακόν πνευματικόν ἔργον τῶν Ἱερῶν Ναῶν, τά ἀναφερόμενα εἰς ὅτι καλύτερον θά ἡδυνάμην νά πράξω διά τό πνευματικόν, τό ἐνοριακόν, τό κηρυκτικόν καί τό κατηχητικόν ἔργον, μέ τήν ἐλπίδα καί μέ τήν ἀφοσίωσιν εἰς τόν ἐν Τριάδι Θεόν, διά πρεσβειῶν τῆς Ὁσίας Μητρός ἡμῶν Ξένης, καί πάντοτε διά τῆς προσευχῆς καί μετανοίας μου, ἵνα ὁ Πανάγαθος Θεός χαρίζη ἔλεος, προστασίαν, ἐνίσχυσιν καί πλούσια τά δωρήματά Του, κατευθύνῃ δέ τά διαβήματα ὄλων τῶν συνεργατῶν μου εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν, πρός δόξαν Ἐκείνου ὁ Ὅποῖος ἀνέχεται καί ἀναμένει ἡμᾶς εἰς μετάνοιαν, καί ὁ Ὅποῖος ἀγιάζει ἡμᾶς. Ταῦτα πάντα εὐχομαι εἰς ὄλους τοὺς συνεργάτας ἀδελφούς, τοὺς συνεφημερίους μου, τοὺς ἐκκλησιαστικούς ἐπιτρόπους, τοὺς συνεργάτας τοῦ ἐνοριακοῦ πνευματικοῦ ἔργου, τοὺς συνεργάτας εἰς τήν κατήχησιν τῶν τέκνων ἡμῶν, τοὺς Ἱεροβάλλτας καί Νεωκόρους, ἀλλά καί εἰς τόν λαόν τοῦ Θεοῦ, τόν ὁποῖον μοῦ ἐνεπιστεύθη ὁ Κύριος διά τοῦ Ἐπισκόπου Του, ἵνα ποιμαίνω τοῦτον κατά Θεόν, ἔχων ὑπ' ὄψιν μου τήν προτροπήν “ βόσκε τά ἄρνια μου, ποίμαινε τά πρόβάτά μου“, τήν ὁποίαν καί ἀναφέρει διά τοὺς Ἐπισκόπους ὁ Κύριος, οἱ ὁποῖοι καί παρέδωσαν εἰς ἡμᾶς τοὺς Πρεσβυτέρους τήν Ἱεράν ταύτην Παρακαταθήκην.

Θά ἐπεθύμουν μέ αὐτογνωσίαν νά ἴδω ἐν καρδίᾳ καθαρᾷ τόν Θεόν Πατέρα, ἵνα εἰλικρινῶς παρακαλέσω Τοῦτον, μέ πίστιν, μέ ἀγάπην, μέ ταπεινώσιν, μέ ἀφοσίωσιν, ἀνάπτων μέ τήν προσφοράν τοῦ ἰδίου μου τοῦ ἑαυτοῦ ἐν κηρίον ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καί διά πρεσβειῶν τῆς Ὁσίας Μητρός ἡμῶν Ξένης, διά νά μέ διατηρεῖ ἐν ὑγιείᾳ, ἵνα προσφέρω ὅτι καλύτερον πρός τόν λαόν τοῦ Θεοῦ καί ἵνα ζῶ πλησίον τῶν Τιμίων Λειψάνων τῆς Ὁσίας, τά ὁποῖα καί μετέφερον οἱ πατέρες ἡμῶν διά περισσοτέραν ἀσφάλειαν ἀπό τά Μύλασσα εἰς τήν Ἀνατολικήν Θράκην, καί μάλιστα τήν πόλιν Σηλυβρίαν. Οἱ πατέρες ἡμῶν καταδιωκόμενοι κατά τήν περίοδον τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς ἐζήτησαν καταφύγιον εἰς τήν Μητέρα Πατρίδα καί μετέφεραν τά Ὁσια καί τά Ἱερά τῆς πίστεως, διότι ἐπίστευον ὅτι ταῦτα ἀποτελοῦν τās ρίζας ἡμῶν, αἱ ὁποῖαι ὅπου μεταφυτευθῶσιν θά βλαστήσωσι καί θά καρποφορήσωσιν. Ὡς ἐκ τούτου ἀποτελεῖ μεγάλην εὐλογίαν διά τόν τόπον, τό γεγονός ὅτι ἡ πόλις τῆς Θεσσαλονίκης, ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ὁσίας Ξένης Χαριλάου, φιλοξενεῖ τά Τίμια Λείψανα τῆς Ὁσίας Ξένης, ἡ ὁποῖα εἶθε νά πρεσβεύῃ πρός τόν Σωτήρα Χριστόν, ἵνα ἀποξενωθῶμεν τῆς ἁμαρτίας, διά νά καταστῶμεν ἰδικοί καί οἰκεῖοι Του.

Κατόπιν τῶν πολλῶν μου ὑποχρεώσεων νά ἐκφρασθῶ συνειδησιακά, ἐν τῷ συνόλῳ τῶν εὐθυνῶν μου διά τοὺς ἱερούς ναοὺς ἡμῶν, καί ἀπό τά βᾶθη τῆς καρδίας μου, πάντοτε μέ τήν ποιμαντικὴν μου ἀγωνίαν δι' ὅτι καλύτερον, πνευματικώτερον, ὀρθότερον καί ἀγιώτερον διά τόν πνευματικόν ἀνεφοδιασμόν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, τόν ὁποῖον μοῦ ἐνεπιστεύθη ὁ Κύριος, καί ὡς Ὑπεύθυνος τοῦ πνευματικοῦ ἔργου τῆς τοπικῆς ἐκκλησίας τῆς ἐνορίας τῆς Ὁσίας Ξένης, ἥτις ἐνορία διατηρεῖ ἐν τοῖς ὀρίοις ταύτης, παλαιόν καί νέον ἱερόν ναόν, ἔχουσα τό ἴδιον ποίμνιον, θεωρῶ καθήκον μου, ἵνα ἀπλώσω χεῖρα ἀγάπης καί ἵνα εὐχαριστήσω εὐγνωμόνως ἅπαντας τοὺς Καθηγητάς οἱ ὁποῖοι καί ὠμίλησαν κατά διαστήματα ἐν τῷ πνευματικῷ κέντρῳ, καθ' ἑκάστην Δευτέραν 7 μ.μ., ὡς ἐπίσης καί ἅπαντας τοὺς Καθηγητάς, Θεολόγους καί μὴ, οἵτινες καί ὠμίλησαν ἐδῶ καί ὀκτώ (8) ἔτη περίπου, ἀπό τότε πού προσεφέρθη τό ἐνοριακόν κέντρον εἰς τήν διάθεσιν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ διά πνευματικὴν καλλιέργειαν καί ἀνεφοδιασμόν.

Ἐπίσης, ὡς προϊστάμενος τῆς φιλανθρωπίας ἐν τῇ ἐνορίᾳ τῆς Ὀσίας Ξένης, καί ὡς Γραμματεὺς-Λογιστὴς-Ταμίας τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, ἀλλὰ καί ὡς Ὑπεύθυνος τοῦ Γραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης ἐπὶ εἰκοσαετίαν, θεωρῶ καθήκον μου ὅπως εὐχαριστήσω ἀπάσας τὰς κυρίας τῆς φιλανθρωπικῆς δράσεως καὶ διακονίας τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ ὑπηρετῶ καί ὡς διάκονος τῶν ἔργων τῆς ἀγάπης, διότι ἡ φιλανθρωπία εἶναι λειτουργία πίστεως, ἀλλὰ καὶ ἅπασα ἡ Ἐκκλησία εἶναι λειτουργία ἀγάπης διὰ τοὺς πάσχοντας ἀδελφούς ἡμῶν, οἱ ὅποιοι καὶ εἶναι ἀδελφοί τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ἄπασαι αἱ κυρίαὶ τῆς ἐνορίας ἡμῶν καὶ τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐνοριακοῦ φιλοπτώχου ταμείου ἐπισκέπτονται καὶ ἐνισχύουν, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ, οἰκογενεῖας ἀπόρων, φοιτητῶν καὶ φοιτητριάς, δίδουν χρήματα δι' οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν ἀπόρων πρὸς ἐξόφλησιν ἐνοικίων καὶ ἀγορὰν πετρελαίου, καὶ κατ' αὐτόν τόν τρόπον ἡ Ἐκκλησία πρωτοστατεῖ μέ τὴν δραχμὴν τὴν ὁποίαν προσφέρει ἡ ἐνορία μετ' ἀγάπην Χριστοῦ, ὅταν Ἐκεῖνος κρούει τὴν θύραν ἡμῶν ἵνα προσφέρωμεν τὴν ἐλεημοσύνην ἡμῶν. Δὲν ἐπιτρέπεται καὶ δὲν ἐννοεῖται τοπικὴ ἔκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἄνευ φιλανθρωπικῆς δράσεως καὶ διακονίας, ὅπως δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπάρχη ναός, ἐν τῷ ὁποίῳ νὰ μὴν προσεύχονται ἅπασαι αἱ κυρίαὶ τῆς φιλανθρωπίας, καὶ νὰ μὴν ἐπιτελοῦν παράκλησιν πρὸς τὸν Θεὸν Πατέρα καὶ τοὺς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, διὰ τὴν εὐδόωσιν τοῦ ὡς ἄνω σκοποῦ, ὡς οὕτως συμβαίνει ἐν τῷ παλαιῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Ὀσίας Ξένης, καθ' ἑκάστην Τετάρτην, ἐν συνεχείᾳ τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὅτε τελεῖται Παράκλησις καὶ γίνεται ὁμιλία ὑπὸ τῆς Θεολόγου κ. Ζαχαρούλας Παπαδοπούλου-Κατράνα, τὴν ὁποίαν καὶ εὐχαριστῶ εὐγνωμόνως διὰ τοὺς κόπους εἰς τοὺς ὁποίους ὑποβάλλεται διὰ τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ. Ἐπίσης εὐχαριστῶ τὴν Φιλόλογον κ. Χρυσούλαν Καρακόλη-Ματσκίδου, ἡ ὁποία καὶ ἐπιτελεῖ τὸ ἴδιον ἔργον ἐν τῷ νέῳ ἱερῷ ναῷ, καθ' ἑκάστην Πέμπτην, ἐν συνεχείᾳ τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος πρὸς τὴν Ὀσίαν Μητέρα, Βοηθὸν καὶ Ἀντιλήπτορα Ξένην, μετ' ἐπικαίρους ὁμιλίας τῆς, πρὸς δόξαν Θεοῦ. Εὐχομαι εἰς αὐτάς, εἰς τὸν λαόν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὰς κυρίας τοῦ ἐνοριακοῦ φιλοπτώχου ταμείου, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς ὅλας τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας αἱ ὁποῖαι συμμετέχουσιν εἰς ὅλας αὐτάς τὰς πνευματικὰς πανδαισίας, ὑγιείαν, χαρὰν, ἀγάπην Χριστοῦ, πλουσίαν τὴν Χάριν Του καὶ πλούσια τὰ δωρήματα τῶν Μυστηρίων Του. Κατόπιν τούτων, θερμῶς εὐχαριστῶ τὰς κάτωθι κυρίας τοῦ ἐνοριακοῦ φιλοπτώχου ταμείου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὀσίας Ξένης, ἧτοι, Χρυσάνθην Ματσκίδου-Ἀντιπρόεδρον, Ζαχαρούλαν Κατράναν-Ἀντιπρόεδρον, Βασιλικὴν Ἀναγνωστοπούλου-Γραμματέα-Ταμίαν, Ἐκάβην Πρωτοπαπαδάκη, Βασιλικὴν Χρήστου, Μαρίαν Μαυρουδίδου, Μυρσίνην Τσάρα, Αἰκατερίναν Συμεωνίδου, Ἀγγελικὴν Τσαπάνη, Ἰωάνναν Βράνη, Σουλτάναν Βεῖνόγλου, Θάλειαν Ἀναγνώστου, Στυλιανὴν Πατσούρα καὶ Ρούλαν Ἀθανασίου.

Θὰ ἐπεθύμουν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο νὰ κλείσω τὸν πρόλογόν μου εἰς μνημόσυνόν μου, ἀναφερόμενος πρὸς αὐτὴν τὴν Ὀσίαν Ξένην, ἡ ὁποία διέπρεψεν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς ἐρήμου, καὶ τὴν ὁποίαν ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν τιμᾷ τὴν 24ην Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους. Αὕτη γεγεννημένη τὸν 5ον αἰῶνα μ.Χ. ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ῥώμῃ καὶ καταγομένη ἐκ πλουσίας καὶ εὐγενικῆς οἰκογενεῖας, ἀντήλλαξε τὸν γῆϊνον νυμφίον μετ' αὐτὸν οὐράνιον Νυμφίον Χριστόν καὶ κατέφυγεν μετ' αὐτὸν συνοδείαν τῶν θεραπαινίδων τῆς, μετὰ ἀπὸ πολλὰς περιπλανήσεις καὶ ταλαιπωρίας, ἐν τῷ Ἱερῷ Μονῇ Ἁγίου Στεφάνου, εἰς τὰ Μύλασσα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐνθα καὶ διῆγεν βίον εὐσεβῆ ἄχρι τέλους τῆς ζωῆς τῆς, ὡς ξένη ἀναμέσον ξένων, ἡ πρῶτην Εὐσεβεῖα, καὶ ὡς οἰκεία τοῦ Θεοῦ, καὶ μιμουμένη Ἐκεῖνον Ὅστις ἔκλινε τοὺς οὐρανοὺς καὶ κατέβη εἰς τὴν γῆν ἵνα ἴδωμεν τὸν “Ξένον Τόκον” ἐπὶ γῆς.

“ Πλούτον καί μνηστήρα τόν γεηρόν ἔλιπες αὐτόλμως δι’ ἀγάπην τοῦ ποθεινοῦ καί σεπτοῦ Νυμφίου Θεόφρον Μήτηρ Ξένη καί βίον μονοτρόπως χαίρουσα ἤνυσας “ (Μεγαλυνάριον τῆς Ὁσίας)

Εὐλαβικόν ὁδοιπορικόν μου, διά τήν ὑγείαν μου, μέ ἀγάπην Χριστοῦ καί εὐχάς, ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καί Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὁσίας Ξένης Χαριλάου,

Πρωτ/ρος Δημήτριος Καταβέλος.-

Ἐν Θεσσαλονίκη τῆ 5.3.1995.-

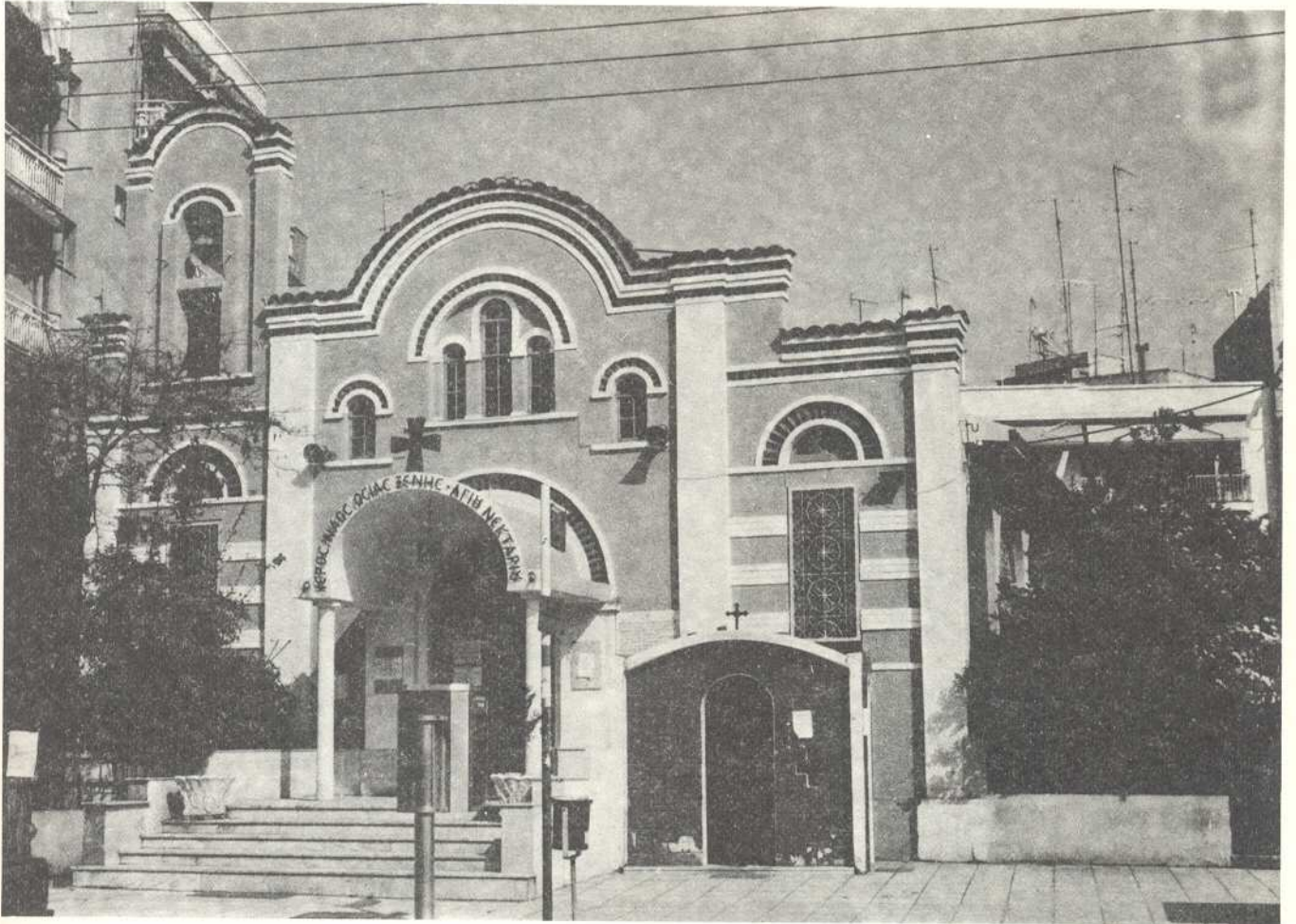

Τὴν φωτογραφίαν τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος τῆς Ὁσίας Μητρός ἡμῶν Ξένης, φιλο-
τεχνηθείσης τὸ ἔτος 1945, καί εὕρισκομένης ἐπὶ τοῦ ξυλογλύπτου Τέμπλου τοῦ
παλαιοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Παπαναστασίου, τὸ ὁποῖον τέμπλον κατ-
εσκευάσθη τὸ ἔτος 1993 δαπάναις εὐσεβῶν Χριστιανῶν τῆς ἐνορίας, ἀνερχο-
μέναις εἰς τὸ ποσὸν τῶν 5.800.000 δραχμῶν.

Τὴν φωτογραφίαν τῆς ἐξωτερικῆς ὄψεως τοῦ παλαιοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ὁσίας Ξένης, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Παπαναστασίου, ὅστις καὶ ἐξωραίσθη προσφοραῖς τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν τῆς περιοχῆς Χαριλάου Θεσσαλονίκης, ἀνερχομέναις εἰς ποσὸν ἑκατοντάδων χιλιάδων δραχμῶν.

Τὴν φωτογραφίαν τῆς ἐξωτερικῆς ὄψεως τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ὀσίας Ξένης, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαρασλῆ, εἰς ἣν καὶ ἐμφαίνονται αἱ πολλαπλαῖ ἐξωραϊστικά καὶ τεχνικά βελτιώσεις αἱ ὁποῖαι καὶ ἐπετελέσθησαν, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ ἐνοριακὸν πνευματικὸν κέντρον τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ, τὸ ὁποῖον ἠκοδομήθη μὲν τὸ ἔτος 1985, ἐβελτιώθη δέ ἐν συνεχείᾳ ἡ λειτουργικότης του, διὰ πρώτης εὐγενοῦς δωρεᾶς τῆς ἤδη ἀποβιωσάσης Χαρικλείας Ἀναχωρλῆ, ἀνερχομένης εἰς τὸ ποσὸν τοῦ 1.600.000 δραχμῶν, τὸ ὁποῖον καὶ προῆλθεν ἐκ τῆς ἐκποιήσεως οἰκίας τῆς ἐν λόγῳ δωρητρίας, δωρηθείσης διὰ διαθήκης πρὸς τὸν Ἱερόν Ναόν τὸ ἔτος 1985. Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη τῆς !

Η ΙΕΡΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΟΙ ΟΙΚΟΙ ΚΑΙ Ο ΒΙΟΣ

ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ

ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΕΝΗΣ

ΠΡΟΙΟΥΧΟΥ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΜΥΛΑΣΩΝ ΚΑΙ ΚΑΡΙΑΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Γ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ
Ὀδὸς Πειραιῶς—Ζήνωνος ἀριθ. 2
1906

Τῷ

Συλλόγῳ τῶν Μικρῶν «τῆ Ἀνατολῆ»,
τῷ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ τῆς Ἑλληνικῆς
παιδείας ἀσαλεύτῳ πύργῳ, τῷ μεγάλῳ τούτῳ
τοῦ Γένους ἡμῶν καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης
εὐεργέτῃ, τὸ ἱερόν τοῦτο βιβλίον ἀνατίθεται
ὁ ἐν Μυλάστοις τῆς Καρίας φιλάνθρωπικὸς
Σύλλογος,

«ἡ Ὁσία Εἴνη».

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Οἱ θειότατοι ἡμῶν Πατέρες τὴν εὐσέβειαν καὶ τὰς ἀρετὰς αὐτῶν ὡς κληρὸν τῇ ἁγίᾳ Ἐκκλησίᾳ καταλιπόντες οὐκ ἐπέ-
λάθοντο καὶ τοῦ τρόπου τῆς διασώσεως τοῦ ὑπὲρ χουσίον καὶ
λίθους τιμίους τιμιωτάτου τούτου θησαυροῦ.

Διὸ καὶ γραφῇ παρέδωκαν ἡμῖν τοῖς αὐτῶν τέκνοις τὰ ἱε-
ρώτατα κειμήλια. Ὁ δὲ λόγος εὐνόητος, ἵνα μελετῶντες καὶ
ἐντροφῶντες ἐν τοῖς πνευματικοῖς αὐτῶν ἀγῶσι μιμώμεθα καὶ
ζηλῶμεν κατὰ πάντα αὐτοὺς ἐν τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ. Ὡς δὲ
ἐκεῖνοι ἐμεγαλούργησαν ἐν πάσῃ τέχνῃ καὶ ἐπιστήμῃ καὶ ἰδίως
ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ ἡμῶν θρησκείᾳ ἀναδειχθέντες πατέρες καὶ δι-
δάσκαλοι τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης, οὕτω καὶ ἡμεῖς στοιχοῦν-
τες τοῖς ἴχνεσιν αὐτῶν καὶ τὰς πράξεις αὐτῶν ὡς γνώμονα
καὶ κανόνα τοῦ βίου ἡμῶν τιθέμενοι θὰ συνεχίσωμεν τὸ
μέγα καὶ ἐκπολιτιστικὸν ἔργον συντελεσταὶ γινόμενοι καὶ
δεξιοὶ παράγοντες τοῦ πολιτισμοῦ, ὑπὲρ οὗ σήμερον πάντα
τὰ Χριστιανικὰ ἔθνη τὸν κρατερόν τοῦ πνεύματος ἀγωνίζον-
ται ἀγῶνα. Οὐδαμῶς δ' ἀποδειλιῶντες καὶ ἀποθαρόρνόμενοι
ἐκ τῶν πρώτων ἀτυχιῶν, ἀλλ' εἰς τὴν ἔκβασιν τὴν καλὴν
ἐνατενίζοντες ἀνατρέχωμεν ἐπὶ τὸ στάδιον τοῦ εὐγενοῦς ἀγῶ-
νος, καὶ τὰς καλὰς ἐλπίδας τῷ μόνῳ Ἀγωνοθέτῃ καὶ ἠτοῦς
σιεφάνους τῆς νίκης δωρομένῳ οὐρανίῳ ἡμῶν Πατρὶ ἀνα-

τιθέμενοι. Βέβαιοι ὅμως, ὅτι νικηταὶ καὶ τροπαιοῦχοι θὰ ἐξέλθωμεν τοῦ πολέμου τῆς σαρκὸς καὶ τῶν παθῶν τοὺς ἀμαράντους στεφάνους ὡς γέζα τῆς νίκης κομιζόμενοι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἀνταποδόσεως.

Ὁ ἡμ. φιλανθρωπικὸς Σύλλογος, «ἡ Ὁσία Ξένη», ὡς σκοπὸν ἑαυτοῦ θέμενος ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν ἀναζωπύρωσιν τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς δι' αὐτῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν νέων, μεγάλην οὕτω τῇ ἱερᾷ τῆς Ὁσίας Ξένης Ἐκκλησίᾳ παρεχόμενος ἀρωγὴν διὰ τῆς ἐξασφαλίσεως πόρων ἐπαρκῶν καὶ σταθερῶν εἰς τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸν Αὐτῆς ὑπουργημα, ἀφ' ἐτέρου δὲ τὴν παροχὴν καὶ χορηγίαν τῆς φιλανθρωπίας τοῖς ἀπόροις καὶ πτωχοῖς προέβη ἐπὶ χρησταῖς ταῖς ἐλπίσιν εἰς τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ παρόντος βιβλίου. Διὰ τῆς ἐκτυπώσεως ταύτης ἀμφοτέρω οἱ σκοποὶ τοῦ Συλλόγου πληροῦνται, διότι διὰ μὲν τῆς ἀγορᾶς τοῦ βιβλίου πληροῦται ὁ σκοπὸς τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης διὰ δὲ τῆς μελέτης ῥυθμίζεται ὁ βίος τοῦ Χριστιανοῦ, καθ' ἃ ὑπαγορεύει ἡμῖν ὁ θεῖος Νόμος τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

Τὰ κείμενα ἀμφοτέρων τῶν βίων τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ξένης ὁ ἡμ. Σύλλογος ἀντέγραψεν ἐξ ἀρχαιοτάτων κωδίκων τῆς Πατριακῆς Βιβλιοθήκης καὶ τῶν ἐπισημοτάτων βιβλιοθηκῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τῶν Βασιλικῶν Μονῶν τῆς Μεγίστης Λαύρας καὶ τοῦ ἁγ. Διονυσίου. Ἐγραψεν ἐπισήμως εἰς τὰς εὐαγεῖς ταύτας Μονὰς πρὸς τοὺς ἁγίους Καθηγουμένους καὶ Προϊσταμένους, οἵτινες ἀνέθεντο τὴν ἀντιγραφὴν εἰς ἀκριβεῖς γνώστας τῆς Παλαιογραφίας, οἵτινες μετ' ἄκρας προσοχῆς καὶ πιστῆς ἀκριβείας ἀντέγραψαν τὰ κείμενα

ταῦτα. *Εὐχαριστίας μεγάλας ὀφείλει ὁ ἡμ. Σύλλογος τοῖς ἁγίοις Καθηγουμένοις τῶν Βασιλικῶν ἱερῶν Μονῶν τῆς Σιμωνοπέτρας, τοῦ ἁγ. Διονυσίου καὶ τοῦ ἐν Πάτμῳ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὡς καὶ τῷ πανοσιολογιωτάτῳ καὶ μουσολάτρῃ κ. κ. Χρυσσοστόμῳ Λαυριώτῃ, Προϊσταμένῳ τῆς Μεγίστης Λαύρας καὶ τῷ ἐν μοναχοῖς ὀσιολογιωτάτῳ κ. Ἱερωνύμῳ τῷ Σιμωνοπετριτῇ τῷ πιστῷ ἀντιγραφῆ τῶν βίων τῆς Ὁσίας ἐκ τοῦ Λαυρεωτ. καὶ τοῦ Διονυσιακοῦ Κώδικος.*

*Καὶ ὁ μὲν βίος ἐκ τοῦ Λαυρεωτ. Κώδικος εἶνε ἀρχαιότατος, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς πλοκῆς καὶ τῆς συνθέσεως τοῦ λόγου καὶ τῆς περὶ οὐρανίων σωμάτων θεωρίας, τῆς ἐν ἀρχῇ παρομοιώσεως τῶν ἁγίων πρὸς τοὺς ἀστέρας, ἰδίᾳ δὲ ἐκ τοῦ χωρίου «Μέγα τοίνυν ὡς ἀληθῶς καὶ ἐν τοῖς χρόνοις ἡμῶν μυστήριον . . . . παραδοῦναι». Ὁ δὲ τοῦ Διονυσιακοῦ Κώδικος καὶ τοῦ τῆς Πατμιακῆς Βιβλιοθήκης εἶνε νεώτεροί πως. Εἶνε δὲ πανόμοιοι μετὰ τινων μικρῶν ἐπουσιωδῶν παραλλαγῶν. Οἱ 24 οἴκοι καὶ ὁ κανὼν τῆς Ὁσίας, ἀμφότερα ταῦτα ἐξ ἁγίου Ὁρους ἀπεστάλησαν. *Εὐχαριστίας θερμὰς ἀπονέμει ὁ ἡμ. Σύλλογος εἰς τὸν πανοσιολογιώτατον κ. Θεόφιλον Ἐρηποταμηγόν, εἰς ὃν ὁ ἡμ. Σύλλογος ἀνέθετο τὸ δυσχερὲς ἔργον τῆς εὐρέσεως καὶ ἀντιγραφῆς τοιούτων ἔργων. Πάνυ προθύμως ἀναδιψήσας τὰς διαφορὰς τῶν εὐαγῶν μονῶν τοῦ ἁγ. Ὁρους βιβλιοθήκας ὁ εἰρημένος ἀνὴρ, ἵνα εὖρη βιογραφίας τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ἐένης, ἀνεῦρε πλὴν αὐτῶν καὶ χαιρετισμοὺς (24 οἴκους) καὶ κανόνα τῆς Ὁσίας Ἐένης, ἔργα περισπούδαστα γεγραμμένα ἐπὶ μεμβράνης, ἥτις ὡς ἐκ τῆς ἀρχαιότητος ἦν ἡμίβρωτος. Ταῦτα δὲ πιστῶς καὶ ἀκριβῶς ἀντιγράψας ὡς ἔμπειρος καὶ ἀκριβῆς γνώστης τῆς Παλαιο**

γραφίας ἀπέστειλε τῷ ἡμ. Σύλλογῳ. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν βίων, τῶν χαιρετισμῶν καὶ τῶν κανόνων τῆς Ὀσίας.

Τὴν δὲ ἱερὰν ἀκολουθίαν τῆς Ὀσίας ἀντέγραψεν ὁ ἡμ. Σύλλογος ἐκ τοῦ μηναίου ἐρανισθεὶς καὶ συμπληρώσας αὐτὴν ἐξ ἐτέρων εἰς ὀσίας Μητέρας ἀφιερωμένων, καὶ πλουτίσας διὰ νέων ἀσμάτων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν βίων καὶ τῶν χαιρετισμῶν τῆς Ὀσίας, ἐν σχέσει πρὸς τὴν μεγαλόπολιν Ῥώμην, τὴν πατρίδα τῆς γεννήσεως τῆς Ὀσίας, πρὸς τὴν πόλιν τῶν Μυλάσων, τὴν πατρίδα τῆς ἀσκήσεως, ἧς εἶνε καὶ πολιοῦχος, πρὸς τὴν χώραν τῆς Καρίας, ἧς ἄγρυπνος φύλαξ τυγχάνει ἡ Ὀσία, καὶ τὴν πόλιν τῆς Σηλυβρίας, ἣτις κατέχει τὸ ἅγιον καὶ μυροβόλον Αὐτῆς λείψανον ὡς θησαυρὸν πολυτίμητον καὶ τεῖχος ἄρρηκτον κατὰ πάσης ἐπιβουλῆς παντὸς ὀρατοῦ καὶ ἀοράτου ἐχθροῦ.

Ἀμφότεροι οἱ βίοι τῆς Ὀσίας συνεγράφησαν, ὅτε ἀκόμη τὸ ἱερόν τῆς Ὀσίας λείψανον ἐκόσμει τὴν πόλιν ταύτην, διότι οὐδαμοῦ τῶν βίων εὐρίσκομεν, πῶς τὸ ἱερόν τοῦτο σκῆνος κατήντησεν εἰς τὴν πόλιν τῆς Σηλυβρίας. Δὲν εὔρομεν δὲ ἕτερον ἱστορικόν τι μνημεῖον ἀναφέρον, πότε καὶ πῶς μετεκομίσθη εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, τίς ἢ ἀληθῆς αἰτία τῆς μετακομιδῆς καὶ ἐν γένει συμπληροῦν τοὺς δύο προηγουμένους βίους. Παράδοσις δὲ ἐν Σηλυβρία διασωθεῖσα παρὰ τοῖς εὐσεβέσι κατοίκοις τῆς πόλεως ἐκείνης μαρτυρεῖ, ὅτι ἐν χρόνοις χαλεποῖς πλοῖον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως λαβὼν αὐτὸ μετὰ τῆς λάρνακος μετεκόμιζεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀλλὰ κατὰ τὸν πλοῦν ναυαγῆσαν εἰς τὸ μέρος τῆς Σηλυβρίας, παρέδωκε τὴν λάρνακα μετὰ τοῦ θείου λειψάνου εἰς τὴν κυματόεσσαν θάλασσαν, ἧς τὰ κύματα ὠδήγησαν θεία βουλή εἰς τὴν παρα-

λίαν τῆς πόλεως ἐκείνης. Οἱ δὲ εὐσεβεῖς τῆς πόλεως κάτοικοι ἰδόντες μακρόθεν τὴν λάρνακα ἐπιπλέουσιν καὶ ἐρχομένην εὐθὺς τῆς πόλεως, κατέβησαν εἰς τὴν παραλίαν, ἵνα ὑποδέξωνται αὐτήν.

Λαβόντες δὲ τὴν λάρνακα καὶ ἀνοίξαντες εὗρον τὸν ὑπερτίμον θησαυρὸν κατατεθειμένον ἀκέραιον καὶ ἀλώβητον μετὰ πάροδον αἰώνων. Τὴν λάρνακα μετὰ τοῦ ἁγίου λειψάνου ἐναπεθησαύρισαν ἐν τῇ ἑαυτῶν πόλει, νῦν δ' εὐρίσκεται ἐναποτεθειμένον ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ τῶν Γενεθλίων τῆς Θεοτόκου ἐν δεξιᾷ τῷ εἰσιόντι κάτωθεν τῆς σεβασμίας εἰκόνης τῆς Ὁσίας. Τὸ ἱερὸν λείψανον σώζεται ἔτι καὶ νῦν σχεδὸν ἀκέραιον ἐκτὸς μιᾶς πλευρᾶς κοσμούσης τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου τῶν Βλαχερνῶν, καὶ τῆς δωρεᾶς τοῦ μέρους, ὅπερ νῦν κοσμεῖ τὴν ἱερὰν Ἐκκλησίαν ἡμῶν καὶ πᾶσαν τὴν Καρίαν. Φέρει δ' ἐν πολλοῖς δέρμα καὶ σάρκα. Ἐπίσης φέρει καὶ τὸ ἀσκητικὸν Αὐτῆς περίβλημα ὑπόμελαν χροῶμα ἔχον. Καὶ τὰ δύο δὲ πέδιλα εἰσέτι σώζονται καινουργῆ. Σώζεται δὲ καὶ βάμβαξ μετὰ λινουῦ, καὶ δύο ἡλακάται, δι' ὧν ἔνηθεν ἡ Ὁσία. Ἄλλ' ἡ θεία ἐκείνη καὶ ἀποπνεύουσα ἐκ τοῦ ἀσκητικοῦ τῆς Ὁσίας λειψάνου ὁσμή εἶνε θαυμαστὸν κτήμα. Εἶνε τρανοτάτη ἀπόδειξις καὶ τεκμήριον τῆς ἁγιότητος καὶ ταμεῖον τῶν θείων τοῦ ἁγ. Πνεύματος χαρισμάτων. Πῶς δ' ἐκ τοῦ ὑπερτίμου τούτου θησαυροῦ ἠξιώθη ἡ ἡμ. Ἱερὰ Ἐκκλησία νὰ λάβῃ μέρος, τοῦτο εἶνε ἔργον τῆς Θείας Προνοίας, ἣτις ἔστεψε μετὰ πλήρους ἐπιτυχίας τοὺς ἀγῶνας ἡμῶν οἰκονομήσασα καὶ διευθετήσασα ἐν τῇ ἀπείρῳ Αὐτῆς φιλανθρωπία τὸ πρᾶγμα. Ἐὰν μὴ ἡ θεία Πρόνοια ἐφώτιζε τὰς διανοίας τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ τῆς Ὁσίας μεσιτεία, ματαία ἦ ἀπέβαινε πᾶσα ἡμῶν

δρασίς καὶ ἐνέργεια περὶ τοῦ ζητήματος τούτου. « Διότι οὐ τοῦ θέλοντος, οὐδὲ τοῦ τρέχοντος, ἀλλὰ τοῦ εὐδοκοῦντος Θεοῦ ». Ἐχέτω δόξαν ἡ ἄπειρος φιλανθρωπία τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν εὐδοκήσασα καὶ εἰς αἴσιον πέρας ἐνεγκοῦσα καὶ πληρώσασα τὸ ἱερὸν ἡμῶν ὄνειρον, ἵνα ἀπολαύσωμεν τοῦ ἀληθοῦς θησαυροῦ, ὃς ἐπὶ τσαῦτα ἔτη ἦν κεκρυμμένος καὶ ἄγνωστος ἡμῖν. Ἐχέτω δόξαν καὶ ἡ χάρις τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ξένης, ἣτις ἐκτιμῶσα καὶ ἀγαπῶσα ἡμᾶς, τοὺς ἑαυτῆς ἀναξίους δούλους ἠυδόκησε μετὰ τσαῦτα ἔτη καὶ ἤδη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἑαυτῆς πόλιν, ἣν ὡς ἐργαστήριον ἀγιότητος κατεσκεύασεν, ἐν ᾧ τὴν ἑαυτῆς ψυχὴν καθαρὰν καὶ ἄμωμον καὶ παντὸς λίθου τιμίον μᾶλλον ἀποστίλβουσαν ἀπέδειξε, καὶ ὡς ἀγιαστήριον, ἐνῶ πολλὰ παρθένου ἠκολούθησαν εὐαγγελικῶς πολιτευσάμεναι. Εἶη δὲ καὶ τὸ ὄνομα ἐκείνων, ὅσοι συνεβάλοντο ὑπὲρ τῆς εὐοδώσεως τοῦ ζητήματος τούτου, εὐλογητὸν καὶ μακάριον, ἡ δὲ δόξα αὐτῶν ἀγῆρως καὶ ἄληστος, ἐπειδὴ ἐγένοντο ἡμῖν τε καὶ τοῖς ἐξ ἡμῶν μέγιστοι εὐεργέται καὶ συνεργοὶ ψυχῶν σωτηρίας.

Ἐν Μυλάσοις τῆς Καρίας, τῇ 2ᾳ Ἀπριλίου, ἡμέρα λαμπρᾶ καὶ σωτηρίῳ τοῦ Πάσχα, 1906.

Ἐκ τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Φ. Συλλόγου,
« ἡ Ὁσία Ξένη ».

Ὁ Πρόεδρος ὁ Ταμίας ὁ Γραμματεὺς
Ἰω. Α. Κουκούλης Ν. Κ. Σταματίου Ἠ. Κ. Μεταξᾶς.

Οἱ Σύμβουλοι

Ἰωάν. Μανουσάκης.

Π. Ν. Σιφωνιός.

Σταμ. Κούζου.

Στεφ. Μιχαήλ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.*

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, μετὰ τὴν Α΄. στιχολογίαν τοῦ Μακάριος ἀνὴρ ἰστῶμεν στίχ. η΄. δευτεροῦντες τὸ πρῶτον, καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος Α΄.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Μεταναστεύουσα πρῶην τῇ διαθέσει Σεμνή, καὶ βεβαιοῦσα ἔργῳ τὸ κριθέν Σοὶ ἐννοία ἐξῆλθες τῆς ματαίας τῶν ἡδονῶν, Μακαρία λειότητος καὶ ἀρετῶν τῇ τραχείᾳ εὐθυδρομεῖς, ἀναβάσει ξενιτεύσασα. (Δίς).

Ἐν τῷ λιμένι τοῦ θείου προσορμισθεῖσα ἰσθμοῦ, διαπερᾶς κυμάτων τῶν τοῦ κόσμου τὸν σάλον· ψυχῆς δέ Σου τὸ πλοῖον ὄλον, Σεμνή, ἀδιάκλυστον φέρουσα, ἐξ ἡδονῶν τῆς πικρίας τῶν μυστικῶν ἀγωγίμων μένεις ἔμπλεως.

Θεοπρεπεῖ τῇ μιμήσει Σὺ ξενιτεύσασα τοῦ δι' ἡμᾶς ἐξ ἄνω πρὸς ἡμᾶς κατελθόντος, ὑψῶσαι τοὺς πεσόντας, μένεις Σοφή, συγγενέσι μὲν ἄγνωστος, ἀλλ' εὐσεβέσι γνωστή, ὡς πρὸς τὸν Θεὸν, Ξένη, πάντοτε πρεσβεύουσα.

Ἔτερα Δ΄. Ὡς Γενναῖον ἐν Μάρτυσιν. Ἦχος δ΄.

Τὴν ἀμνάδα τιμήσωμεν, τὴν Χριστοῦ καλλιπάρθενον, ἡμῶν τὸ στερέωμα καὶ τὸ στήριγμα, τῆς παρθενίας κειμήλιον, τὴν Ξένην τὴν πάνσοφον, ἀρετῶν ὑπογραμμὸν καὶ θεόπνευστον κήρυκα καὶ συνόμιλον τῶν ἀγγέλων φαιδραῖς χοροστασίαις καὶ τῆς ἄνω βασιλείας ἱερομύστην πανάριστον.

Ἐκ δυσμῶν ἀνατέταλκας ὡς ἀστὴρ φαεινότατος καὶ ἡμᾶς αὐγάζεις τοῖς Σοῖς χαρίσμασι, καὶ τὸν ἀρχέκακον δράκοντα

*) Ἡ μνήμη τῆς ὁσίας Ξένης τελεῖται τῇ 24ῃ Ἰανουαρίου

δεινῶς ἐτραυματίσας τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ καὶ τὸν στέφανον εἰληφας τῆς ἀσκήσεως καὶ θαυμάτων τὴν χάριν δαφιλεύεις τοῖς νοσοῦσι καὶ πρεσβεύεις πλημμελημάτων συγχώρησιν.

Μυλασέων τὸ καύχημα καὶ Καρίας ἀγλαΐσμα, ῥώμης τε τὸ βλάστημα Σηλυβρίας δὲ τὸ ιερώτατον κόσμημα, τὴν κόρην τὴν ἄμωμον τὴν παρθένον τοῦ Χριστοῦ, εὐσεβείας ἀήττητον ἀντιλήπτορα, κιβωτόν τε τῶν θείων χαρισμάτων πολιοῦχον καὶ μητέρα Ξένην τὴν θείαν τιμήσωμεν.

Τὴν σωρὸν τῶν λειψάνων Σου τὴν τὰ μύρα πηγάζουσαν ἀφθαρσίαςνάματα καὶ προχέουσαν τοῖς εὐσεβῶς προσιοῦσί Σοι ἀπείρων ἰάσεων καὶ χαρίτων δαφιλῶς, προσκυνοῦμεν καὶ σέβομεν εὐφημοῦντές Σε, χαῖρε Μῆτερ ἡμῶν ὁσία Ξένη ἀθλοφόρων καὶ ὁσίων καὶ τῶν ἀγγέλων ὁμόσκηνε.

Δόξα Ἦχος Β΄.

Ταῖς καλλοναῖς τῶν ἀρετῶν ἐλλαμφθεῖσα Πανόλβιε, καὶ τῷ ὕψει τῆς εὐσεβείας πτερουμένη φερώνυμε εἰς οὐρανίους σκηνάς, κατέλιπες πατρίδα, γεννήτορας πλοῦτον καὶ δόξαν. Καὶ τῷ θείῳ ἔρωτι τῷ νυμφίῳ Χριστῷ ὄλην ἐκδεδωκυῖα, γεηρὸν νυμφίον διέλαθες. Ὅθεν εἰς τὴν ξένην ὡς Ξένη ξενοτρόπως ξενιτεύσασα, καὶ τοῖς ἰδρωσὶ τῶν καμάτων ὄφιν τὸν πολυμήχανον δῆσασα, ἄτρωτον σεαυτὴν διεφύλαξας. Διὸ καὶ τὰ Μύλασα σήμερον φαιδρύνεται τοὺς Σοὺς ἀγῶνας ὡς γέρα καρπούμενα καὶ τὴν θήκην τῶν λειψάνων ὡς θησαυρὸν πολυτίμητον κεκτημένη ἢ πόλις Σου ἀγάλλεται. Πρέσβευε σὺν ταῖς δυσὶ θεραπαινίσι καὶ Παύλῳ τῷ θεοσόφῳ καὶ πρῶτανι ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρῆλθεν ἡ σκιά τοῦ Νόμου τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω Παρθένος ἔτεκες καὶ Παρθένος ἔμεινας. Ἀντὶ σπύλῳ πυρὸς δικαιοσύνης ἀνέτειλεν

Ἡλιος. Ἐντὶ Μωϋσέως Χριστός, ἡ Σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἴσοδος. τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀφήται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα. Οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτούς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὄλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεπειθότες ἐπ' Αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν Αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσις Αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς Ἐκλεκτοῖς Αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου. Ὅτι τῇ δεξιᾷ Αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον Αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ

εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πε-
τροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἄγανακτήσει
κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτό-
μως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ
ἐκλικμήσει αὐτούς. Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ
ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε νῦν βα-
σιλεῖς καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε
οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν.
Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ἡμῖν καὶ ἡ δυναστεία
παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆ-
ρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρη-
ται. Πολιὰ δέ ἐστι, φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως, βίος
ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη, καὶ ζῶν με-
ταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύν-
εσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ
φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας με-
ταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους
μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο
ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοή-
σαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ
ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσις Αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς Ἐκλεκτοῖς
Αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν ψάλλομεν στιχηρὰ ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Δεῦτε πιστοὶ, τὴν καλλιπάρθενον καὶ ἄσπιλον Νύμφην, τοῦ
παμβασιλέως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὕμνοις ἐγκωμίων εὐφημήσω-
μεν· Αὕτη γὰρ τὸν Σταυρὸν Αὐτῆς ἐπ' ὤμων ἄρασα, τὰ ἴδια
κατέλιπε. Καὶ ὡς ἔλαφος διψῶσα ἀθανάτου μνηστῆρος, κατ'
ἶχνος ἠκολούθησε, ξένην ἐννοήσασα ζωὴν ἐν οὐρανοῖς τὴν μέ-

νουςαν· καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως ὑπὲρ ὑμῶν τῷ Σωτῆρι καὶ Θεῷ, ἵνα σώσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ᾠχος Γ'.

Ἡ Ῥώμη ἐγκαυχᾶται Σοῦ τοῖς σπαργάνοις, Ὅσια Ξένη ἀξιάγαστε· τὰ δὲ Μύλασα τὸ Σὸν κεκτημένα πανσέβαστον λείψνον ποταμοὺς ἐμπιπλῶνται ἰαμάτων. Διὸ καὶ οἱ πιστοὶ συνελθόντες σήμερον ἐν τῇ μνήμῃ Σου ἐπαξίως γεραίρομεν τῶν σῶν ἀγώνων τὰ ἔπαθλα, δι' ὧν ἐτροπώσω τὸν ἀρχέκακον ἐχθρόν, μοναζουσῶν τὸ κλέος καὶ τῶν παρθένων καύχημα, θεοφόρε Ξένη.

ᾠχος Δ'

Τὸ τοῦ νυμφίου Σου Χριστοῦ ἐράσμιον κάλλος ἐπιποθήσασα, Ὅσια Ξένη Σεμνή, ἀνέδραμες ὀπίσω Αὐτοῦ καθάπερ τρυγῶν ὠραιότατη, ἀρνησαμένη πᾶσαν κοσμικὴν ἀπάτην καὶ σαρκικὸν μνηστῆρα, ἐν σκληραγωγίᾳ καὶ ἀσκήσει τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα ἀπενέκρωσας. Διὸ καὶ ὁ Χριστὸς ἐν τῇ σεπτῇ Σου κοιμήσει οὐρανοθεν Σοι ἡμείψατο τὸν στέφανον, δι' ἀστέρων φαιδρῶν δεικνύων τοῖς πᾶσι τῶν ἀρετῶν Σου τὴν λαμπρότητα. Δι' ὧν ἐκέκτησο κεχρυσωμένας πτέρυγας, πρὸς οὐρανὸν ἀνιπταμένη, ὡς περιστερὰ ἀδιάφθορος· πρεσβεύουσα ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

ᾠχος πλ. α'.

Δεῦτε πάντες οἱ γηγενεῖς ἐγκωμίων ἄνθεσι καταστέψωμεν Χριστοῦ ὄσιαν Ξένην τὴν πάντιμον, καὶ οὕτω βοήσωμεν· χαίροις καλλιπάρθενε Κόρη καὶ ἀξιάγαστε, ὅτι κατεπάτησας τοῦ Βελίαρ τὴν δύναμιν, καὶ παρίστασαι δαφνηφόρος εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου Σου, πρεσβεύουσα αἰεὶ ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων Σε.

Δόξα. ᾠχος πλ. δ'.

Τὴν τῶν παρθένων καλλονήν, μοναζουσῶν τὸ κλέος, ἀσκητριῶν τὴν εὐπρέπειαν, Μυλασέων τὸ καύχημα, Ἐένην τὴν ἀξιόπαινον, δεῦτε πιστοὶ ἀνευφημήσωμεν, ὕμνοις ἐπαξίοις τὴν μνήμην Αὐτῆς πανηγυρίζοντες· Αὕτη γὰρ ὑπάρχει φύλαξ καὶ προπύργιον ἡμῶν, ῥυομένη ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ζάλης καὶ τρικυμίας τῶν παθῶν καὶ αἰεὶ πρεσβεύει Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός. Δέσποινα πρόσδεξαι. . . . .

Εἰς τὸν στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

ᾠχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις τῆς ἀρετῆς ὁ κανὼν, τῆς εὐσεβείας τὸ εὐῶδες κειμήλιον, Μυλάσων ἡ θεία δόξα, καὶ τῆς Καρίας φωστήρ, καὶ τῆς Σηλυβρίας ἀγαλλίαμα· παρθένων τὸ κλέος, καὶ ἀσκητῶν ἡ εὐπρέπεια, Ἐκκλησίας τε καὶ τῆς πίστεως στήριγμα· Ἐένη ἡ παμμακάριστος, δαιμόνων τὸ φρύαγμα καὶ τῶν ὁσίων τὸ κλέος καὶ ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα· πηγὴ σωτηρίας τοῖς τιμῶσί Σου τὴν μνήμην καὶ ἀνυμνοῦσί Σε.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου. . . . .

Παύλῳ τῷ θεοσόφῳ σοφῶς, θεία προνοία ἠκολούθησας πάνσεμνε, καὶ τούτου τὰς εἰσηγήσεις καὶ τὰς ἐνθέους βουλὰς ἐν τῇ Σῆ καρδίᾳ ἐθησαύρισας. Τὴν γῆν τῶν Μυλάσων, ταῖς ἀρεταῖς κατελάμπρυνας, καὶ τοῖς δάκρυσιν τὴν ψυχὴν καθηγίασας. Ὅθεν τὴν θείαν μνήμην Σου φαιδρῶς ἐορτάζοντες καὶ τῶν λειψάνων τὴν θήκην περιχαρῶς ἀσπαζόμεθα. Χριστὸν ἐκδυσώπει ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαίροις ἡ νοσητὴ χελιδῶν, τὸ θεῖον ἔαρ τῶν ψυχῶν μελω-

δήσασα, νηστείαις καὶ ἀγρυπνίαις καὶ προσευχαῖς συνεχῶς, ἰαμάτων ρεῖθρα ἀναβλύζουσα· ψυχῶν καὶ σωμάτων ἀρρωστίας διώκουσα καὶ ἰωμένη τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος. Μέμνησο καὶ τῶν δούλων Σου, καὶ δὸς ἡμῖν ἄνεσιν, λύσιν κακῶν καὶ κινδύνων καὶ πειρασμῶν ἀπομάκρυνσιν, παρθένων ἢ δόξα ἀσκητῶν τε καὶ ὁσίων τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Δόξα· ἦχος πλ. Δ'.

Σήμερον ἐπεφάνη ἡμῖν ἡ Σεπτῆ Σου μνήμη, Μῆτερ ἡμῶν ἀξιάγαστε κόρη, Ὁσία Ξένη· Σὺ γὰρ ὤφθης ἡμῖν κανὼν ἀρετῆς ἀκριβέστατος, καταλιποῦσα πατρίδα, γεννήτορας καὶ δόξαν ἐπίκτητον διὰ τὴν ὄντως ζωὴν· εὐαγγελικῶς κατηκολούθησας Χριστῷ τῷ Θεῷ· ᾧ καὶ ἐκ νεότητος ἐπόθεις συναυλίζεσθαι. Καὶ νῦν περιπολεύουσα ἐν οὐρανῷ, πρέσβευε σὺν ταῖς δυσὶ θεραπείαισι σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν· ὁ αὐτὸς· Θεοτοκίον.

Ἄνυμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μῆτερ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμόν τῶν πταισμάτων. Νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν Συνάναρχον λόγον. Ἦχος πλ. α'.

Τὴν ἀμνάδα Κυρίου καὶ καλλιπάρθενον, τὴν ὁσίαν τὴν Ξένην τὴν πολιούχον ἡμῶν, καὶ ἀγγέλοις ὁμοδύαιτον ὑμνήσωμεν, τὴν τοῦ κόσμου τὰ τερπνὰ καὶ τήνδε πρόσκαιρον ζωὴν, ὡς ὄναρ λογισαμένην, ὑπὲρ ἡμῶν δὲ Κυρίῳ ἀδιαλείπτως πρεσβεύουσαν.

Ἔτερον. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος. Ἦχος α΄.

Τῆς Ῥώμης τὸ θρέμμα, τῶν Μυλάσων τὸ κόσμημα, τῆς Καρίας ἀπάσης καὶ Σηλυβρίας ἀγλαΐσμα· τὴν Ξένην τιμήσωμεν ὠδαῖς καὶ ᾠσμασιν ὑμνήσωμεν πιστῶς. Διὰ τοῦτο ἀθροισθέντες ἐν τῷ Ναῶ βοῶμέν Σοι, Θεοφόρε· δόξα τῷ Σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ Σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἀξιώσαντι ἡμᾶς πλουτεῖν Σε, Πάνσεμνε.

Θεοτοκίον. Τοῦ Γαβριήλ.....

ΟΡΘΡΟΣ.

Καθίσματα τοῦ ὄρθρου.

Ὁ ὑψωθείς. Ἦχος δ΄.

Τῇ Θεοφόρῳ οἱ πιστοὶ νῦν προσέλθωμεν οἱ ἐμπεσόντες τοῖς κακοῖς καὶ βοήσωμεν ἐν ἐπιστροφῇ λέγοντες καρδίᾳ πιστῶς πρόφθασον, βοήθησον θεομύριστε Ξένη, τάχυνον ἐκλύτρωσαι ἐκ παντοίων κινδύνων, καὶ εἰρηναίαν δώρησαι ζωὴν· τὴν Σὴν γὰρ σκέπην βεβαίαν κεκτήμεθα.

Δόξα καὶ Νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ προσπέσωμεν ἐν μετανοίᾳ κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς, Δέσποινα βοήθησον ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα, σπεῦσον ἀπολλύμεθα ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους κενούς. Σὲ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Εἰς τὴν Β΄. στιχολογίαν. Κάθισμα. Ὁ ὑψωθείς.

Πεποικιλμένη καλλοναῖς Σῶν ἀγώνων καὶ λαμπομένη ταῖς αὐγαῖς τῶν θαυμάτων, κύκλῳ νῦν παρίστασαι τῷ Παντάνακτος θρόνῳ. Ὅθεν ἰκετεύουσα μὴ ἐλλίπῃς, Ὅσια, ὑπὲρ ἀχρείων

δούλων Σου τῶν ἐκ πόθου τελούντων, καὶ εὐφημούντων Σου τὴν
ἱεράν καὶ φωτοφόρον πανήγυριν, ἔνδοξε.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε, Θεοτόκε, τὰς δυναστείας Σου λαλεῖν
οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ Σὺ προίστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐβ-
ρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων, τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἔλευ-
θέρους, οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ Σοῦ· Σοὺς γὰρ δούλους
σώζεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα Γ'. Τὸν τάφον Σου. ᾠχος α'.

Εὐφραίνεται λαμπρῶς Μυλασέων ἡ πόλις, κατέχουσα τὸ
Σὸν καλλιπάρθενε σῶμα, καὶ πόθῳ ἐορτάζει Σου τὴν πανέορ-
τον κοίμησιν, ἣν περίσωζε ἐκ πειρασμῶν καὶ κινδύνων ταῖς
πρεσβείαις Σου, ὅτις Ἐένη, ὀτίων Μητέρω, τὸ καύχημα.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Μαρία τὸ σεπτὸν τοῦ Δεσπότη δοχεῖον ἀνάστησον ἡμᾶς
πεπτωκότας εἰς χάος δεινῆς ἀπογνώσεως καὶ πταισμάτων καὶ
θλίψεων· Σὺ γὰρ πέφυκας ἀμαρτωλῶν σωτηρία καὶ βοήθεια καὶ
κραταιὰ προστασία καὶ σῶζεις τοὺς δούλους Σου.

Ἀντίφωνον Δ'. ἤχου. Προκείμενον.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἀγίοις Αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν. Πᾶσα πνοή.
Εὐαγγέλιον τῶν 10 παρθένων. Μετὰ τὸν Ν'. Δόξα. Ταῖς τῆς
Θεοφόρου . . . . Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλέησόν με ὁ
Θεός . . . .

ᾠχος Β'.

Ἡ ἐκ ψυχῆς τὸν Θεὸν ἀγαπήσασα καὶ πάντα πλοῦτον κα-

ταλιποῦσα, καὶ νῦν ἐν ὑψίστοις ἀγαλλομένη καὶ περιχορεύουσα
τῷ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ, αἰτησαι καὶ ἡμῖν τὸν ἐλεήμονα Θεὸν δω-
ρηθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Εἶτα, σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν Σου. Μετὰ τὸ ἐλέει καὶ αἰ-
κτιρμοῖς, ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου καὶ ὁ Κανὼν τῆς Ὁσίας, οὔ
ἢ ἀκροστιχίς. Δέχου δέησιν Σῶν οἰκειῶν ὦ Μήτηρ.

Ἀρματηλάτην Φαραώ. Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ στίχος. Ἁγία τοῦ Θεοῦ πρόσβενε ὑπὲρ ἡμῶν.

Διὰ παντοίων πειρασμῶν καὶ θλίψεων τὸν τῆς ζωῆς Σου
καιρὸν διελθοῦσα, Ξένη, ἐπὶ γῆς κατήντησας εἰς πλάτος τὸ μα-
κάριον καὶ οὐράνιον, ἔνθα χοροὶ ἀγάλλονται, ἄσμα τῷ Θεῷ
ἀναμέλποντες.

Ἐπὶ ὑδάτων εὐσεβοῦς ἀσκήσεως πεφυτευθεῖσα καλῶς τρό-
ποις εὐσεβείας σεαυτὴν ἐκόσμησας. Ὅθεν ἐπὶ ὑδάτων με ἀμαρ-
τίας ἐστῶτα καὶ κινδυνεύοντα σῶσόν με τῇ πρὸς τὸν Θεὸν με-
σιτεία Σου.

Δόξα.

Χαριτωθεῖσα ταῖς ἐνθέοις πράξεσι θείων χαρίτων ἡμῶν τὰς
καρδίας πάντων ἐμπλησον πρεσβείαις Σου. Ἀμαυρωθέντες πά-
θεσι καὶ κακῶν ἀμαρτίαις καὶ τῷ βυθῷ ὀλισθήσαντες νῦν προσ-
πεφευγότες δεόμεθα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσω τοῦ βοᾶν τρανότατα τὰ μεγαλεῖα τὰ Σά
εἰμὴ γὰρ Σὺ Κόρη πάντοτε προϊστάσο ὑπὲρ ἐμοῦ πρεσβεύουσα
τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ σου, τίς ἐκ τοσοῦτου με κλύδωνος καὶ δεινῶν
κινδύνων ἐρρύσατο.

Ὠδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ὑψηλόφρονι γνώμη καὶ σταθηρᾷ ἔδησας, Σὺ τὸν πολυμή-

χανον ὄφιν καὶ ἀπενέκρωσας, διὸ ἡμᾶς λύτρωσαι ἐκ σατανικῶν μεθοδιῶν αὐτοῦ καὶ διάσωσον θεία δύναμει Σου.

Δυναστείαν ἐξ ὕψους Σὺ κατ' ἐχθρῶν εἴληφας καὶ τῶν νοσημάτων ἐξαίρειν τὸν καύσωνα, διὸ παθῶν ἡμῶν τὰς ἀλγηδόνας ἐν τάχει ἴασαι δεόμεθα προσπεφευγότας εἰς Σέ.

Δόξα.

Ἐξενώθης τῷ κόσμῳ τῷ πρὸς Χριστὸν ἔρωτι, ξένην βιοτὴν ἐπιδείξασα, Παναοίδιμε, τοὺς ξενωθέντας ἡμᾶς τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου τάχυνον ἐπίστρεψον ταῖς πρὸς Θεόν Σου εὐχαῖς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ τεκοῦσα ἀσπόρως τὸν ποιητὴν Ἀχραντε καὶ μητροπρεπῶς ἐν ἀγκάλαις τοῦτον βαστάσασα αὐτὸν ἰκέτευε τῆς ζοφερᾶς καταιγίδος τῶν δεινῶν λυτρώσασθαι ἡμᾶς τοὺς δούλους Σου.

Κάθισμα ἤχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸν δι' οἶκτον ὀφθέντα ἐπὶ τῆς γῆς, ἀγαπήσασα Λόγον Θεοῦ Πατρός, αὐτῷ ἠκολούθησας, ὡς νυμφίῳ, Πανόλβιε, καὶ φθαρτὸν νυμφίον προθύμως κατέλιπες, καὶ ἐνεγκαμένη καὶ πλοῦτον ἐπίκτηρον ὄθεν ἐπὶ ξένης φερωνύμως βιοῦτα, τὰ πάθη ἐνέκρωσας καὶ τῶν ζώντων ἀπέληφας κληρουχίαν, Θεόπνευστε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην Σου.

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Πειρασμοῖς πολυτρόποις περιπεσῶν, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὄρατῶν, τῷ σάλῳ συνέχομαι, τῶν ἀμέτρων πταισμάτων μου· καὶ ὡς θερμῇ ἀντιλήψει καὶ σκέπη μου Ἀχραντε, τῷ λιμένι προστρέχω τῆς Σῆς ἀγαθότητος· ὄθεν Παναγία, τὸν ἐκ

Σοῦ σαρκωθέντα ἀσπόρως ἰκέτευε, ὑπὲρ πάντων τῶν δούλων
Σου τῶν ἀπαύστως ὑμνούντων Σε, Θεοτόκε πανάχραντε, πρε-
σβεύευσά Αὐτῷ ἐκτενῶς, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι,
τοῖς προσκυνεῦσιν ἀξίως τὸν πανάγιον Τόκον Σου.

ᾠδὴ Δ'. Σύμου ἰσχύς Κύριε . . . .

Σὲ τὴν ἀγνήν, Σὲ τὴν πανένδοξον ἅπαντες τοῦ Κυρίου
Νύμφην καλλιπάρθενον ἐπικαλούμεθα ἐκ ψυχῆς οἱ βάθει πται-
σμάτων παντοδαπῶν συμφυρόμενοι αἰτοῦντες δωρηθῆναι ἡμῖν
τοῖς Σὲ τιμῶσι παρὰ Χριστοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἴνα τὴν Σὴν ἐπιτελῶμεν πανήγυριν, ἵνα πόθῳ Σε καταγε-
ραίρωμεν, ἵνα ὑμνῶμεν εἰλικρινῶς πόνους καὶ τὰ ἄθλα διὰ Χρι-
στόν, ἅπερ ἤνεγκας δυσώπησον τὸν Κτίστην ἡμῖν ἰλεωθῆναι
τοῖς ἐκ ψυχῆς Σε μακαρίζουσι.

Δόξα.

Νεανικῶς ὑπείσελθὼν Σοὶ ὁ δόλιος ἐπειρᾶτο, Σὲ τὴν ἀξιά-
γαστον καὶ σωφρονεστάτην ὡς ἀληθῶς ἐλκῦσαι πρὸς πάθη καὶ
ἡδονὰς τοῦ σώματος. Ἄλλ' ὡς τούτου, Παρθέने, πανουργίας
καθεῖλες, οὕτω καὶ νῦν με συμπαράταξον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πανευλαβῶς πρὸ τῆς εἰκόνης παρίσταμαι τῆς Ἀχράντου
τῆς Σῆς, Παναμώμητε, ἐκλιπαρῶν καὶ παρακαλῶν μὴ με ἀπορ-
ρίψῃς τοῦ Σοῦ προσώπου τὸν ἄθλιον· ἀλλ' οἴκτειρον καὶ σῶσον
ἐκ παντοίας με βλάβης καὶ κινδύνων καὶ πάσης κακώσεως.

ᾠδὴ Ε'. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Σῶν γονέων ὁ πόθος τὸ τῆς ψυχῆς Σου ἀσάλευτον ἔσεισε
καὶ παρέπεισέ Σε τοῖς αὐτῶν ἐπινεῦσαι κελεύσμασιν, ἀλλ' ἔκρα-

ταιώθης τῆ τοῦ Χριστοῦ θείᾳ δυνάμει· διὸ πάντας ἡμᾶς νῦν κραταίωσον.

Ὡς φρουρὸν κεκτημένοι καὶ πρόμαχον καὶ ῥύστην Σε ἄμισθον ἐκ ψυχῆς βοῶμεν τὴν πικρίαν ἡμῶν τὴν τῶν θλίψεων καταγλύκανον Σὺ δροσισμῷ τῆς Σῆς πρεσβείας τὸν τῶν ὄλων Θεὸν ἱκετεύουσα.

Δόξα.

Νενοσηκότας, Θεόφρον, καὶ ψυχῇ καὶ σώματι κινδυνεύοντας, δραστηκῶ φαρμάκῳ καὶ τῆ ἀίγλη Σῶν θαυμάτων, Σεμνή, ἐπιφάνηθι νῦν καὶ κατ' ἄμφω ὑγείωσον, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ ὑμνοῦμέν Σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀμαρτίαις ἐπαύξω ἄλλας ἀμαρτίας ὁ τλήμων ἐκάστοτε, καὶ ἐπισυνάγω τῆς γεέννης τὸ πῦρ τὸ ἀνύποιστον ἐν τῇ παναθλία ἐμοῦ ψυχῇ, ἀφ' οὗ με ῥῦσαι πρὸ τῆς πείρας ἐκείνης, Πανάμωμε.

Ὁδὴ 5'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἰδεῖν Σου τὸ ποθεινὸν κάλλος, Χριστέ, ἀγαπήσασαι νεάνιδες αἱ σεπταὶ ὀπίσω Σου ἔδραμον εἰς ὁσμὴν τοῦ μύρου Σου Βένης τῆς ὁσίας ταῖς σοφαῖς εἰσηγήσει.

Κινδύνων παντοδαπῶν καὶ θλίψεων ἐλευθέρωσον, ὅσα πανευκλεῆς παρθένων ἀγλάϊσμα τοὺς προσκαλουμένους Σε καὶ ἐπιζητοῦντας πρεσβειῶν Σου τὸ ἔλεος.

Δόξα.

Ἐπιφοραῖς ἀλγεινῶν καὶ τρικυμῖαις ποντούμενοι, καὶ σάλῳ πολλῶν κακῶν δεινῶς χειμαζόμενοι χεῖρα ἡμῖν ὀρεξον, πρεσβειῶν Σου θείων, ὅπως τύχωμεν λυτρώσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἰλύος με τῶν δεινῶν καὶ τῶν παθῶν ἀμαυρότητος ἐκλύ-
τρωσαί με, οἰκτρῶς, Σεμνή, νῦν διάγοντα· προσώζεταν γὰρ σα-
φῶς ἔλκη τῶν παθῶν μου, Θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τὸ Κοντάκιον.

Ταῖς ὑπερφώτοις καλλοναῖς λαμφθεῖσα, ἐνδοξε, κατεδουλώθης
τὴν ψυχὴν τῷ θείῳ ἔρωτι, καὶ πάντα κατεμάρανας πάθη τῆς
σαρκός Σου· ὄθεν γέγονας Τριάδος θεῖον τέμενος, καὶ παρίστα-
σαι Αὐτῇ ἀεὶ κραυγάζουσα τῶν βοώντων Σοι· χαίροις Μῆτερ
Πανόλβιε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄγγελος καθωράθης ἐπὶ γῆς τοῖς ἀνθρώποις ὡς ἄυλος βιώ-
σασα, Ξένη· ἰσάγγελον γὰρ πολιτείαν ἐπὶ γῆς σαφῶς ἐπεδείξω,
Πάνσεμνε, τοὺς πάντας καταπλήττουσα καὶ προτρέπουσα βοᾶν
Σοι ταῦτα.

Χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας διαυγεστάτη σελήνη, χαῖρε, τῆς
εὐσεβείας ἢ λαμπροτάτη σαγήνη.

Χαῖρε, τὸ τῆς Ῥώμης σεπτὸν ἐγκαλλώπισμα, χαῖρε, τὸ τῶν
Μυλάσων εὐκλεές περιήχημα.

Χαῖρε, ἡ κορωνὶς Ἀσκητῶν καὶ Ὁσίων, χαῖρε, ἡ βασιλὶς
τῶν ἀθλούντων γυναιῶν.

Χαῖρε, ἡ σεπτὴ μυροθήκη τοῦ Πνεύματος, χαῖρε, ἀρετῆς κα-
νῶν ἀκριδέστατος.

Χαῖρε, τῆς ἡσυχίας τὸ ἄνθος τὸ εὖοσμον, χαῖρε, τῆς ἀκτη-
σίας ὁ πλοῦτος ὁ ἔντιμος.

Χαῖρε, ἡμῶν ἡ κραταιὰ προστασία, χαῖρε, τῶν αὐτῶν πρὸς
Θεὸν θερμὴ πρεσβεία.

Χαίροις Μῆτερ Πανόλβιε.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ καὶ μνήμῃ τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν καὶ Θεοφόρου Ἐένης τῆς Ῥωμαίας.

Στίχοι. Ἀποξενοῦται τοῦδε τοῦ βίου, Ἐένη, οὗ ζῶσα καὶ πρὶν, ὡς ἀληθῶς ἦν Ἐένη· θνήσκουσιν ἄμφω τῆς Ἐένης αἱ δουλίδες οὐ τῶν ἐκείνης ἀρετῶν οὔσαι ξένοι· εἰκάδι οὐρανοῦ εἰς ξενίην Ἐένη ἦλθε τετάρτη.

Ὁδὴ Ζ΄.

Τοῖς σπαργάνοις ἡ Ῥώμη ἐγκαυχᾶται, τὰ δὲ Μύλασα τῷ Σῶ πανσέπτῳ σκῆνει, καὶ μέλπουσιν αἰεὶ τὴν μνήμην Σου τελούντα καὶ χάριν ἀπαρύονται ἀμετρήτων Σου θαυμάτων.

Ὡς κρίνον ἐν μέσῳ ἀκανθῶδους ἀσεβείας ἐξήνησας, Ὁσία, καὶ ἐπλήρωσας σαφῶς τὴν πόλιν τῶν Μυλάσων καὶ πᾶσαν τὴν περίγειον ταῖς ὁδοῖς τῶν σῶν θαυμάτων.

Δόξα.

Νάουσαν παντοίων δωρημάτων καὶ ἀκέστορα ποικίλων νοσημάτων τὰ Μύλασα τρανῶς πλουτοῦντά Σε ὑμνοῦσι καὶ δοξολογοῦσι Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Λύχνον μου σβέσον τῶν παθῶν μου ἢ γεννήσασα τὸ Φῶς τῆς ἀπαθείας, καὶ ὑπάναψον ἐμοὶ τὸν λύχνον τῆς ψυχῆς μου ὡς ἂν ῥυσθῆις κραυγάζω Σοι, χαῖρε Μητέρα τοῦ Κυρίου.

Ὁδὴ Η΄. Ἐπιπλασίως.

Ὡς ἰατρὸν παντίστονον καὶ ταχεῖαν ἀντίληψιν πάντες οἱ πιστοὶ Σε κεκτημένοι, Ἐνδοξε, δεινῶν ἐκλυτρούμεθα καὶ πάσης θλίψεως καὶ ὀργῆς Σε πρὸς τὸν Θεὸν προβαλλόμενοι πρέσβυν, βοῶντες εὐχαρίστως ψυχῇ τε καὶ καρδίᾳ, χαῖρε ἡμῶν ἡ δόξα καὶ τῶν Μυλάσων τὸ κλέος.

Μυλάσων τὰ συστήματα εὐσεβῶν Σὲ γεραίρουσι, μνήμην
Σου τελοῦντα τὴν φαιδρὰν καὶ εὐσημον· καὶ ἐκ ψυχῆς δοξά-
ζοντα τὸν Παρασχόντα Σε κράζουσιν Αὐτῷ ἐν καταλύξει καρ-
δίας· ὦ Δέσποτα τῶν ὄλων εὐχαῖς τῆς Σῆς Ὁσίας, ἴλεως ἡμῖν
ἔσο ὑμνοῦσί Σε εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα.

Ἦγιασμένη πέφυκας ψυχῇ τε καὶ σώματι ὄλην σεαυτὴν
ἐκδοῦσα εἰς τὰ σκάμματα ἀσκήσεως, Πανένδοξε· ὄθεν καὶ κά-
κωσιν τὴν ἡμῶν ἰκευτικῶς μὴ παρίδης Σοι βοῶμεν, ἀλλ'
ἐπίσκεψαι ἐν τάχει πρεσβεύουσα Κυρίῳ ἡμᾶς ἐκλυτρωθῆναι ἐκ
πάντων τῶν κινδύνων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅντως Θεὸν ἐκύησας, Θεοτόκε Πανάμωμε, σάρκα δι' ἡμᾶς
γεγονότα ἐν μήτρᾳ Σου· τοῦτον, Ἄγνη, ἰκέτευε τοῦ ῥυσθῆναι πά-
σης ὀργῆς λοιμοῦ καὶ σεισμοῦ τε καὶ πολέμου ἀπαγωγῆς ἡμᾶς,
τοὺς εὐλαβεῖα καὶ πόθῳ προσκυνοῦντας τὸν Τόκον Σου τὸν θεῖον
καὶ Σὲ γεαίροντας.

Ὁδὴ Θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Τεθρίππω ἀναβάσα τῶν ἀρετῶν ἀνηνέχθης εἰς ὕψος οὐράνιον,
καὶ ἀστραπαῖς ἐκείθεν αὐγασθεῖσα τῇ σῇ ψυχῇ τοῦ Πνεύματος,
Πανόλβιε, ἐκλάμπεις ὡς Σελήνη πανευπρεπῆς, φωτίζουσα τοὺς
πίστει καὶ πόθῳ Σε ὑμνοῦντας ὡς τοῦ Χριστοῦ Νύμφην ἀμώ-
μητον.

Ἐν οὐρανίοις θαλάμοις διηνεκῶς σὺν ἀγίοις Ἀγγέλοις χο-
ρεύουσα ἐπὶ τῆς γῆς, μέμνησο τῶν δούλων Σου ἐκτενῶς πρὸς
Κύριον πρεσβεύουσα συγχώρησιν πταισμάτων δοῦναι ἡμῖν, ὅπως
ἐν μετανοίᾳ τὸν βίον διελθόντες εἰς τὴν ἀνάπαυσιν καταντή-
σωμεν.

Δόξα.

Ῥραῖς Σου τῶν δακρύων, Μῆτερ σεμνή, τῶν παθῶν Σου τὴν κάμινον σβέσασα, καὶ νῦν ἡμῶν φλέξον τὰς ἀκάνθας τῶν πειρασμῶν καὶ εὐφροσύνης πλήρωσον πάντων τὰς καρδίας τῶν εὐσεβῶς βρώντων Σοι τὸ χαῖρε καρδίας καταλύξει, μοναζουσῶν τὸ κλέος καὶ ἀγαλλίαμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ θρόνου γινώσκωμεν τοῦ Θεοῦ πυρίμορφον ὄντως Θεό-
νυμφε, καὶ νυμφικὸν θάλαμον τοῦ πάντων Δημιουργοῦ καὶ κλί-
νην πορφυρόστρωτον, ἐν ἣ ἐπανεπαύσατο ὁ Θεὸς, ἐν νῦν τε ἐκ-
δυσώπει ῥυσθῆναι τῶν πταισμάτων ψυχῆς τε μολυσμάτων τοὺς
ἐκ ψυχῆς Σε μεγαλύνοντας.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἐενίαν τὴν οὐράνιον προθεῖσα, Ἐένη Πάνσεμνε, ξένην σαυτὴν
Θεοφόρε, πατρίδος, πλούτου καὶ γένους φιλευσεβῶς πεποίηκας·
τὸν Σταυρόν Σου δὲ ἄρασα, Χριστῷ προθύμως ἔδραμες, τῷ ξε-
νοτρόπως ἐλθόντι σῶσαι βροτοὺς ἐκ Παρθένου.

Ἔτερον. Ὁμοιον.

Τὴν Ἐένην ἀνυμνήσωμεν Χριστοῦ τὴν Καλλιπάρθενον καὶ
τὴν Ἀμνάδα Κυρίου, τὴν χαριτόβρυτον Κόρην, Ἀγγέλων ἰσο-
στάσιον, ἀνθρώπων φυλακτήριον, φυγαδευτῆρα δαιμόνων· ὑπὲρ
ἡμῶν γὰρ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως Κυρίῳ.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Ὡράθης ὑπερέχουσα τῶν ποιημάτων Δέσποινα, σαρκὶ τεκοῦσα,
Παρθένε, Θεὸν τῶν ὄλων καὶ Κτίστην· οὗ τῷ Σταυρῷ ῥωννύ-

·μεναι γυναῖκες αἱ Θεόφρονες, νεανικῶς ἠρίστευσαν· μεθ' ὧν Σε πάντες ὑμνοῦμεν, εὐλογημένη Μαρία.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἱστῶμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Οἱ τῶν Μυλάσων νῦν παῖδες, δεῦτε συνδράμετε, ἰδεῖν τῆς Πολιούχου τὸ πανάγιον σῶμα· ταμεῖον γὰρ ὑπάρχει τῶν ἀρετῶν καὶ μυροθήκη τοῦ Πνεύματος· πανευλαβῶς οὖν ἀσπάσασθε τὴν σωρὸν τῆς Παρθένου καὶ ἀμώμου Μητρός. (Δίς).

Ξένην τὴν θεῖαν ἀξίως νῦν μακαρίσωμεν, τὸ βλάστημα τῆς Ῥώμης, τῶν Μυλάσων τὸ κλέος, Καρίας τε ἀπάσης τὴν χαρμονὴν καὶ Σηλυβρίας ἀγλαΐσμα· ὑπὲρ ἡμῶν γὰρ προσβεύει τῷ Αυτρωτῇ δοῦναι λύσιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν.

Τῆς ἀρετῆς τὸν ἀγῶνα ὀϊτως διήνυσας ἐπὶ τῆς γῆς, Ὅσια, ὥσπερ ἄυλος οὔσα, σέβειν τε τὰ θεῖα διηνεκῶς τοὺς ἀνθρώπους διδάξασα, καὶ τὴν οὐράνιον δόξαν ἐπιποθεῖν, διὰ τοῦτο ἠξιώθης αὐτῆς.

Δόξα, εἰς τοὺς Αἶνους. Ἦχος πλ. Α'.

Δεῦτε τῆς Καλλιπαρθένου τὴν Κοίμησιν φαιδρῶς πανηγυρίζωμεν. Δεῦτε καὶ χορείαν στητώμεθα, ἄσμασιν ἐγκωμίων γεραίροντες τὸ σεπτὸν καὶ μυροβόλον σῶμα τῆς πολιούχου ἡμῶν. Ὡς ἥλιος γὰρ ἐξήστραψε τῇ λάμπει τῶν ἀρετῶν καὶ πᾶσαν τὴν Καρίαν ἐνέπλησε θαυμάτων. Ὡς ἄγγελος χορεύει ἐν οὐρανοῖς σὺν ταῖς δυσὶ θεραπαινίσι, καὶ τοῦ Βελίαρ τὴν δύναμιν ἐπὶ τῆς γῆς κατεστόρεσε. Δεῦτε φιλέορτοι μυστικῶς Αὐτὴν πανηγυρίζωμεν λέγοντες. Χαίροις, Παράδεισε, ὃ τὰ μύρα βλύζων καὶ τὰς ψυχὰς εὐωδίας πληρῶν. Χαίροις, τῆς Ῥώμης τὸ βλάστημα, τῶν Μυλάσων τὸ ἀγαλλίαμα καὶ πάσης τῆς Καρίας τὸ ἐγκαλλώπισμα. Χαίροις, ὅτι τὸ ἀφθαρτον στέφος σὺν

τῷ τιμίῳ Σταυρῷ ἀστράσι πεποικιλμένα, ὡσπερ καὶ Κωνσταν-
τίνῳ τῷ Ἄνακτι, τῇ σεπτῇ σου Κοιμήσει ἐδείχθη Σοι. Ἄλλ' ὦ
ἦ Μῆτερ ἀξιάγαστε, τῶν πολεμίων τὰ θράση κατάβαλε καὶ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν τὰ ἔλκη θεράπευσον ταῖς πρὸς Θεὸν μεσι-
τείαις Σου.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν Σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν Σε οἱ πι-
στοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρη-
κτον, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

*Δοξολογία μεγάλη. Εἰς τὴν Λειτουργίαν Ἀπόστολος καὶ
Εὐαγγέλιον τῆς Ὀσίας. Κοινωνικὸν εἰς μνημόσυνον.*

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Τὴν λαμπάδα πάντες τὴν φαεινὴν, καὶ τῆς παρθενίας τὸν
ἀσύλητον θησαυρόν, τὴν Νύμφην Κυρίου καὶ ἄσπιλον Ἀμνάδα,
τὴν Ἐένην τὴν ὀσίαν πάντες ὑμνήσωμεν.

Ῥόδον ἐξωρμίσθη ἀπὸ δυσμῶν καὶ εὐωδιάζει τὰς καρδίας
τῶν εὐσεβῶν, ἡ Ἐένη ἡ μήτηρ ἡμῶν τῶν Μυλασέων, αὐτὴν
οὖν ἐπαξίως ἀνευφημήσωμεν.

Γλῶσσα γὰρ οὐ σθένει Σε ἐξειπεῖν, τῶν Σῶν θαυμασίων τὸ
ὑπέρμετρον, τὴν πληθύν' πηγάζεις. ἰάσεις ποικίλων νοσημάτων
τοῖς πίστει προσιοῦσι καὶ εὐφημοῦσί Σε.

Χαίροις τῶν Παρθένων ἡ καλλονή, καὶ τῶν ἐναρέτων καὶ
ὀσίων ἡ χαρμονή, ἱερέων δόξα, ἀδικουμένων ῥύστις, ἡμῶν δὲ
προστασία, Ἐένη πανεύφημε.

Τέρπου καὶ ἀγάλλου σὺν τῇ Μητρὶ τοῦ Παμβασιλέως καὶ
Θεοῦ ἡμῶν, ὦ Σεμνή· ἀνεγηγερμένον τὸν Σὸν ναδὸν τηροῦσα,
Θεοῦ τῇ εὐδοκίᾳ, ὃν φρούρει πάντοτε.

ΟΙΚΟΙ 24 ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΣΙΑΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΝ
ΜΗΤΕΡΑ ΗΜΩΝ «ΞΕΝΗΝ»

Κοντάκιον. «Τῇ ὑπερμάχῳ».

Ταῖς ὑπερφώτοις καλλοναῖς λαμφθεῖσα, Ἔνδοξε,
Κατεδουλώθης τὴν ψυχὴν τῷ θείῳ ἔρωτι.
Καὶ πάντα κατεμάρανας πάθη τῆς σαρκός Σου.
Ὅθεν γέγονας Τριάδος θεῖον τέμενος
Καὶ παρίστασαι Αὐτῇ καθικετεύουσα,
Τῶν βοώντων Σοι· χαίροις Μητέρα Πανόλβιε.

Ἦ ἄγγελος καθωράθης ἐπὶ γῆς τοῖς ἀνθρώποις, ὡς ἄυλος
βιώσασα Ξένη, (ἐκ γ'). Ἰσάγγελον γὰρ πολιτείαν ἐπὶ γῆς
σαφῶς ἐπεδείξω, Πάνσεμνε, τοὺς πάντας καταπλήττουσα, καὶ
προτρέπουσα βοᾶν σοι ταῦτα.

Χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας διαυγεστάτη σελήνη,
Χαῖρε, τῆς εὐσεβείας ἢ λαμπροτάτη σαγήνη.
Χαῖρε, τὸ τῆς Ῥώμης σεπτὸν ἐγκαλλώπισμα,
Χαῖρε, τὸ τῶν Μυλάσων εὐκλεὲς περιήχημα.
Χαῖρε, ἢ κορωνὶς ἀσκητῶν καὶ ὁσίων,
Χαῖρε, ἢ βασιλὶς τῶν ἀθλούντων γυναιῶν.
Χαῖρε, ἢ σεπτὴ μυροθήκη τοῦ Πνεύματος,
Χαῖρε, ἀρετῆς κανὼν ἀκριβέστατος.
Χαῖρε τῆς ἡσυχίας τὸ ἄνθος τὸ εὖοσμον,
Χαῖρε, τῆς ἀκτησίας ὁ πλοῦτος ὁ ἔντιμος.
Χαῖρε, ἡμῶν ἢ κραταιὰ προστασία,
Χαῖρε, τῶν αὐτῶν πρὸς Θεὸν θερμὴ πρεσβεία,
Χαίροις Μητέρα Πανόλβιε.

Βλέπων Σου τὸ ὠραῖον τῆς ψυχῆς ὁ Δεσπότης, ἑαυτῷ
προσαρμόσαι ἐπέγνω· καὶ νυμφίῳ δοθεῖσα γεηρῷ, ἀμίαντόν Σου

τὸ σῶμα ἐτήρησας ἀκολουθήσασα, καὶ θερμῶς βῶσα, Χριστῷ
Ἄλληλούϊα.

Γέλως σοι καθωράθη ἡ τερπνότης τοῦ κόσμου, ἡνίκα τὴν
ψυχὴν ἐφωτίσθης· καὶ στέγης ἀποστᾶσα πατρικῆς, τόπους πολ-
λοὺς ἀγνώστους διήμειψας, ὡς χελιδὼν ἠδύλαλος, τὸ ἔαρ τῆς
μετανοίας κηρύττουσα, καὶ ἀκούουσα ταῦτα.

Χαῖρε, τῆς μετανοίας ἡ λαμπρόφωνος σάλπιγξ,
Χαῖρε, τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἡ θεία φόρμιγξ.
Χαῖρε, τῆς πίστεως τὸ ἀμάραντον ἄνθος,
Χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἠδύτατον εὖχος.
Χαῖρε, τῶν πλανωμένων ὁ ἀχείμαστος ὄρμος,
Χαῖρε, τῶν εὐσεβούντων ὁ ὑπέρλαμπρος κόσμος.
Χαῖρε, τῶν ἀρετῶν καθαρὸν ἐνδιαίτημα,
Χαῖρε, τῶν Μοναστῶν καλλονὴ καὶ ἐδραῖωμα.
Χαῖρε, ἡ πλουτουῖσα χαρισμάτων ἐνθέων,
Χαῖρε, ἡ ταπεινοῦσα τὴν ὄφρυν τῶν ἀθέων.
Χαῖρε, ἡ ἀμβλύνασα τοῦ Βελίαρ τὰ κέντρα,
Χαῖρε, ἡ πηγάζουσα ἡμῖν θεῖα ῥεῖθρα,
Χαίροις Μητέρα Πανόλβιε.

Δέδοταί Σοι, Ὅσια, ἀμοιβή, ὧν περ ἔτλης, ψυχῶν πολλῶν σω-
τηρία. Παρθένων γὰρ χορὸν τῷ Θεῷ, ὡς σεπτὸν προσῆξας καλ-
λιέρημα, ῥητορεύουσα αὐταῖς τὰ θεῖα μελωδήματα, καὶ βῶσα
σὺν αὐταῖς, Ἄλληλούϊα.

Ἐλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς περ ἥλιος, Ἐένη, φωτίζουσα
πιστῶν τὰς καρδίας. Καὶ τῷ φωτὶ τῶν πράξεων φαιδρύνεις
τῶν πιστῶν τὰ συστήματα, ἐγείρουσα ἐξ ὕπνου ἀμελείας τε,
βῶντά σοι ἐκ ψυχῆς ταῦτα.

Χαῖρε, τῆς ἡμῶν ἀβλεψίας ὁ λύχνος,
Χαῖρε, τῆς ἡμῶν εὐκληρίας τὸ τεῖχος.
Χαῖρε, ἡ κρηπὶς εὐσεβοῦς πολιτείας,
Χαῖρε, ἡ μύστις ὑψηλῆς θεωρίας.

Χαῖρε, τὸ εὖχος ἡμῶν τὸ φαιδρότατον,
 Χαῖρε, τὸ κρίνον Μυλάσων τὸ εὖχροον.
 Χαῖρε, δι' ἧς ἠσχύνθησαν δαίμονες,
 Χαῖρε, δι' ἧς ἐσιέφθησαν Μάρτυρες.
 Χαῖρε, τὸ θεῖον τοῦ Πνεύματος ὄργανον,
 Χαῖρε, τῶν πιστῶν ἀσφαλὲς καταφύγιον.
 Χαῖρε, ἡμῶν ἡ σεπτὴ Πολιοῦχος,
 Χαῖρε, ἡ παντοίων ἀρετῶν ταμιοῦχος,
 Χαίροις Μῆτερ Πανόλβιε.

Ζήλω τοῦ Σοῦ Νυμφίου, ἀποβράγειτα πατρίδος, φερωνύμως
 Ξένη ἐκλήθης· καὶ πάσης προσπαθείας κοσμικῆς σεαυτὴν ἐκ-
 καθάρασα, γέγονας ναὸς τοῦ θεοῦ Πνεύματος, βοῶσα ἐκ καρ-
 δίας, Ἀλληλούϊα.

Ἦστραφας ἐν τῷ κόσμῳ τῶν θαυμάτων ἀκτίσι, φωτί-
 ζουσα τὴν ὑφήλιον πᾶσαν· καὶ ταῖς βολαῖς τῶν ἄθλων σου
 Φαραὼ τὸν νοητὸν ἐναπέπνιξας, εἰς ὕψη ἐπαιρόμενον ἄμετρα
 δι' ὃ Σοι βοῶμεν.

Χαῖρε, τῶν θαυμάτων πηγὴ ἀνεξάντλητε,
 Χαῖρε, τῶν δογμάτων κορηπὶς ἀπερίτρεπτε.
 Χαῖρε, ποταμὲ ζωηροῦτων ναμάτων,
 Χαῖρε, κιβωτὲ τῶν Χριστοῦ διδαγμάτων.
 Χαῖρε, ἡ ἔνθεος ἐργάτις τῆς ἐγκρατείας,
 Χαῖρε, ἡ ἔμψυχος στήλη τῆς παρθενίας.
 Χαῖρε, περιστερὰ ἢ φέρουσα μετανοίας τὸ κάρφος,
 Χαῖρε, ἡ διώξασα τῆς ψυχῆς ἅπαν πάθος.
 Χαῖρε, Χριστοῦ εὐωδιστάτη θυσία,
 Χαῖρε, πιστῶν φαεινοτάτη λυχνία.
 Χαῖρε, δι' ἧς ὀρθοῦται εὐσέβεια,
 Χαῖρε, δι' ἧς τροποῦται δυσσέβεια,
 Χαίροις Μῆτερ Πανόλβιε.

Θαύμασι καὶ σημείοις διετέλεσας, Ξένη, λάμπουσα ἐν νυ-

καὶ ἀγνωσίας. Ὅθεν Σε ὀρώντες οἱ λαοί, προσήρχοντο τῇ πίστει φωτιζόμενοι, καὶ γνῶσιν παρὰ Σοῦ λαμβάνοντες ἐβόων τῷ ἐν ὑψίστοις, Ἀλληλούϊα.

Ἴδον παῖδες Μυλάσων, ἐν τῇ Σῆ παρρυσία, ἄγγελον αὐτοῖς ἐκπεμφθέντα πρὸς Θεοῦ, καὶ ἐκθαμβοὶ πρὸς Σὲ ἐνητένιζον θεώμενοι, τὸν καινὸν καὶ ἄφραστον βίον Σου βοῶντες ἐκ ψυχῆς ταῦτα.

Χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας τρυγῶν ἢ φιλέρημος,

Χαῖρε, τῆς ἡμῶν εὐκληρίας ἢ πρόξενος.

Χαῖρε, ὁ μελίστακτος τῆς πίστεως βότρυς,

Χαῖρε, τῆς οὐρανίου Σοφίας ἢ μύστις.

Χαῖρε, ἢ τῷ Πνεύματι διασχοῦσα οὐρανόν,

Χαῖρε, ἢ τῷ στόματι μελωδήσασα Χριστόν.

Χαῖρε, νοῦς ὁ πρακτικώτατος θεοπνεύστων λογίων,

Χαῖρε, ἢ ἀσκήσασα τὴν ζωὴν τῶν ἀγγέλων.

Χαῖρε, ἢ τῶν ἀρετῶν κοσμηθεῖσα ἀγλαΐαις,

Χαῖρε, ἢ τῶν πονηρῶν καθελοῦσα πανουργίας.

Χαῖρε, ἢ τὸν χοῦν τῷ χοῖ ἐκλαθοῦσα,

Χαῖρε, ἢ τῷ Νῶ τῷ Νοῖ κολληθεῖσα.

Χαίροις Μῆτερ Πανόλβιε.

Κύματα ἀμφιβόλων λογισμῶν τὴν ψυχὴν σου ἐκταράττοντα ὤφθησαν, ὅτε ἐν κατανύξει ψυχικῇ γονυπετῆς προσευχομένη ἴστασο, ὁ Παῦλος ὡς ἄγγελος ἐπέστη Σοι διδάσκων Σε βοᾶν, Ἀλληλουϊα.

Λύχνος τοῖς ἐν τῷ σκότει τῶν παθῶν ἀνεδείχθης φωτί-ζουσα ἀγνείας τῷ φέγγει· καὶ φωτισμὸν παρέχουσα, διώκεις τῶν παθῶν τὰ σκιρτήματα τοῖς ἐπικαλουμένοις Σε καὶ βοῶσί Σε ἐκ ψυχῆς ταῦτα.

Χαῖρε, τῶν ἐν ἀμαρτίαις ὁδὸς ἢ σωτήριος,

Χαῖρε, τῶν ἐν μετανοίᾳ ὁ παρήγορος ἄγγελος.

Χαῖρε, τῶν ἀθλητῶν καὶ ὁσίων ἐφάμιλλε,

Χαῖρε, τῶν ἀγίων ἀγγέλων ὁμόσκηγε.
 Χαῖρε, ἡ λεπτίνασα τὴν φρένα ἐγκρατεία τῆς σαρκός,
 Χαῖρε, ἡ νεκρώσασα τὰ πάθη θεωρία τοῦ νοός.
 Χαῖρε, δι' ἧς ἅπας κόσμος φωτίζεται,
 Χαῖρε, δι' ἧς πᾶσα πλάνη σκεδάννυται.
 Χαῖρε ἡ καθηδύνουσα ἡμῶν τὰς καρδίας,
 Χαῖρε, ἡ ὑποδείξασα ἡμῖν τρίβους ἀγίας
 Χαῖρε, ἡ φωνήσασα τῷ ἄλσει γλυκασμὸν ἡσυχίας,
 Χαῖρε, ἡ κηρύξασα τῷ κόσμῳ πλουτισμὸν εὐσεβείας.
 Χαίροις Μῆτερ Πανόλβιε.

Μέμην' ὁ δολιόφρων κατὰ Σοῦ, ὀπηνίκα τῆς ψυχῆς Σου τὸ
 εὔτονον εἶδε. Καὶ μυρίαις τρόποις εὐθύς ἐπειρᾶτο συλησαί Σε ὁ
 δόλιος· ἀλλ' ἔστης ἀπερίτρεπτος αὐτὸν καταισχύνουσα καὶ
 βοῶσα, Ἀλληλούϊα.

Νέαν ζωὴν μαθοῦσαι, διὰ Σοῦ, Πανολβία, αἱ πισταί Σου
 Παρθένοι εὐθέως πάντα τῆς γῆς καταλείψασαι δολιχὴν ὁδὸν σὺν
 Σοὶ ἐπορεύθησαν τῷ πύθῳ Κυρίου πτερούμεναι καὶ ἀκούουσαι
 ταῦτα.

Χαῖρε, τριάς εὐσεβῶν γεννητόρων,
 Χαῖρε, πλειὰς ὑπερλάμπρων ἀστέρων.
 Χαῖρε, τῶν Μυλάσων κιννύρα ἡ τρίχορδος,
 Χαῖρε, τῶν αὐτῶν Τριάς ὑπέρομαχος.
 Χαῖρε, ἡ συστήσασα χορείαν εὐσεβῶν μοναζουσῶν,
 Χαῖρε, ἡ διδάξασα αὐτὰς τὴν οὐράνιον ὁδόν.
 Χαῖρε, πάντες Σοὶ βοῶμεν καὶ γεραίρομεν λαμπρῶς,
 Χαῖρε, ὅτι καταπέμπεις πρεσβειῶν Σου ἰλασμούς.
 Χαῖρε, δι' ἧς λυτρούμεθα ἐκ παντοίων κινδύνων,
 Χαῖρε, δι' ἧς ὑψοῦμεθα ἄνω τῶν τοῦ κόσμου ἠδέων,
 Χαῖρε, τὸ ἄσμα τῆς ἡμῶν μελωδίας,
 Χαῖρε, τὸ εὖχος ψυχικῆς σωτηρίας.
 Χαίροις Μῆτερ Πανόλβιε,

Ξένος πᾶσιν ἐδείχθη ὁ περιδοξος βίος τῆς Σῆς ἐπὶ γῆς πολιτείας. Ξενιτευθεῖσα γὰρ διὰ Χριστόν, τοὺς ξενωθέντας ἡμᾶς τῷ Θεῷ προσωκείωσας ὁδὸν μετανοίας ὑποδείξασα τοὺς βοῶντας Αὐτῷ, Ἀλληλούϊα.

Ὁλβος παρὰ Κυρίου πνευματικῆς κληρουχίας ἡ πόλις Σοι Μυλάσων ἐδόθη, ἐγκατασπεύρασα ἐν αὐτῇ τῆς εὐσεβείας σπόρον τὸν ἔνθεον, καὶ ἀρδεύουσα ταῖς ῥοαῖς τῶν ἰδρώτων Σου Βοῶσά Σοι ταῦτα.

Χαῖρε, ἡ ῥήτωρ ἡμῶν καὶ διδάσκαλος,
Χαῖρε, ἡ σεπτὴ Πολιοῦχος καὶ Ἔφορος.
Χαῖρε, πορφυρόχρυσον τῶν Μυλάσων ἀνάθημα,
Χαῖρε, χαριτώννυμον τῆς Καρίας ἐντρούφημα.
Χαῖρε, ἡ κρήνη Σιλῶαμ τοῖς νοσοῦσι,
Χαῖρε, ἡ πύλη τοῖς μετάνοιαν ποθοῦσι.
Χαῖρε, ὁ οἶκος τοῦ Κυρίου τῆς εἰρήνης,
Χαῖρε, τὸ τεῖχος αὐτοῦ τῆς ἀγάπης.
Χαῖρε, ὁσίων γυναικῶν ἀκροθίνιον,
Χαῖρε, ἀθανάτων φυτῶν τὸ γεώργιον.
Χαῖρε, ὅτι σὺν ἀγγέλοις τὸν Θεὸν δοξολογεῖς,
Χαῖρε, ὅτι τοὺς τιμῶντάς Σε ἐπὶ γῆς ἐπευλογεῖς,
Χαίροις Μήτηρ Πανόλβιε.

Παύλω τῷ θεοσόφῳ ἐντυχοῦσα Παρθένε, τοῖς ῥήμασιν αὐτοῦ καθυπείχθης· καὶ ἔργῳ τὸ αὐτοῦ πληροῦσα πρόσταγμα, εὐθέως τὰ Μύλασα κατέλαβες σὺν ταῖς δυσὶ Παρθένοις καλιὰν πηξάμεναι, καὶ βοῶσαι Ἀλληλούϊα.

Ῥεῖθροις τῶν σῶν ἰδρώτων ἐναπέσβεσας, Μήτηρ, στυγεράς τῶν δαιμόνων ἐννοίας. Καὶ σεαυτῇ ἐξύφρανας ἱεράν διπλοῖδα τῆς Σῆς ἀσκήσεως, φαιδρῶς παρισταμένη τῷ Νυμφίῳ Σου καὶ ἀκούουσα παρ' ἡμῶν ταῦτα.

Χαῖρε, ἡ οὐρανῶσασα τὴν γῆν τῇ Σῇ ἀσκήσει,
Χαῖρε, ἡ ἀναδείξασα ἀγγέλους ἐπὶ γῆς τῇ Σῇ μιμήσει.

Χαῖρε, τῶν σῶν φοιτητῶν τὸ παντέφορον ὄμμα,
 Χαῖρε, τῶν σῶν ὑμνητῶν τὸ ἔνθεον στόμα.
 Χαῖρε, τῆς εὐσταθείας ἡμῶν τὸ ἀκλόνητον τεῖχος,
 Χαῖρε, τῆς εὐζωτίας ἡμῶν ὁ ἀδάπανος πλοῦτος.
 Χαῖρε, ἡ χορὸν παρθένων Κυρίῳ προσάξασα,
 Χαῖρε, ἡ τῶν δαιμόνων τὰ κέντρα ἀμβλύνασα.
 Χαῖρε, τῆς ἀσκήσεως ἐργάτις ἡ ἔνθεος,
 Χαῖρε, τῆς ἐρήμου ἀηδὼν ἡ γλυκύθυμος.
 Χαῖρε, ἡ ἀγνείαν ἡμᾶς διδάξασα,
 Χαῖρε, ἡ εἰρήνην ἡμῖν προτανεύουσα,
 Χαίροις Μῆτερ Πανόλβιε.

Στέφανος ἐξ ἀστέρων τοῖς ἀστοῖς καθωράθη, ὡς ποτε βασι-
 λεῖ Κωνσταντίνῳ· τὴν Σὴν Ὀσίαν προδηλῶν ἐνδοξον καὶ μακα-
 ρίαν τελείωσιν καὶ δόξαν, ἣν ἐν οὐρανοῖς ἀπολαύειν ἐμελλες,
 βοῶσα, Ἀλληλουῖα.

Τέλος προκαταγγέλων Σῆς τελευτῆς ὁ Δεσπότης, ἐν νυκτί
 Σοι ὀπτάνεται, Ἐένη. Καὶ πρὸς τὴν ἀπονὸν Σε ζωὴν ἐπαξίως
 παρεσκεύασε γέρα Σοι σεπτὰ προτεινόμενος, καὶ πείθων ἡμᾶς
 βοᾶν Σοι αὐθις.

Χαῖρε, ἡ ἐκ βρέφους τῷ Θεῷ ἀνατεθεῖσα,
 Χαῖρε, ἡ τὰ κάλλη Αὐτοῦ ἐρασθεῖσα.
 Χαῖρε, τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀμνὰς ἡ ἄσπιλος,
 Χαῖρε, τοῦ αὐτοῦ ἡ παρθένος ἡ πανάμωμος.
 Χαῖρε, ἡ γονέων καὶ πατρίδος χωρισθεῖσα,
 Χαῖρε, ἡ Νυμφίῳ οὐρανίῳ ἀρμοσθεῖσα.
 Χαῖρε, ἡ τοῖς θείοις ἀεὶ ἐντροφῶσα,
 Χαῖρε, ἡ τὰ κάτω ἀεὶ παρορῶσα.
 Χαῖρε, ἡ τὰς παρατάξεις τῶν ἐχθρῶν κατατροποῦσα,
 Χαῖρε, ἡ τὰς παραβάσεις φοιτητῶν Σῶν διορθοῦσα.
 Χαῖρε, ἡ εὐγένειαν καὶ σοφίαν πλουτοῦσα,
 Χαῖρε, ἡ εὐσέβειαν καὶ ἀγνείαν ἀσκοῦσα,
 Χαίροις Μῆτερ Πανόλβιε.

"Υμνησάν Σε ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων τὰ πλήθη, ἠνίκα πρὸς Θεὸν ἐξεδήμεις. Καὶ κοινὴν χορείαν συστησάμενα τὸν ἐξόδιον ὕμνον Σοι ἔμελλον προπέμποντα τὸ θεῖον καὶ ἱερώτατον σκηνός Σου καὶ βοῶντα Ἀλληλούϊα.

Φέγγει τῶν σῶν θαυμάτων πᾶς πιστὸς ἐκλυτροῦται, σκότους παθῶν ἀμαρτίας. Ἐθαυμαστώσῃ γὰρ ἀληθῶς ἐν Σοὶ τοῦ Δεσπότης Χριστοῦ ἡ δύναμις, μεγάλως Σε ἐνισχύσασα κατὰ παθῶν ἀήττητε, διό Σοι βοῶμεν.

*Χαῖρε, ἡμῶν ἡ ἀληκτος εὐφροσύνη,
Χαῖρε, τῶν Παρθένων ἡ στερρὰ ἀμπεχόνη.
Χαῖρε, κρηπὶς πρακτικῆς φιλοσοφίας,
Χαῖρε, βολὶς μυστικῆς θεολογίας.
Χαῖρε, ἡ τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ τηρήσασα ἀλώβητον,
Χαῖρε, ἡ τὸ πνεῦμα τῆς σαρκὸς δείξασα ὑπέρτερον.
Χαῖρε, ὅτι καὶ θανοῦσα ἀγγέλους ἔσχες ὕμνητάς,
Χαῖρε, ὅτι καὶ ταφεῖσα ἀνθρώπους ἔχεις μιμητάς.
Χαῖρε, ἡ Εὐσέβεια τῷ ἔργῳ καὶ τῷ λόγῳ ὀνομασθεῖσα,
Χαῖρε, Ξένη καὶ τῇ κλήσει καὶ τῇ πράξει ὀραθεῖσα.
Χαῖρε, ἡ χαρὰ τῶν Μυλάσων καὶ δόξα,
Χαῖρε, τῶν αὐτῶν τὸ παμπόθητον χάσμα,
Χαίροις Μῆτερ Πανόλβιε.*

Χαίροντες τῶν ἀγγέλων καὶ ὁσίων οἱ δῆμοι ἐδέξαντο τὸ πνεῦμά Σου Μῆτερ, καὶ ὁ Χριστὸς Σε ἔστεψε στεφάνῳ τῆς ἀσκήσεως καὶ δόξης τῆς αὐτοῦ μέτοχον ἀπειργάσατο ψάλλουσαν σὺν ἀγγέλῳ Αὐτῷ Ἀλληλούϊα.

Ψάλλει τε καὶ γεραίρει ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία τὴν Σὴν πανίερον μνῆμην ἐνθέως. Ὡς ἥλιος γὰρ ἡμεροφαῆς ἐν τῷ σεπτῷ Αὐτῆς ἐκλάμπει στερεώματι, δαδουχοῦσα τὴν ὑφήλιον, βοῶσάν Σοι ταῦτα.

*Χαῖρε, ἡ φαιδρὰ λαμπηδῶν τῆς πίστεως,
Χαῖρε, ἡ τερπνὴ σαμβήκη τοῦ Πνεύματος.*

Χαῖρε, τοῦ Χριστοῦ ἡ μυροφόρος μαθήτρια,
Χαῖρε, τοῦ αὐτοῦ ἡ θεοφόρος ἀσκήτρια.
Χαῖρε, ἡ τῶν Μυροφόρων τὸν χορὸν ἐκμιμηθεῖσα,
Χαῖρε, ἡ ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς ἐξισωθεῖσα.
Χαῖρε, ἡ ἔνθεος τοῦ Κυρίου ἀπόστολος,
Χαῖρε, ἡ κλεινὴ καὶ πιστὴ Αὐτῷ ἀκόλουθος.
Χαῖρε, ἡ δι' ἀστέρων Παύλῳ τῷ σοφῷ χρηματισθεῖσα.
Χαῖρε, ἡ δι' ἀγγέλου στέφανον περιπεθεῖσα.
Χαῖρε, ἡ ἐξυφάνασα σαυτῇ σωτήριο ἐνδυμα,
Χαῖρε, ἡ κατατροφῶσα αἰεὶ εἰς τὰ κάλλη τὰ ἄρρητα,
Χαίροις Μῆτερ Πανόλβιε.

ὦ Πανόλβιε Μῆτερ, θεστίμητε Ξένη ἀγίων παρθένων ἀκρό-
της. (ἐκ γ' .) Δέχοιο παρ' ἡμῶν εὐμενῶς τὸ παρὸν καὶ εὐτελές
τοῦτο ἐφύμνιον, καὶ βράβευσον εἰρήνην ταῖς πρεσβείαις Σου τοῖς
συμβοῶσιν. Ἀλληλούϊα.
